

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVRİMCİ SOL

Mayıs 2010 SAYI: 22

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

Zafer DİRENEREK VE SAVAŞARAK Kazanılır!

Direnmeyen Çürür

Türkiye solunda 12 Eylül sonrasında başlayan ve bir süre durulmuş gibi görünen sağa savrulma, dağılma, parçalanma devam ediyor. Bu savrulmalar, dağılma ve parçalanmalar içinde, her örgütün ve her devrimcinin önünde iki yol vardır: Bir yol devrime, bir yol düzene çıkar. Bu iki yolun ayırım nok-

tasını ise, emperyalizme faşizme karşı ideolojik, politik ve pratik olarak **DİRENİP DİRENMEME** belirler.

Devamı 3. sayfada

Devrimci Sol'dan:

Devrimci Sol'un bu sayısını ağırlıklı olarak solun bugünkü durumu üzerine yazılarımıza ayırdık. Sol bugün son derece ciddi bir savrulma yaşıyor. Siyasal, ideolojik ve kültürel boyutlarda yaşanan bu savrulma, sol adına neyin ne olduğunun belirsizleştirildiği bir ortam yaratıyor.

Ölçümüz nettir. Devrimcilik, devrim için savaştır. Savaşmayanların devrimciliğinin devrimcilik olmadığını teşhir etmek,

ve halklar için tek zafer şansının direnmekten ve savaşmaktan geçtiğini ortaya koymak, bu kesitteki

"Devrimci, reformu sadece, legal ve illegal çalışmayı birleştirmenin bir dayanak noktası olarak ve burjuvaziyi devirmek için kitlelerin devrimci hazırlığını amaçlayan illegal çalışmayı güçlendirmeye yarayan bir siper olarak kabul eder.

Reformist ise tersine, reformları her türlü illegal çalışmayı reddetmek, kitlelerin devrime hazırlanmasının baltalamak ve "bağışlanan" reformların gölgesinde uykuya yatmak için kabul eder. Reformist taktiğin özü budur." (Stalin)

ideolojik mücadelemizin görevidir. Bu sayıda bu görevi yerine getiriyoruz. Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao, halklara kurtuluş yolunu gösteren, büyük zaferler yaratan önderlerimizdir. Onların ideolojik, teorik, pratik mirasını reddedenler, geleceğe yürümezler.

Onların mirasını reddetmek, devrimi reddetmektir. Devrimciliği reddetmektir. Devrim yolunda yürüyenler için gereken her şey, önderlemizin mirasında, ülkemiz devriminin onurlu tarihinde vardır. Bu tarihi reddedenleri, bu tarihsel ışığa gözlerini

kapayanları bekleyen, düzendir.

Devrimci Sol 22. Sayı İÇİNDEKİLER

●Direnmeyen Çürür	3
●Marksizm-Leninizm'in Açmazları Yoktur Açmaz Düzene Yürüyenlerin Açmazıdır	16
● Tasfiyecilik Kendini Nasıl Gösterir	32
● "Akıllı Solculuk" Solu Terkediştir!	39

● Ülkemizde Ve Dünya Çapında Örgütlenmeliyiz	49
● Kızıldere'deydik	64
● Legal Particilik Kulvarında Son Halka: ESP	66
● Emek ve Özgürlük Cephesi'ne Kısa Bir Cevap:	87
● Psikolojik Savaş	94
● Cephelilere	108

DİRENMEYEN ÇÜRÜR!

Türkiye Solu Direnmemenin Bedelini Ödüyor!

Direniş ve savaş, arındırır,
güçlendirir! Direnmemek ve
savaşmamak, çürütür,
eritir ve düzene savurur.

Türkiye solunda 12 Eylül sonrasında başlayan ve bir süre durulmuş gibi görünen sağa savrulma, dağılma, parçalanma devam ediyor. Bu savrulmalar, dağılma ve parçalanmalar içinde, her örgütün ve her devrimcinin önünde iki yol vardır: Bir yol devrime, bir yol düzene çıkar. Bu iki yolun ayrım noktasını ise, emperyalizme faşizme karşı ideolojik, politik ve pratik olarak **DİRENİP DİRENMEME** belirler.

Sınıflar mücadelesinin hemen her dönüm noktasında, her alt üst oluşta, her büyük saldırı ve direnişte, benzeri saflaşmalara ve ayrışmalara tanık olunmaktadır. Her saflaşmada, düzen, doğrudan ve dolaylı yollarla çeşitli güçleri kendine çekmeye çalışır. Biz ise, savrulmaların karşısına bedenlerimizle ve ideolojimizle barikat oluşturarak, onları devrim saflarında tutmaya çalışırız. Bazen düzen kazanır, bazen biz; ancak sonuç olarak kazanan bizizdir; çünkü **netleşme** ve **saflaşma**, devrimin yararınadır. İdeolojik mücadelenin amacı da zaten bu noktada, devrimin, dev-

rim - ciliğin, Marksizm-Leninizm'in her türlü çarpık yorumdan, muğlaklıktan, bulanıklıktan arındırılmasından başka bir şey değildir. 1990'ların sonunda yine Devrimci Sol'da şunu belirtmiştik:

"1990'lı yılların sonuna yaklaştığımız bu süreçte, halen çok çeşitli savrulmalar görüyoruz.

Önceki rüzgarlarda kısmen ayakta kalabilenlerin, veya kendini daha sonra az çok toparlayabilenlerin, bu defa farklı savrulmalar yaşadığı görülüyor.

Emperyalist çözüm, barış politikaları, kimilerini önüne katmış götürüyor. Bu savruluşlar, bazen 'taktik' adına yaşıyor, savruluşun açıklaması bazen 'birlik'ler oluyor, ama gerekçe şu veya bu olsa da sonuç değişmiyor. ... Savruluşun sürekli sağa olduğu açıktır. Keskin sloganlar, söylemler bunu değiştirmiyor." (Devrimci Sol, Sayı: 12, Ocak 1999)

Savruluşların yönü bugün de aynı: Sağa doğru! Bugün de legal particiliğe, parlamentarizme, icazetçiliğe, liberalizme doğru bir gidiş vardır. Parlamentarizm ve icazetçilik, çok açık ve kesin bir biçimde devrimden vazgeçmektir. İddiasından, kazanmaktan vazgeçmektir.

Baştan şunu belirtelim ki, legal particiliği gerekçelendirmek için ileri sürülen tüm gerekçeler, çok geçmeden iflas edecektir. Legal particiliğin teorisi, bu ülkede 1980'lerin sonlarından bu yana yapılıyor. O günden bu yana sanırsız ileri sürülmedik gerekçe ve bahane kalmamıştır. Legal particilikle kitleselleşmekten politik etkiyi artırmaya kadar iddialı görüşler ortaya atılmıştır. Ama bu iddiaların hepsi, iflas etmiştir. **Legal parti için ileri sürülen hiçbir gerekçe hayatın içinde doğrulanmamıştır ve legal particilikle ulaşılabilecek ileri sürülen hiçbir hedefe ulaşılamamıştır.** Aynı şey, legal particilik biçiminde olmayan tüm diğer sağa savruluşlar için de geçerlidir. Marksizm-Leninizm'den her sapmayı, devrim ve sosyalizm hedefinden her vazgeçiş, gerekçesini öğrenme gereği duymadan mahkum ediyoruz. Çünkü dünya halkları için devrim ve sosyalizmden başka bir kurtuluş yolu ve umudu olmadığı, tarihin herhangi bir aşamasında olduğundan daha kesin bir gerçektir. Ve halkları, devrim ve sosyalizme götürecek öncülerin ideolojisi, sadece ve sadece Marksizm-Leninizm olabilir.

Türkiye Solundaki son savruluşlar:

Yukarıda sözünü ettiğimiz gidişatın görülüp kavranabilmesi için kuşkusuz somut bilgiye ihtiyaç var. Türkiye solunun yakın dönemdeki geçmişi, bir çok insanın takip edebileceğinin ötesinde hızlı ve karmaşıktır. Sürekli yeni bölünmeler olmakta, yeni imzalar ortaya çıkmaktadır ve fakat, bu imzaların sahibi olan örgütlerin bir çoğuyla hayatın içinde karşılaşmak da çok mümkün olmamaktadır. Bu nedenle, burada soldaki bu gelişmelerin, çürüme ve savrulmaların somut ifadesi olan gelişmeleri kısa kısa da olsa aktarmamızda yarar var.

Bu ayrılıklar veya kopmalar karşısında şu doğrudur bu yanlıştır, şu ilericidir, bu gericidir şeklinde bir değerlendirmede bulunmak durumunda değiliz; kaldı ki çoğu açısından böyle bir açıklık da yoktur. Neyin ne olduğu pratikte görülecektir ve belki çoğunun hiçbir pratiği de olmadan tarihten silinip gideceklerdir. Bizim burada bu ayrılıkları ele alıştaki amacımız, na-

sıl ve neden böyle bir tablonun ortaya çıktığını sorgulamaktır. Türkiye soluna ne olmuştur ki, bu kadar kısa bir zaman diliminde bu kadar çok ayrılık, bu kadar çok savrulma yaşanmıştır?

ÖDP'de Bitmeyen Tasfiyecilik!

2009'da bir ayrılık daha yaşandı ÖDP'de. Kurulduğu 1996'dan bu yana, kaçınıcı ayrılık olduğuna kendilerinin de net bir cevap verebileceğini sanmıyoruz. Çünkü, başta Devrimci Yol olmak üzere, TKP'den TKEP'den KSD'ye, Troçkistlere kadar bir çok kesimin katılımıyla kurulan ve "çoğulculuğuyla, çok kanatlılığıyla" övünen bu parti, sürekli kendi kanatlarını kesen bir yapı oldu. Bu parti, başından itibaren eski Devrimci Yol'un damgasını taşıyordu ve bu yüzden bir onu daha çok ÖDP-DY olarak adlandırdık. ÖDP bünyesinde bir çok hareketin olmasından hareketle bu tanıma itiraz edenler oldu. Ama itiraz, tarih içinde kendiliğinden hükümsüzleşti. Biz Devrimci Yolu, en iy tanıyanlardanız ve onun en karakteristik özelliklerinden biri tasfiyeciliğidir. Nitekim, ÖDP, sürekli DY dışındakilerin tasfiyesiyle gündemde oldu. Tüm "kanatlar" birer birer kesildiler veya çekip gittiler. En son DY kaldı. Ama biz tasfiyeciliğin yine de bitmeyeceğini söyledik. Bu kez tasfiye kendi içlerine yöneldi. 2009'da ÖDP-DY içinden bir kesim daha ayrıldı veya tasfiye edildi. (Bu konudaki değerlendirmelerimizi daha önce genişçe yazdığımız için burada sadece bazı yanlarını vurgulamakla yetineceğiz.)

Tartışma DY hareketinin ve ÖDP'nin önderliğini yapan Oğuzhan Müftüoğlu ve beraberindekilerle, partinin genel başkanlığını da yapan Ufuk Uras kesimi arasındaydı. Oğuzhan Müftüoğlu önderliğindeki kesim, Ufuk Uras kesimine karşı devrimciliği yeniden hatırladı, şehitleri yeniden hatırladı, yeniden devrim kelimesini aldılar dillerine. Ufuk Uras'a ağır eleştiriler yönelttiler.

Uraslar'ın zihniyetinin yaşadığını görecektir yarın herkes. Çünkü Uraslar'ı yaratan zaten ÖDP'yi var eden gerekçelerdir. Tasfiyecilik veya ayrılıklar sürecektir, çünkü bu çizgi kaçınılmaz olarak yeni Ufuk Uraslar üretmeye devam edecektir. ÖDP'lilerin iddialarıyla pratikleri arasındaki çelişki, sürekli yeni bunalımlar yaratmaya devam edecektir.

Ama ÖDP'deki ayrılığın, devrimcilik reformizm ayrışmasıyla hiç ama hiç ilgisi yoktu. Çünkü ÖDP'nin kendisi o tarihsel ayrışmada yapılan reformist tercihin ürünüydü zaten. Müftüoğlu ve Uras kanadı arasındaki ayrılık, bu anlamda **reformizmle reformizm arasındaki** bir ayrılıktı. Aralarındaki sorunun özü, **düzen içiliğin** nasıl biçimleneceğine ilişkindi.

Neydi ÖDP'deki sorun? Oğuzhan Müftüoğlu kesiminin bir açıklamasında durum şöyle tespit ediliyordu: **“ÖDP, ülkede gelişen sağ liberal ideolojik hegemonyanın etkisinde kalan unsurların yol açtığı bugünkü kriz ortamına sürüklenmiştir.”**

Gerçekte tespit doğrudur, solun bir çok kesimi için de geçerlidir: “Sağ liberal ideolojik hegemonyanın etkisinde kalmak”; yani sadeleştirip söylersek, sorun **burjuva ideolojisinin etkisinde** kalmaktır ve bu sorun reformizmden bir çok oportünist gruba kadar geçerlidir. Bunun sonucunda da tespit edildiği gibi **“kriz ortamına sürüklenme”** kaçınılmaz olmaktadır.

“Biz geceleri rahat uyunabilen bir parti kuracağız” derseniz, “risksiz devrimcilik” yapacağız derseniz, “partimizde kanatlar olacak”, “partimizde tembellik hakkı olacak”, “partimizde çoğunluk kararlarına uymak zorunlu olmayacak” dersen, cinsel özgürlük olacak diye düzenin empoze ettiği cinselliği meşrulaştırırsan, burjuva ideolojisinin etkisini zaten kendin davet etmişsin demektir.

Krizin, ayrılıkların bir nedeni budur.

Burada ikinci olarak sormamız gereken soru şudur: “Solun birliği” olma iddiasıyla, “parti içinde çoğulculuk” görüşünün teorileştirilmesiyle oluşturulan bir parti, görünürdeki bu varlık nedenini inkar edercesine **neden durmadan ayrılık üretmektedir?**

Kuşku yok ki bu sorunun ideolojik, politik, pratik ve hatta kültürel bir çok boyutu bulunmaktadır. Ancak hepsinin temelinde yatan, direnişin, mücadelenin dışında olmaktır. Temelinde yatan, ÖDP'nin ve ÖDP'lilerin **“F Tiplerine ve tecrite karşı direnişte 122 şehit verilirken si ne yaptınız?”** sorusuna verecekleri bir cevap olmamasıdır. Bu konuda bir cevabı olmayan ÖDP'nin ve ÖDP'lilerin yasal demokratik planda elde ettiği mevziler, “parlamentar mücadelede” kazanılmış zaferleri de yoktur. Çünkü gerçekte, asgari anlamda bir direnme anlayışına, pratiğine sahip olmayan “sol” iddialı bir parti, legal platformda bile, bir şey olamaz, bir şey başaramaz! ÖDP'nin sık sık örnek verdiği ve özendiği Latin Amerika'daki solun seçim zaferlerine bakın; bir çoğunun arkasında ekonomik demokratik alanda ciddi mücadeleler, o

mücadeleler, direnişler, barikat savaşları içinde pişmiş çeşitli örgütlenmeler vardır. İşçilerin ekonomik demokratik hakları için barikatlarda molotoflarla çatışabildikleri bu pratikle, ÖDP ve ülkemizdeki diğer reformistlerin pratiği arasında en küçük bir yakınlık yoktur.

Peki bu son ayrılıkla ÖDP'deki ayrılıklar ve tasfiyecilik sonuna mı geldi? Artık geriye “homojen” bir grup kaldığına göre, bu soruya evet cevabı verilebileceğini düşünenler, yanılacaktır. **“ÖDP'nin pasifizmini Uraslar'a yıkmak, kalanları kurtarır mı?”** Hayır, çünkü, ÖDP pasifizmi devam ettirecektir. Uraslar yokken de, Uraslar'ın zihniyetinin yaşadığını görecektir yarın herkes. Çünkü Uraslar'ı yaratan zaten ÖDP'yi var eden gerekçelerdir. Devrimden, militanlıktan, radikallikten, direnişlerden, şehitliklerden kaçıştır. Tasfiyecilik veya ayrılıklar sürecektir, çünkü bu çizgi kaçınılmaz olarak yeni Ufuk Uraslar üretmeye devam edecektir. **ÖDP'nin ve ÖDP'lilerin “sosyalistlik, devrimcilik” iddialarıyla devrimci direniş çizgisinin uzağındaki pratikleri arasındaki çelişki,** sürekli yeni bunalımlar yaratmaya devam edecektir.

Türkiye Solunda Bir İlk: ‘Taciz’den Doğan Ayrılık! SDP (Sosyalist Demokrasi Partisi), bir “taciz” olayı yüzünden önce ikiye, daha sonra bir grubun daha ayrılmasıyla, üçe bölündü. Bu ayrılığın gelişiminde **“taciz mi, teklif mi”** diye utanç verici tartışmalar yapıldı, ama böyle bir yozlaşmanın nasıl hayat bulabildiğini tartışmadılar. Bir örgütün bir “taciz” sorununu nasıl olup da çözemediğinin muhasebesini yapmadılar. Yalnız SDP için değil, tüm sol için geçerlidir ki, çözülmeyen, aşılmayan, muhasebesi yapılmayan her sorun kangrenleşerek varlığını sürdürecektir. Sorun son derece vahimdir. Bölünme, bugüne kadar Türkiye solunda rastlanan **en yüz kızartıcı tartışmalar** (kadınlara taciz) içinde gerçekleşmiştir. Bu tartışmanın ve böyle bir nedenle bölünmenin kendisi, büyük bir çürümenin ifadesidir.

Gruplardan bazıları, **“Sorun taciz değil ideolojik ayrılık”** diye izah etmeye çalıştılar. Ama bu iddianın kendisi bile izaha muhtaçtır. Bu nasıl bir ideolojik farklılıktır ki, kendini taciz sorunu etrafından bir tartışmada açığa çıkarmıştır.? SDP, çoğunluğunu KSD (Kurtuluş Sosyalist Dergi) geleneğinden gelenlerin oluşturduğu bir gruptur ve hiç kuşku yok ki, bugün yaşadıkları “taciz” sorununun kökenini görmek için, 1980'lerin ikinci yarısında yayınladıkları “Yeni Öncü” dergilerine, o zamandan içine düştükleri “inanç

bunalımı”na, oralarda savundukları “cinsel özgürlük” anlayışına ve 1990’lardan 2000’lerin sonlarına kadar direnişsiz, çatışmasız geçirdikleri 20 yıla bakmalıdır. **Direnış ve savaş, arındırır; direnmemek ve savaşmamak çürütür.** SDP’nin yaşadığı sorunun özü budur.

Kopan gruptan biri de hemen yeni bir parti kurdu: Adı Sosyalist Parti olan bu parti, reformizmin ne kadar ciddiyetsiz, iddiasız ve günü birlik politikalar peşinde koşar hale geldiğinin de tipik bir göstergesidir. Reformizm, parti kurmayı da kelimenin gerçek anlamıyla ayağa düşürmüştür; legal particiliği bile... Artık solun en ilgili kesimleri bile, solda kaç legal parti var, hangisi ne zaman kuruldu, ne zaman kapandı takip etmekte zorlanmaktadır. Legal parti kurmak, adeta dernek kurmaya benzetilmiştir ve bu da, reformizmin amaç haline getirdiği, başka bir şey de yapamaz duruma geldiği parlamenter mücadeleyi bile en başta kendisinin ciddiye almadığını, hiçbir iddiasının olmadığını gösterir.

SDP’den kopanlardan “Demokrasi ve Özgürlük Hareketi” imzasıyla açıklama yapan bir grup, açıklamasında önümüzdeki süreçte nasıl hareket edeceklerini anlatırken, bizim açımızdan dikkat çekici olan şu vurguları yapıyorlar:

“Ezilenlerin kurtuluşunun ertelenemez görevleri, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi için geleneksel anlayışları aşacak bir arayış sürecinin eşiğindeyiz. ... bugün çıktığımız yolda, hayatımızı hiçbir geleneğe, önkoşullar üzerine inşa etmeyecek olmanın kararlılığı içerisindeyiz.”

Oysa, seçtikleri yol, zaten şu an yaşamakta oldukları bunalımların da kaynağı. “Geleneksel”i aşacaklarmış. Gelenekseli aştığımız için bu noktadasınız. “Hayatınızı hiçbir geleneğe bağlamama kararlılığınız” nedeniyle direniş ve savaşın dışında, dejenerasyonun tam ortasındasınız.

TİKB içinde kriz... TİKB, “izleyebildiğimiz kadıyla” üçe ayrılmış durumda. Kopmalar “**TİKB içinde yaşanan kriz**”in sonucudur. Bu tanım bize ait değildir. TİKB’den ayrılanlardan birine aittir ve “**ideolojik, teorik, programatik, siyasal, örgütsel ve pratik olarak bütün alan ve düzeylerde yaşanan**” bir krizden söz ediliyor.

Çeşitli yazılarından çıkan “ayrılık” gerekçeleri, özet olarak şunlardır: (Alıntılar, gruplar tarafından 2009 sonunda yayınlanmış yazılardan yapılmıştır.)

– “**TİKB’nin ideolojik, teorik, politik ve örgütsel birliği uzun süreden beri kaybedilmiştir. Örgütsel birliğimiz grup, çevre, çevrecik, hatta bireylere kadar çözülmüştür.**”

– TİKB merkezîyetçilikten uzaklaşmış, dar grupçuluğa kapılmıştır. (“**Örgütsel birliğimiz grup, çevre, çevrecik, hatta bireylere kadar çözülmüştür.**”)

– Merkez Komite üyeleri de dahil olmak üzere konformizm, düzene yerleşme isteği gelişmiştir. (“**Kapitalizmin egemenliğinin devrimci örgütlere sızması ile birleşik olarak konformizm, profesyonel devrimci adanmışlığın yitimi, düzen içilik ve parttime devrimcilik** melanetiyle bu faturayı daha da katmerlendirmiştir.”)

– Halkçı devrimcilikten çıkılıp proleter sosyalistliği yapılamamıştır. (“**TİKB işçi sınıfı zeminine oturamamış... ideolojik, teorik, siyasal, örgütsel sınırlarına dayanmış dar grup-dar örgüt yapısının, yaşanan dönüşüm süreciyle birlikte sürdürülebilirliği kalmamış; fiili tasfiyecilikle hızlanmış olarak çürüme ve çözülmeye uğramıştır.**”)

– Çizgide ‘ne olacağına karar verememe’ hakimdir. (“**İdeolojik tasfiyeciliğin kökleri, TİKB’nin artık biri proleter sosyalizme diğeri ise küçük burjuva reformizme doğru açılarak yarılmaya uğrayan ara sınıf çizgisinde saklıdır.**”)

– Kendiliğindencilik ve bürokratizm hakimdir.

– Bazı delegeler fiziki olarak tasfiye edilmiştir.

– **Sivil toplumculuk, legalizm** savunulur hale gelmiştir. (“**Revizyonizmin çöküşünün ardından ... yirmi yıl önce mahkum ettiğimiz ... ‘çok partili sosyalizm’, ‘sosyalizmde burjuva partilerine fırsat eşitliği’, parti iradesinin ‘çoğunluğun keyfi’ olarak tanımlanması, burjuvazinin egemenliği altında savaşan bir partide ‘minimum merkezîyetçilik-maksimum demokrasi’, partide ‘iki çizgi mücadelesi’, parti-kitleler, proleter-**

Reformizm, parti kurmayı da kelimenin gerçek anlamıyla ayağa düşürmüştür; legal particiliği bile... Legal parti kurmak, adeta dernek kurmaya benzetilmiştir ve bu da, reformizmin amaç haline getirdiği parlamenter mücadeleyi bile en başta kendisinin ciddiye almadığını, hiçbir iddiasının olmadığını gösterir.

ya-küçük burjuvazi ilişkisinin biçimsel hak eşitliği temelinde kurulması gibi liberal tasfiyeciliğin bütün bir 'açık toplum' cephaneliği saflarımıza taşınmıştır.")

– Yeni dönem politikaları değerlendirilip ona göre politika geliştirilmemiş, eskide ısrarcı olunmuştur.

– Düzen değişmiştir, emperyalizm dönüşüme uğramıştır. Temel çelişki değişmiştir. TİKB bunu görmemiş, politikalarını güncelleyememiştir.

– Kongre'nin (2009 yılında yapılan) bitiş toplantısı yapılmayarak açıkça tasfiyeye gidilmiştir. ("Olağanüstü Kongre Hazırlık Komitesi (OKHK) tasfiye edildi; bu organda yer alan proletarya sosyalistlerinin yetki ve sorumlulukları **darbeci bir tarzda** lağve edildi. Tüzük hükümleri ve hukuku açıkça çiğnendi.")

– TİKB, işçi sınıfından uzaklaşmış, **çözülme ve çürüme** sürecine girmiştir.

– Örgüt ve kadro deformasyonu yaşanmıştır. ("Dar grup kültürü ve önderlik tarzı... *TİKB'nin politik mücadelede silikleşmesine, önderlikten başlayarak derin bir örgüt ve kadro deformasyonuna, TİKB'nin faşizm ve gericiliğin en karanlık günlerinde kazandığı ... güveni yitirmesine, devrimci yeraltından kafaca ve ruhça kopmaya, militanlık eşiğinin düşmesine ve profesyonel devrimci adanmışlığın tam tersi yönde, konformist, düzen içi ve aile odaklı bir yaşam tarzının olağanlaşmasına yol açmıştır.*")

– Orta sınıfçı ve küçük-burjuva sosyalizmi savunulmaktadır.

– *Marksist-Leninist ideolojiden uzaklaşmıştır.*

Yukarıdaki nedenlerden sadece bir kaç bile, bir örgütü dağıtmaya yetecek nedenlerdir.

Peki bir örgüt nasıl bu hale gelmiştir?

Bu sorunun cevabını bulmak için, bakılacak yerler bellidir:

Bir: Bu sorunun cevabı, TİKB'nin, F Tipi saldırısına karşı politikasızlığında ve "kaymak tabakayı koruma" politikasındadır.

İki: Bu sorunun cevabı, TİKB'nin zoraki başladığı direnişi bitirmek için "Uluslararası standartlar"ı önererek emperyalizmin çözümlerine boyun eğmesindedir.

Üç: Bu sorunun cevabı, Büyük Direniş sürerken, direniş saflarının terkedilmesindedir.

Dört: Bu sorunun cevabı, 2005 yılında Ufuk Çizgisi'nde yayınlanan "ÖÖ SÜRECİ: TASFİYECİ SALDIRIYA KARŞI TASFİYECİ TAKTİK" başlıklı tefrikadadır.

Bu tefrika, TİKB'nin ihtilalcilikle, sosyalist direniş ve mücadele anlayışıyla bağlarını kestiğinin ilanıydı. Bu tefrika, küçük-burjuva hırs ve kompleksinin tüm devrimci değerleri teslim aldığını ve o değerlerden kopulduğunun ilanıydı. Bu değerlerden kopuşun en çarpıcı göstergelerinden biri de TİKB'nin önderimiz Dursun Karataş'ın şehit olmasından sonra yayınladığı açıklamadır. (Bu açıklamaya Devrimci Sol'un 21. sayısında yer vermiştik.)

Bugünkü ayrılıkların kökleri, işte Büyük Direniş sürecindeki bu aşamalarda. Açıkça ifade edilsin veya edilmesin böyledir. TİKB daha önce de bir bölünme yaşamıştı: Proleter Devrimci Duruş grubunun ayrılması: O ayrılıkta da 1996 ölüm orucundaki politikasızlık, önemli nedenlerden biriydi.

Devrimci hareketteki darbe ihanetini meşrulaştıranların bugün "darbeci tarz"dan şikayet etmeleri, kuşkusuz çarpıcı bir tarihsel öğreticiliktir. İlginçtir; darbeciliği meşrulaştıranların bir çoğu, meşrulaştırdıkları darbecilikle şu veya bu biçimde karşı karşıya geldiler. Hatırlanacaktır, o yıllarda da söylemiştik: Darbecilik çürütür.

Devrimci mücadele ve devrimcilik, kesintisiz ve bütünlüklü bir süreçtir. "İhtilalciliği" örgüt ismi yapıp, onyıllardır klasik reformist partilerden farklı tek bir direnişiniz yoksa, orada mutlaka şu veya bu şekilde çözülmesi gereken bir çelişki vardır. Çelişki çözülüyorsa, çürütür. Bir örgüt, 1984 Ölüm Orucu'nu bir direniş destanı olarak insanlara anlatıyor ve fakat, o destan yeniden yazılır ve yaşanırken, o direnişi terkedip gidiyorsa, orada yine büyük bir tutarsızlık ve çelişki çıkar ortaya. Çelişki çözülmelidir. **Çözülüyorsa çürütür...** TİKB'de eğer bir "çözülme ve çürüme" varsa, işte nedenleri buradadır.

Kimse bu süreçlerin ve tartışmaların dışında, gelişmeleri açıklayamaz. Her örgütün kendi özgünlüğü içinde çok farklı nedenleri, çelişkileri de vardır, ancak direnmek veya direnmemek, tüm bu ayrılıkların, kopmaların, çürüme ve çözümlerin odağında yatan belirleyici nedenlerdendir.

PKK'de büyük kadro ve savaşı kaybı... PKK'de de geçtiğimiz dönem içinde belli kopmalar yaşandı. Bunlar klasik anlamda bir ayrılık biçimine dönüşme de, bizzat Öcalan'ın ve PKK yöneticilerinin açıklamalarına göre, 2000'e yakın kadro ve savaşı kopmuştur. Bu küçümsenemeyecek bir kopmadır. Bu kadro ve savaşı kaybının kendi iç nedenleri ve etkenleri de vardır kuşkusuz; Kürt

sorununun çözüm biçiminden Amerikan emperyalizmiyle ilişkilere, savaş tarzına kadar kendi içlerinde bir çok noktada tartışmalar, farklı politik yaklaşımlar olabilir. Ancak biz sorunun, kopmaların bu yanından çok, bu yazımız açısından önemli bir başka yanına dikkat çekmek istiyoruz.

PKK, savaşın içinde bir örgüttür. Dolayısıyla burada sayılan bir çok örgütten bu noktada ayrıdır. Yani askeri bakımdan savaşmama gibi bir durumu yoktur. Ama bir nokta PKK'yle burada sayılanları tamamen veya kısmen birleştirmektedir: Uzlaşmaz bir direniş politikasına sahip olmamak.

PKK gerilla güçleriyle oligarşinin askeri güçleri arasında sürekli bir çatışma durumu vardır, ve fakat, PKK, hayatın çeşitli alanlarında bir **direniş çizgisinde** değildir. Bunun en somut olarak kendini gösterdiği yerlerin başında da hapishaneler gelmektedir. PKK'yi, burada adı geçen siyasi hareketlerin bir çoğuyla aynı yere koyan, tıpkı ÖDP reformistleri gibi, bu direnişin dışında kalmasıdır. Kürt milliyetçi hareketi, oligarşinin hapishaneler tarihindeki en büyük saldırısı olan 19-22 Aralık saldırısına ve hapishanelerdeki tecrit politikasına karşı asgari bir direniş çizgisi bile geliştirmemiştir. Kelimenin gerçek anlamıyla seyircisi olmuştur bu sürecin. Hapishanelerde önemli bir çoğunluk oluşturan PKK'li tutsakların bu politikasızlığının bilinmesi, oligarşinin cüretini ve pervasızlığını artıran nedenlerdendir.

Başka alanlarda ne kadar savaşan bir örgüt olunursa olunsun, böylesine büyük bir saldırı karşısında, sessiz kalınması, her devrimci, yurtsever kadro ve savaşçı için izaha muhtaçtır.

Böyle büyük bir saldırı karşısında alınan bu tavır, daha sonra PKK önderliği tarafından “farkımızı koyduk, iyi oldu” diye onaylanmış, teorileştirilmiştir.

Bu büyük katliamda, **“devlet kadar devrimciler de suçludur”** denilmiştir. **“Devrimci hareketin artık bir daha eskisi gibi olamayacağı”** iddia edilmiştir.

Bunlar büyük çelişkilerdir. Bizzat kendi yaşadıkları açısından da büyük çelişkilerdir. Oligarşinin katliamları karşısında direnenleri suçlamak, oligarşinin gerillaya karşı operasyonları nedeniyle gerillayı suçlamaktan farksızdır. Nitekim, başkaları da PKK'ye **“siz silahlı gerilla gücü kurarsanız, sizi yoketmek de devletin hakkıdır”** demektedir. PKK'nin 19 Aralık katliamı karşısındaki tavrı, gerçekte, kendi meşruluğunun inkarıdır.

Bir yandan düzenle ve emperyalizmle uzlaşma, soldan “farkını koyma”; “devlete güven verme”, bir

yandan silahlı savaş; bu çelişkili bir durumdur. Kopmaların bir kısmı, bu çelişki zemininde ortaya çıkmıştır; **“madem emperyalizmle uzlaşmaya, düzen içinde yer almaya hazırız, o zaman bunu tam yapalım, o zaman silahları bırakalım”** tavrı çıkmıştır ortaya. Biz bu tavrı mahkum ediyoruz elbette. Ama açık ki, her çelişkili durum, bu tür sapmaları doğurmaya devam eder.

Sıkılmayan kurşunlar, hayata geçirilmeyen THKP-C çizgisi ve kaçınılmaz sonuç.. Demokratik platformda **Emek ve Özgürlük Cephesi** adıyla yer alan (Sosyalist Barikat adlı yayın organlarıyla da tanınan) gruptan da bir grubun ayrıldığı açıklandı. “Adalılar” imzasıyla yapılan açıklamada Emek ve Özgürlük Cephesi'ne şunlar söyleniyordu:

*“2002 yılında yeniden inşa şiarıyla sınıflar savaşında devrimci sosyalist mücadeleyi yükseltmek hedefiyle çıkış yapan ancak 2005 sonrası ortaya koyduğu hedeflerden **legalizme ve pasifizme** sapan Halk Kültür Merkezleri (EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ) örgütlenmesi, içte yaşanan **kariyerist, statükocu tarz** engel olamamış, eleştiri özeleştirilmesini ihlal ederek genç kadrolarının devrimci ruhunu tasfiye etmeye çalışmıştır.*

Çayan'ların ışığıyla aydınlanan yolumuzda sağ sapmaya geçit vermemek için ayrılık şart olmuştur.” (18 Ekim 2009 tarihli bir açıklama)

Kariyeristlik gibi eleştirilerin gerçeklik payını bi-

Mesele şudur; Silahlı mücadeleyi, THKP-C çizgisini savunan bir geleneğin devamcısı olma iddiasındaki bu grubun onyıllardır ne yaptığı belirsizdir, o devrimci stratejiyle bir ilgisinin, bir iddiasının olup olmadığı da belirsizdir. “Adalılar” imzasını kullanan kişilerin eleştirilerinin onlar açısından karşılığı nedir, bilemiyoruz ve bu bizim için çok önemli de değil; fakat şunu biliyoruz. Silahlı mücadeleyi savunup da 30 yıl boyunca tek bir kurşun sıkılmıyorsa, bu çelişki, çürütür.

lemeyiz. Ancak bildiğimiz şudur: Söz konusu grup, 12 Eylül cuntasının üzerinden kısa bir süre geçtikten sonra içine girdiği sessizliği tam 30 yıldır sürdürmektedir. Siyasi arenaya yeniden çıktıklarından bu yana, açık bir legalizm içinde oldukları gözle görülür bir gerçektir. 30 yıl boyunca silahlı mücadeleyi savunup da tek kurşun sıkmamanın, savaşmak konusunda fiilen hiçbir irade sergilenmemesinin pasifizmden başka bir anlamının olmayacağı da açıktır. Fakat elbette burada, ayrılanların da 30 yıldır bu sürecin neresinde oldukları, akla gelen ilk sorudur.

Mesele şudur; Silahlı mücadeleyi, THKP-C çizgisini savunan bir geleneğin devamcısı olma iddiasındaki bu grubun onyıllardır ne yaptığı belirsizdir, o devrimci stratejiyle bir ilgisinin, bir iddiasının olup olmadığı da belirsizdir. “Adalılar” imzasını kullanan kişilerin eleştirilerinin onlar açısından karşılığı nedir, bilemiyoruz ve bu bizim için çok önemli de değil; fakat şunu biliyoruz. Silahlı mücadeleyi savunup da 30 yıl boyunca tek bir kurşun sıkılmıyorsa, **bu çelişki, çürütür.** 30 yıl savaşmamak, statükoculuğu da, bürokratizmi de, liberalizmi de, dejenerasyonu da geliştirebilir. Bu dünyanın her yerinde, hemen her örgütte böyle olmuştur. Söz konusu Adalılar adlı grup, açıklamanın sonunda “*Tek yol devrim tek yol devrimci yenilenme*” sloganını kullanmış. Ancak şunu söylemek kahinlik değildir: 30 yıl savaşın uzağında kalanlar, 1980 sonlarında siyasi arenada yer alışlarından bu yana tek bir direniş yaratamayanlar, onyılların pasifizmini bir çizgiye dönüştürenler, “yenilenme” dinamiklerini de büyük ölçüde kaybetmişlerdir.

Ne yaptılar, ne yapmadılar, nerede ayrıldılar da bölündüler, anlaşılması da zordur bu tip durumlarda. Ama **direnmemenin ve savaşmamanın** sonuçlarını görmek açısından söz konusu gruptaki durum da bir örnektir

Bir ayağıyla halk savaşına, bir ayağıyla sivil toplumculuğa basarak ayakta kalmaya çalışan MKP: MKP (Maoist Komünist Partisi), 2007 yılında II. Kongresini topladı. 2005 yılında, Mercan'da 17'lerin şehit düşmesi nedeniyle aksayan kongreydi bu. Kongre, muhasebe demektir. Geçmiş değerlendirmek, hata ve eksikliklerden ders çıkararak bunların yol göstericiliğinde yeni ve ileri adımlar atmak demektir.

Kongre sonuçlarında şöyle deniyor: “*Partimiz... Kongre zemininde... ulaşılan sentezlerle, eşitsizlikler dünyasının Türkiye-Kuzey Kürdistan parçasında si-*

yasi iktidarı ele geçirmenin yegâne yolu olan Halk Savaşı stratejisi daha berrak bir şekilde bilince çıkarılmıştır. II. Kongremiz... yakın devrim hedefimiz olan Yeni Demokratik Devrim ve durmaksızın Sosyalizm ve Komünizm'e kadar mücadele azminde olduğunu açıkça beyan eder.”

Türkiye solundaki legalleşme, düzeniçileşme düşünüldüğünde, Halk Savaşı'nda, sosyalizm ve komünizmde ısrar, bir olumluluk olarak görülebilir. Ki bu anlamda bu hareketler, halen reformizm saflarında değil, devrim saflarında gördüğümüz hareketlerdir. Ancak bunun ötesinde sözünü ettiğimiz kongredeki bir çok tartışma ve karar, ne halk savaşında ısrara, ne sosyalizmi, komünizmi savunma hedefine uygun değildir.

“Halk savaşında ısrar” kararına hiç de denk düşmeyen konuların en başında yasal parti meselesi geliyor. MKP 2. Kongre Açıklaması'nda yasal parti meselesine ilişkin şunlar aktarılmaktadır:

“*Yasal Parti Önerisi; II. Kongremizde yasal partiye ilişkin bir tartışma da yürütüldü. ... II. Kongremizde taktik bir örgüt biçimi olarak bunun bir ihtiyaç olduğunu ancak sübjektif gücümüzün bu günden bunu oluşturmaya el vermediği kendi öz gücünü esas alarak diğer güçlerle birleşme temelinde yasal partinin hazırlanması gerektiği görüşü olduğu gibi yasal partiye ilkesel olarak karşı çıkmamakla birlikte bugün açısından ihtiyaç olmadığı görüşü de söz konusudur.*

... Kongremizde yasal partinin günümüz koşullarında **taktik değil, stratejik bir araç olduğu** görüşü de söz konusudur.”

Buradan görülen odur ki, MKP için yasal parti daha çok bir güç ve zamanlama meselesidir. Hele ki, yasal partinin stratejik bir araç olduğu görüşünün varlığıyla, halk savaşını savunmanın nasıl bir araya geldiği anlaşılmazdır.

MKP, bir savaş örgütü gibi değil, tıpkı ÖDP gibi “çoğulcu” bir parti olma yolundadır. Bunun ikinci adımı, yine ÖDP gibi, “*azınlığın çoğunluğun kararlarına uymaması*”dır; ki bu durumdaki bir örgütün savaşabilmesi mümkün müdür? MKP, aldığı çeşitli kararlarla, bir savaş örgütünün, yani kendi altını oyan bir konumdadır. Bir örgüt bu iki yanı birlikte sürdüremez. Ya bir savaş örgütü olacaktır, ya reformizmin örgüt anlayışını ve giderek mücadele anlayışını benimseyecektir; ya da bu temelde ayrılıklar kaçınılmazdır.

Kongrede alınan bir çok karar, sivil toplumcu, reformist ve nihayet burjuva düşüncelerin belirlediği

kararlardır. Bunlardan biri şudur:

“II. Kongremizin aldığı ... “parti içerisindeki farklı fikirlerin kitlelere açılması” kararı; kitlelerin, partimizin resmi görüşlerinin yanı sıra parti içerisindeki farklı görüşleri de bilip tartışabilmesidir.”

Kongre kararlarının açıklandığı raporda da farklı düşüncelerin belirtilmesi kararı hayata geçirilmiştir. Kongre raporunda ikide bir, karar açıklanıyor, altına da “bu konuda şöyle düşünenler de vardır” diye not düşülüyor. Sanki **halk savaşı** verecek bir örgüt değil de, bir “tartışma kulübü”, bir “fikir kulübü” var karşımızda. Yüzyıllık Leninist örgütsel ilkeler terk ediliyor. Bir savaş örgütünün olmazsa olmazları terk ediliyor. İşte o noktada en başta aktardığımız “**halk savaşında ısrar**” kararı tartışmalı hale geliyor.

Sivil toplumcu, küçük-burjuva düşüncesinin belirlediği kararlardan bir kaç örnek daha aktaralım:

– Eşcinselliği burjuva kültürünün bir hastalığı olarak değil özgür bir tercih olarak görüyor.

– Kadın-erkek ilişkisine devrimci bir örgüt, bir savaş örgütü olarak değil, sıradan burjuva görüş açısından bakıyor, işte karar: “*Partimizde kadın erkek ilişkisi üzerinde organların karar alma hakkı parti II. Kongremizce **geri** bulunarak kaldırılmıştır. Hangi düzeyde olursa olsun parti saflarımızda yaşanan kadın-erkek ilişkisi herhangi bir organın kararıyla tescilli hale getirilemez.*”

– Kadın-erkek ilişkilerinde devrimcilerin onlarca yıldır oluşmuş ahlaki değerleri **geri** bulunup, nikah gereksiz bulunup, burjuvazinin empoze edip küçük-burjuvazinin yaygınlaştırdığı “birlikte yaşama” yozluğu meşrulaştırılıyor. Belli koşullar altında koydukları çocuk yapma yasağını kaldırıyorlar; bu savaşın düşüncede adım adım terk edilmekte olduğuna bir başka işaret.

– **Şehitlik** ve **yemin** gibi devrimci hareketin geleneklerinin bir parçası haline gelmiş, devrime, örgüte, halka bağlılığın simgelerinden biri haline gelmiş değerlerin **gereksiz** olduğu tartışılıyor MKP Kongresi’nde. Şimdilik bu kavramlar yanlış ilan edilip kullanılmaması kararı alınmamış. Ama bu “yeni” anlayışın derinleşerek devam ettiği noktada, bir sonraki, bilemediniz ondan sonrakinde, ama mutlaka, bu kavram ve değerlerin de terk edileceği kesindir.

– Kongre, Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün adı üzerinde tartışıyor ve gün, dayak yiyen burjuva kadının da kapsmalı deniyor. (Nitekim, bu tarihi ayırışma konusunda MKP’liler, Dünya Kadınlar Günü kavramından yana tercih belirtmişlerdir.)

– Kongre, “*Şimdiye kadar her noktada olduğu gibi özellikle sosyalist devlet ve demokrasi noktasının tartışılmasındaki **tutuculuğun** kırılması...*” kararını alıyor.. Biz bu tür cümleleri okuduğumuzda hep burnumuza revizyonizmin o keskin kokusu gelir. “*Tutuculuğun kırılması*” gibi girişler, “yeni açılım”lara, inkarlara hazırlananların kullandıkları kavramlardır genellikle.

– Kongre’de, “**adalet anlayışımız**” başlığında deniliyor ki; “*Zaman ilerledikçe kongreler bilimsel eklerle bu adalet anlayışını insanı merkezde tutarak sürekli güçlendirmelidir.*”

Buradaki söylemler, doğru bir bakış açısını yansıtmıyor. “**İnsanı merkezde tutan**” gibi kavramlar, burjuvazinin öne çıkardığı kavramlardır. Evet, komünistler, tüm insanlığın kurtuluşu için çalışırlar. Tüm insanlığın çıkarlarını da bizden daha fazla kimse savunamaz. Ama bugünkü ideolojik mücadele içinde, vurgulanması gereken “insan” ve ona bağlı bir “humanizm” değil, sınıfsallıktır. Adalette de ölçü sınıfsallık olmalıdır.

Bütün bunlar alt alta değerlendirildiğinde kuşku yok ki, ihtiyatla karşılamamız gereken bir Kongre karşısında olduğumuz açıktır. Savrulmalar, burjuva, küçük burjuva düşüncelerden etkilenmeler açıktır.

İstanbul’un işgalinde meleklerin cinsiyetini tartışanlar gibi, MKP’liler de, mücadelenin tüm sorunlarını bir yana bırakıp “*eşcinselliği, kadın erkek ilişkilerini “özgürleştirmeyi”, çocuk yapmayı*” tartışan MKP, sivil toplumculuğun demokrasi anlayışının ifadesi olan, dejenerasyonun yansıması olan, yasal par-

Şehitlik ve yemin gibi devrimci hareketin geleneklerinin bir parçası haline gelmiş, devrime, örgüte, halka bağlılığın simgelerinden biri haline gelmiş değerlerin gereksiz olduğu tartışılıyor MKP Kongresi’nde. Şimdilik bu kavramlar yanlış ilan edilip kullanılmaması kararı alınmamış. Ama bu “yeni” anlayışın derinleşerek devam ettiği noktada, bir sonraki, bilemediniz ondan sonrakinde, ama mutlaka, bu kavram ve değerlerin de terk edileceği kesindir.

tiye stratejik anlam yükleme konusunda olduğu gibi, reformizmin direk yansıması olan bütün bu anlayışların bünyelerine nasıl gelip yerleştiğini sorgulamalıdır.

Kuşku yok ki, bu sağcılaşmanın, bu dejenerasyonun böylesine gelişmesinde ve bir Kongre ortamında kendisini böylesine pervasızca ortaya koymasında, direniş sürecinde izlenen geri politikaların belirleyiciliği yadsınamaz. Bu sonuçlar, direnişi yarıda bırakmanın ve bunun teorisini yapmanın sonuçlarıdır.

Bu sonuçlar, **hainlerin alınlarından öpme** tavrının sonuçlarıdır. Hatırlanacaktır, 2001 yılında, Alibeyköy’de direniş evinde direnişi sürdüren MKP’lilerin yönetici kadrolarından Aydın Hanbayat tarafından yapılan açıklamada, kendi canlarını kurtarmak için direnişi bırakanlar alınlarından öpülmüş, ihanetin meşrulaştırılamayacağı belirtilmek üzere kendileriyle görüşüldüğünde de bu tutum savunulmuydu. Hainlerin alınından öpülen yerde, her türlü geri, sağcı, dejenere düşünce kendine hayat alanı bulur.

Bedeller ödemeyip direnişin terk edildiği ve bunun teorileştirildiği yerde, elbette ÖDP’leşmek, EMEP’leşmek kaçınılmazdır. Mesela, 2000’den 2007’ye kadar, MKP’nin hapishaneler ve tecrit konusunda yaptıklarıyla ÖDP’nin, EMEP’in yaptıkları arasında ne kadar fark vardır? Bu farksızlık, elbette çok çeşitli siyasi sonuçlar doğuracaktır. İşte MKP 2. Kongresi’nden aktarılan yukarıdaki kararlar da bunun sonuçlarından başka bir şey değildir.

Düzeniçileşmenin yeni adayı:
MLKP... Soldaki savrulmanın bir başka örneği, MLKP’nin, legal partiler kulvarına katılmasıdır. Bu savruluş, revizyonizmin, oportünizmin, tüm keskin söylemlerine rağmen reformizme ne kadar yakın olduğunun bir kez daha kanıtlanmasıdır. MLKP, geldiği noktada yüzünü devrimden reformizme çevirmiştir. (Bu konuda dergimizde ayrı bir yazımız yer aldığı için burada kısaca bir kaç noktaya değinilecektir.)

MLKP, geçen süre içinde peşpeşe oligarşinin bir çok operasyonuna maruz kaldı. Bu arada bir kongre yaptılar. Açıklamalarında “*Saldırıları ayakta karşıladık*” diyorlardı. Öyle mi gerçekten? İlegalitede, silahlı eylemde ısrar yerine legal particiliğe savrulmanın neresi ayakta kalmaktır?

Ne bu saldırılara karşı ciddi bir politika geliştirmiş, ne varolan çizgilerinde ısrarlı olmuşlardır.. Bu

süreçte ürettikleri tek politika, Kürt milliyetçi hareketine tabi olmaktır. Pratikte adeta onlardan bağımsız yaptıkları bir iş, ve politika olarak da “barış”çılıktan başka bir politika ortaya koymamışlardır. Parti adları “Marksist-Leninist Komünist”tir, ancak Kürt emekçilerini, gençliğini Marksist-Leninist bir anlayışla örgütlemek bir yana, kendileri Kürt milliyetçiliğine tabidirler. Marksist-Leninist ve Komünist olma iddiasındaki bir partinin bu konudaki politikaları, sosyalist değil, sosyal demokrat, ilerici küçük-burjuva aydınlarından daha ileri değil, hatta onların bir kısmından daha geridir. Çünkü söz konusu hareket, tamamen Kürt milliyetçi hareketine ve onun uzlaşmacı politikalarına tabi olmuş durumdadır.

MLKP’nin bu savruluşu sürpriz midir? Hayır. Sadece son operasyonların sonucu mudur? Yine hayır. MLKP’deki reformist öze her zaman dikkat çektik. MLKP, bir yanıyla DHKP-C’yi ve PKK’yi taklit etmeye çalışan, diğer yanıyla da reformizme özenip onlar gibi olmaya, onlar gibi yapmaya çalışan, kendini ÖDP, EMEP, DTP, TKP... legal parti bloku içine kabul ettirmeyi hedefleyen, bu yanıyla da bir çok eklektizmi içinde barındıran bir örgüttü. Gelinek noktada, bu çatışmada kazanan reformist tercih olmuştur. Artık yeri bellidir. Legal particiliğe de her zaman açık kapı bırakmıştır, seçim politikalarının esas olarak parlamentarizmi esas alan legal partilerden bir farkı yoktu. Dolayısıyla ESP’nin legal parti oluşu, yıllardan beri varolan reformist yanın hareketin bütününe kapsar hale gelmesinden başka bir şey değildir.

Fakat burada yukarıdaki gelişimin dışında, şunu belirtmeliyiz ki, **Büyük Direniş**, ESP’deki bu süreci hızlandıran bir işlev görmüştür. ESP’nin Büyük Direniş sürecinin dışında kalışı, ölümler, şehitler devam ederken bu süreci seyretmesi, direnmemeyi teorileştirmesi, 19 Aralık’ta devrimcileri düşman karşısında yalnız bırakan Kürt milliyetçi hareketin bu politikasını bile eleştirememesi, ihanetin eleştirisini Marksist-Leninist bir bakış açısıyla yapamayıp, onu meşrulaştıran bir tutum takınması... bütün bunlar, bir hareketi elbette ciddi olarak açmazlara sokacak, moral açıdan geriletecek politika ve tavırlardır. ESP, bu yanılla da Büyük Direniş sürecinin altında kalmış, bunu göğüsleyecek bir irade gösterememiştir.

Sağcılaşma, dağılma, çürüme örnekleri yukarıdakilerle sınırlı değil...

Kendilerini **Halkevleri** altında ifade edenlerin durumu da boylu boyunca legalizm bataklığına batmanın,

“halk savaşını”, Mahir Çayan’ı savunuyor görünürken sağcılaşmanın tipik örneklerinden biridir. Halkeviler lafta keskinliği kimseye bırakmazlar, durmadan akıl verirler, ama pratik başka bir görünüm çıkarır ortaya. Lafta keskinliği kimseye bırakmayan Halkevleri, en son “Kürt sorununa demokratik çözüm” açıklamasında olduğu gibi, **ÖDP** ve **EMEP**’le yan yanaydı. Tüm farklı ve keskin söylemlerine rağmen, eski Devrimci Yol çizgisini savunuyor görünmesine rağmen, pratikte ÖDP’den farkları yoktur. Ve o keskin görünümün altında ortaya çıkan bu reformizm tablosunun en temel nedenlerinden biri de onların da direniş çizgisinin uzağında olmalarıdır.

Trabzon linç saldırısı karşısındaki tavırlarından Büyük Direniş dönemindeki tavırlarına kadar, hemen her konuda, sistemle açık çatışmaya girmeme, onun icazetinin dışına çıkmama ve kendini düzene kanıtlama politikası hakimdir. Belli şeylerden uzak dururlar: Devrimciler, militanlık, radikallik! Trabzon’da devrimcilere linç saldırısı olur, Halkevleri’nin yöneticileri uçağa binip Trabzon’a giderler, ama sanılmasın ki saldırıya uğrayanlarla dayanışmak için; hayır, onların sorunu, Emniyet Müdürü’nden Valisine, hükümetine kadar “yönetenlere”; “kendilerinin bir ilgisi olmadığını” kanıtlamaktır. Büyük Direniş süreci ise, kuşku yok ki, Halkevleri’nin politikalarını belirleyenler açısından yarın asla başlarına yere eğmeden hatırlayamayacakları bir süreç olacaktır. 122 şehit ölürken ne yaptıklarının hesabını veremeyeceklerdir. Veremedikleri içindir ki, bir sürü eleştiri yaptıkları ÖDP ve EMEP’le yanyana boy göstererek, legalizm kulvarında, sağcılaşma yolunda ilerliyorlar.

Partizan’dan da bir grup ayrılmış (2007). “**Devrimci dönüşüm**” adını kullanan bu grup, Partizan’ın kendilerine yönelik şiddet uyguladığı iddiasıyla Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu’na başvurdu.

“İbocu Dönüşüm Hareketi” imzasıyla yapılan açıklamada şöyle diyorlardı: “*Her milliyetten halkların gönlünde haklı ve onurlu bir yere sahip TKP/ML bugün geline süreçte halkların ve devrimci yapıların nezdinde haklı ve onurlu yerini tartışmalı bir hale getirmiştir. ... devrimci yapı ve kitleler nezdinde itibarsızlaştırılmıştır. Bu itibarsızlaştırma politikası gıdasını 7. MK’nın izlemiş olduğu tasfiyecilik, oportünist, sağcı politik hattından almaktadır.*”

Dikkat çekici olan, sol gruplar içinde çıkan hemen her sorunda şu kelimeleri mutlaka görmek mümkündür: **Kriz, tasfiyecilik, sağcılaşma, çürüme!**

Belki izleyebilenler olmuştur. **THKP-C (Acilciler)** adını kullanan üç beş kişilik ahbap çavuş ilişkileri içindeki bir grupta yer alanlar, bir süredir birbirlerine, “mailler üzerinden” burada aktarmaya gerek duymayacağımız suçlamalarla saldırıyorlar. Ajanlıktan sosyalist ülkeleri dolandırmaya, oto kaçakçılığınan kendi içlerinde keyfi, hukuksuz ceza ve öldürmelere kadar, dejenere olmuş, çürümüş bir ilişkiler ağı içindeki tartışmalar, elbette devrimciler açısından ciddiye alınır değildir. **THKP-C (Acilciler)** diye bir örgüt de yoktur gerçekte. Kürt milliyetçi hareketin basın yayın organları dışında kimsenin de bu örgüt adına yer verdiği yoktur. Kürt milliyetçi hareketi, klasik faydacılığıyla, olmayan bir örgütü, otuz yıldır tek bir eylemi, tek bir devrimci faaliyeti olmayan bir ölü-yü, bir gün lazım olur diye ayakta tutmaya çalışıyor belki ama **ölü canlanmaz**. Bu üstelik, **çürümüş, kokmuş bir ölü**. **THKP-C (Acilciler)** adını kullananların durumu şu açıdan öğreticidir. **Mücadele etmeyen, ölü, çürür, kokuşur**.

Peki bu kadar parçalanma, bu yeni “açılım”lar nereden kaynaklanıyor? O örgütler içindeki birkaç kişinin kariyeristliğinden mi? Elbette hayır. Sorun, izledikleri düzen içi politikalar, gereken zamanda gereken bedeli göze alamayan politikalar. Burada **Büyük Direniş kilit bir öneme sahiptir**. Büyük Direniş ayırtıcı, saflaştırıcı bir işlev görmüştür. Ayırtıcı, saflaştırıcı sadece o dönemle de sınırlı kalmamıştır. Büyük Direniş’in sol üzerindeki etkileri hala süren bir etkidir. Reformizm gibi, hiçbir şekilde direnmeyenler veya direnişte istikrarlı, tutarlı olamayan oportünistler, bu sürecin devrimci bir muhasebesini yapmadıkları noktada çürüyor, her gün daha geriye gidi-

L **afta keskinliği kimseye bırakmayan Halkevleri, en son “Kürt sorununa demokratik çözüm” açıklamasında olduğu gibi, ÖDP ve EMEP’le yan yanaydı. Tüm farklı ve keskin söylemlerine rağmen, eski Devrimci Yol çizgisini savunuyor görünmesine rağmen, pratikte ÖDP’den farkları yoktur. Ve o keskin görünümün altında ortaya çıkan bu reformizm tablosunun en temel nedenlerinden biri de onların da direniş çizgisinin uzağında olmalarıdır.**

yorlar. Çünkü tarih karşısında bu kadar büyük bir saldırı karşısında direnmemenin **hiç, ama hiçbir açıklaması yoktur**. Muhasebe yerine, militan bir çizgi yerine, reformizme, yani düzene yanaşma vardır. Durmadan sağa savruluyorlar bu nedenle. Parçalanıyorlar.

ÖDP hangi politikaları, hangi anlayışları savundu bu noktaya geldi... MLKP neleri savunarak bu noktaya geldi... MLSPB gibileri, neden bir türlü düşmana tek bir silah sıkamıyor, tek bir direnişte bedeller ödemeyi göze alamıyorlar... MKP, hangi politikaları savundu bu noktaya geldi... TİKB neden böyle bir kriz içinde?... SDP hangi politikaları savundu, nasıl bir pratiği vardı, bu noktaya geldi... Halkevleri bugün nasıl bir pratikle, nasıl bir meşruluk anlayışıyla vardır?... Bu soruların cevapları bulunup mevcut gidişat değiştirilmediği sürece, daha da sağa savrulmak, yeni kopmalar, ayrılmalar yaşamak, dejenerasyonun etkisine daha açık hale gelmek, kaçınılmazdır.

Bu tablonun karşısındaki netlik, direniş ve savaş!... Solun yukarıda bir kısmı yansıtılan tablosuna bakıldığında görülen çürüme, düzenicilik, umutsuzluk riyakarlık, iç çatışmalar, dejenerasyon, hepsi alabildiğine yaygınlaşmıştır ve ciddi sorunlar durumundadır.

Bu tablonun karşısında devrimci hareketin şaşmaz yeri, kararlı çizgisi, çok daha net olarak görülür haledir.

Biz, **Kızıldere sonrasında** inkarcılık ve tasfiyecilik batağında, sağ ve sol sapmanın bizi iki yana çektiği koşullarda, Marksist-Leninist ideolojiyi, THKP-C'nin stratejik çizgisini savunmakta net olduk.

Faşist saldırılar devrimin önüne çıktığında, faşizme karşı mücadele kimilerini düzen güçlerinin yanına iter, kimilerinin ise ufkunu karartıp devlete, oligarşiye karşı mücadele ettiğini unutturken, biz aynı ideolojik netlik içindeydik.

12 Eylül'de inkarcılık, uzlaşma, teslimiyet, statükoculuk ve faşizmin zulumü bir kez daha devrimcileri kuşatmışken, devrimden vazgeçmedik.

SSCB'deki **Gorbaçov ihaneti**, karşı-devrimlerin önünü açarken, ilerici iktidarlar bir bir yıkıldıkça güçlenen karşı-devrim rüzgarı bir çok kesimi önüne katmış sürüklerken, sosyalizm iddiamızdan vazgeçmedik.

Romanya'da sosyalist yönetimin lideri **Çavuşekular**, karşı-devrimci bir komplo sonucu katledilir-

ken, komplo emperyalizm tarafından bir "halk ayaklanması" gibi sunulur ve solun belli kesimleri bile bu emperyalist propagandaya teslim olurken, biz sosyalistleri, tüm hatalarına rağmen emperyalizme karşı direnenleri savunduk, sosyalizmin kazanımlarını sahip olduk.

1990-91'de **emperyalizm**, Ortadoğu halklarını sindirmek için Körfez'e tarihinin en büyük askeri yığnağını yaptığında, Irak'a karşı saldırıya geçtiğinde, bir çok kesim, ya emperyalist gözdağına boyun eğip emperyalizmin ve oligarşinin hedefi olmamak için, ya da "yüzde elli Sam, yüzde elli Saddam suçlu" ve benzeri yanlış tespitler sonucunda, sustular. Emperyalist saldırganlık karşısında, anti-emperyalist olmanın asgari gereklerini yerine getirmediler. Fırsat hesapları yapanlar oldu. O koşullarda anti-emperyalist mücadele bayrağını yükselten olduk. Emperyalizme cüretle darbeler vurduk, dünya çapında bir cüret ve kararlılık örneği yarattık.

İnfazlarla, kaybetmelerle emperyalizmin ve oligarşinin devrimci hareketi yok etmeye yönelik politikası onlarca önder yoldaşımızı ve savaşçılarımızı aramızdan alırken, solun büyük bir kesimi "düello" diyerek, veya "silahlı mücadelenin yenilgisini" canı gönülden isteyerek bütün bu gelişmeleri seyrederken, kayıplara rağmen devrimi geliştirmenin yolunda olduk.

Oligarşinin **hapishanelerdeki** teslim alma saldırılarına karşı, **1984'de, 1996'da, ve 2000-2007** Büyük Direnişi'nde yalnız bırakılmamıza, büyük bedeller ödemekle karşı karşıya kalmamıza rağmen, direniş çizgisinden gerilemedik. TİKB'nin "önder kadrolarımızı korumalıydık" yaklaşımı ve direnişteki "kaymak tabakayı koruma" düşüncesi, gerçekte ifade etsinler veya etmesinler, solun büyük bölümünde geçerliydi. Böyle yaklaştılar ve bedeller ödemeyi göze alamadılar. İnançlarını ve iddialarını korumayı esas almaları gerekirken, onlar kendilerini korudular. Sonuç, dağılma, çürümeye kapı açmaktır... Ve bu noktada aslında kendilerini de koruyamamış olduk.

Hep tam bir ideolojik netlik içinde olduk. Büyük bir kararlılık içinde olduk. Cüretliydik. Bedelleri göze alandık. Bedel ödedik ve ödemeye devam ediyoruz. Ama görüldüğü gibi, solun tablosunu oluşturan bunalımların, krizlerin uzağındayız. Marksist-Leninist ideolojimiz doğrultusunda, anti-emperyalist, anti-oligarşik çizgimiz doğrultusunda örgütlenmeye, mücadeleyi büyütmeye devam ediyoruz.

Bir avuç ülkenin dışında, dünyanın büyük bölümünün emperyalizmle uzlaştığı, sol adına, yurtseverlik adına, emperyalizmle uzlaşmanın teorilerinin yapıldığı ve emperyalizme karşı çıkarak hiçbir şey başaramayacağını iddia edildiği bir dünyada, biz **“Amerika Defol!”** diyoruz; anti-emperyalist mücadele bayrağını yükseltiyoruz. Dünya halklarının emperyalizme karşı mücadelesinde en dinamik, en canlı merkezi olan Ortadoğu’da halkların, devrimci, ulusal, ilerici tüm örgütlerin **“Anti-emperyalist birliğini”** sağlamaya çalışıyoruz. Meydan okuyoruz emperyalizme. Bu büyük bir ideolojik güçtür. Her zamanki gibi, bu meydan okumanın bedelleri olacaktır elbette. Fakat, **bedelleri ödemeyi göze alamayanlar, emperyalizme karşı zaferin hayalini bile kuramazlar.**

Cinselliği böylesine öne çıkaranlar, devrimin coşkusunu ve sorumluluğunu beyinlerinde gömenlerdir... Aynı çürüme, bugün, solun birliği konusunda sağlanmış en olumlu örneklerden biri olan **Hasta Tutsaklara Özgürlük İçin Mücadele** eden birliği eşcinsellerin “söz hakkı ve özgürlüğü” için dağıtmakta bir an bile tereddüt etmemiştir. O zaman ifade ettiğimiz gibi, biz “Kahrolsun Faşizm, Güler Zere’ye Özgürlük” derken, soldaki çürüme, karşımıza **“Güler Zere’ye Özgürlük”** diye çıkmıştır... Devrimcilere LGBBT adlı cinsel sapkınlık temelinde örgütlenmiş bir kurumun, siyasi hareketlerle aynı şekilde birliklerin kara mekanizmalarına kabul edilmesini dayatmışlardır. Evet, bazıları, herşeyi bir yana bırakıp bunu tartıştırdılar sola. Birliği dağıttılar. Hasta tutsaklar mücadelesine sekte vurdular... Çürümenin bir başka yansıması, aynı günlerde ESP çevresinin eşcinsellik üzerine, eşcinselliği “estetize” eden, “teşvik eden” bir özel sayı çıkarmasıydı. Solda bir ilkti; ve bu ilkle “değinilmemiş bir soruna el attık” diye asla övünmezdi çıkaranlar. Çünkü bu yayın bırakın sorun çözme, kendisi bu yanıyla bir sorundur. Sorunun adı, savrulma ve çürümedir.

Ve bir başka örgüt, Türkiye devriminin sorunlarını, halk savaşının sorunlarını tartışmak için topladığı kongresinde **“eşcinselliği özgürleştiren”** kararlar alıyor. Bir başka Marksist-Leninist Komünist hareket, tüm ekonomik, demokratik, ideolojik, politik, kültürel sorunları bırakıp **“biz erkek değiliz inisiyatifi”** adlı bir garabet oluşturuyor. Türkiye halklarının şu veya bu alandaki mücadelesini örgütlemek için toplanmış platformlarda, bir siyasi hareketin temsilcisi kalkıp

Türkiye solunun tarihinde ilk olarak “cinsel tercihini” açıklıyor, sapkınlık pervasızlaşıyor! Elbette bu pervasızlaşma, bu dejenerasyon, solun bir çok kesiminin gösterdiği “hoşgörü” sayesinde oluyor. Halktan kopuk, kitleleri örgütleme iddiasından uzak, devrimci sorumluluk diye bir kavramı literatüründen çıkarmış olan solun bir kısmı, eşcinsellik meselesini gündeminin, beyninin odağına yerleştirecek bir sorumsuzluğu sergiliyor.

Solun bir kısmı cinselliği ve özel olarak da eşcinselliği bir çok sorunun önüne çıkarmıştır. Hasta tutsakların serbest bırakılması mücadelesi temelinde oluşturulan platformda, eşcinsellerin katılımının biçiminin ne olacağı üzerinden başlayan tartışmada takınılan tutumlar, **soldaki dejenerasyonu ve sorumsuzluğu** çok çarpıcı biçimde göstermiştir. Cinsellik **ne zaman** böyle gelir gündemin baş sıralarına kurulu? Ne zaman beyinlerde bu kadar büyük yer işgal etmeye başlar? Cinsellik ve cinsel sapkınlıklar, devrimin geri çekildiği, siyasi hareketlerin direniş ve savaş dışına düştüğü dönemlerde daha yaygın şekilde ortaya çıkar. Lenin’in yenilgi yıllarıyla **felsefi idealizm ve cinsellik** konusundaki aşırılıklar, sapkınlıklar arasında kurduğu paralellik bilinir. Eğer ki bugün solda cinsellik meselesi, böylesine çarpık bir şekilde ele alınıyorsa, aynı etkenin sonucudur. Söz konusu eğilimler, bu grupların fiilen ve politik olarak yaşadıkları **yenilgi ruh hali ve ideolojik-stratejik bunalımlarının** sonucudur.

Sol dağılırken, çürürken, savrulurken, biz yerimizdeyiz. Devrim yü-

Cinsellik ve cinsel sapkınlıklar, devrimin geri çekildiği, siyasi hareketlerin direniş ve savaş dışına düştüğü dönemlerde daha yaygın şekilde ortaya çıkar. Lenin’in yenilgi yıllarıyla felsefi idealizm ve cinsellik konusundaki aşırılıklar, sapkınlıklar arasında kurduğu paralellik bilinir. Eğer ki bugün solda cinsellik meselesi, böylesine çarpık bir şekilde ele alınıyorsa, aynı etkenin sonucudur. Söz konusu eğilimler, bu grupların fiilen ve politik olarak yaşadıkları yenilgi ruh hali ve ideolojik, stratejik bunalımlarının sonucudur.

rüyüşünü sürdürüyoruz! Biz yerimizdeyiz. Emperyalizmi kovacak, faşizmi yıkacağız diyoruz. Devrimci Halk İktidarını kuracak, sosyalizmi inşa edeceğiz diyoruz. Bu inanç, bu hedef belirliyor attığımız her adımı. Bu hedefi, en koyu karanlıklarda, en katı kuşatmalarda bile gözümüzün önünden uzaklaştırmıyoruz. Dünya savaşlarının bile dört yıl sürdüğü bir dünyada, biz tam **yedi sene** direndik; yedi **sene boyunca** dişe diş bir mevzi savaşı sürdürdük. 1230 gün, yani 3,5 yıl, yani neredeyse dünya savaşlarının süresine eşit bir süre, Abdi İpekçi Parkı'nda bir oturma eylemini sürdürebildik.

Diyoruz ki, **Abdi İpekçi** demokratik mücadeleye bir örnektir. **Güler Zere** için verdiğimiz mücadele bir örnektir. **1 Mayıs** için verdiğimiz mücadele bir örnektir. Kitle örgütlerimizi, dergi bürolarımızı savunmamız, demokratik mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiğine örnektir. Bu, direniş ve savaştır. Edirne'de "Amerika Defol, Bu Vatan Bizim" sloganımızı haykırabilmek, anti-emperyalist kampanyamızı sürdürebilmek için neleri göze aldığımızın farkında mısınız?

"Amerika Defol, Bu Vatan Bizim" diyen bir grup Dev-Gençli tutuklandı ilk önce. Onların tutuklanmasına karşı bir açıklama yapılmak istendi, **linç** saldırısı gerçekleşti bu kez. Sonra açıklamamızı kullanmak için bir kez daha gidildi. Polis sokmadı. Buna karşı şehir terk edilmedi... Günlerce şehrin girişlerinde direnildi. Sonra, otuz kişi gizlice Edirne'ye girip, basın açıklamasını gerçekleştirdi. O otuz kişi, linç edilmeyi, öldürülmeyi göze alan otuz kişiydi. Demokratik mücadele böyle sürdürülüyor ülkemizde. Şimdi o noktada, "**bir basın açıklaması için ölüm göze alınır mı?**" tartışması yapmaya başladığımızda, "**Edirne'de de basın açıklaması yapmayalım bir süre**" dediğinizde, işte orada, linçler amacına ulaşmış ve siz direniş çizgisinden uzaklaşmışsınız demektir. Ne yazık ki solun büyük bölümü de esas olarak böyle bakmaktadır. Değilse, yıllardır hemen hiçbir siyasi hareketin demokratik mücadele alanında neredeyse **tek bir direniş** gerçekleştirmemiş, tek bir mevzi savaşı vermemiş olması nasıl açıklanacaktır? Oligarşi, yalnızca devrimci harekete saldırmıyor elbette. Ama kuşatılan üslerden basılan derneklere, dergi bürolarına kadar, linç edilmek istendiğimiz meydanlara kadar, neden direnişler, sadece devrimci harekete özgü olarak kalmaktadır?

Türkiye Solu!

Solun önemli bir kesimini içine çeken "**solun bunalımı**"nı anlamak ve aşmak, işte bu soruları cevaplamaktan başlar.

Direnmeye ve savaşıma çağırıyoruz. Çünkü, sol, **direnmemenin, kendiliğindenliğin yılgınlığının ve icazetçiliğinin**

sonucunda durmaksızın **geriye**, durmaksızın **sağa** gidiyor. "Makul olan"ı savunmak adına, her gün biraz daha düzen içileşiyor. Bedel ödememek için, düzeni içileşiyor. Varılacak nokta, devrim iddiasını kaybetmektir. Kaçışın sonu yoktur. Direniştikten, bedel ödemekten kaçışın sonu, düzen bataklığıdır.

Direnmeye ve savaşıma çağırıyoruz.

Bugün solun çok büyük bir bölümü, Dayı'nın deyimiyle "Basın açıklaması solu" konumundadır. En fazla on yirmi kişiyle yapılan basın açıklamaları, siyasetin temel biçimi olmuştur. Bu konumdaki bir sol, devrim iddiasını sürdürmez. Bu konumdaki bir sol, kitleleri örgütleyemez, onlara güven veremez, onlara bir alternatif sunamaz. Sol bu değildir.

Büyümek, direnmekten ve savaşımdan geçer. 7 yıl boyunca direnişi sürdüren devrimci harekete bakın; bir de direniş dışına düşenlere. Mevzi çatışmalarında zaferler kazanıyoruz, kitleliliğimizi büyütüyoruz, yürüyoruz... **Peki diğerleri?** Tablo ortadadır.

Evet, **100 şehit** verdik Büyük Direniş'te; Bakın, kazanan kim, kaybeden kim? Sorun, şehit vermeyenler ne kazandı?

Güler Zere'nin tahliye ettirilmesi, 1 Mayıs alanının kazanılması, devrimcilerin, devrimciliğin gücünün göstergesidir. Kendimize güvenelim. Halka güvenelim. Güveni büyütme, direniş ve savaşı büyütme.

Direniş ve savaşı büyütme çağırıyoruz.

Çözüm, legal partilerde değil, silahlı mücadeleyi yükseletmektedir. Çözüm, otel salonlarında açıklanan legal partiler aracılığıyla "kitleleşmeye" çalışmak değil, gecekonduardaki yoksul halkı örgütlemektir. Tüm sol, yüzünü, reformizme, düzene değil, devrime dönmelidir. Direnmekten, savaşımdan kaçmanın yol açacağı tek sonuç pasifizmdir, reformizmdir, düzendir. Düzen çürümedir. Çürümek yerine arınmak için, erimek yerine güçlenmek için, dağılmak, parçalanmak yerine, ideolojik birliği büyütme ve güçlendirme için, **direnmeye ve savaşıma çağırıyoruz!**

Direnme ve savaşmak, halkların tek zafer şansıdır.

Direnme ve savaşmak, devrimci örgütü örgüt yapan, devrimciyi devrimci yapan, tek seçenektir.

Marksiizm-Leninizm'in Açmazları Yoktur Açmaz Düzene Yürüyenlerin Açmazıdır

Sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimlerin ardından Marksizm-Leninizme alternatif olarak ortaya atılan teorilerin, tezlerin, kavramların hepsi dayanaksız çıkmış, iflas etmiştir.

Yetersiz denilen bilimin, Marksizm-Leninizmin dünyamızın en tamamlanmış, en kapsamlı, en açıklayıcı bilimi olduğu tekrar tekrar kanıtlanmaktadır.

Bugün karşı-devrim cephesinin güçlü olması ve devrim cephesinin, özellikle de silahlı devrim cephesinin geçici güçsüzlüğü, Marksizm-Leninizm'in kusuru değildir. Tam tersine Marksizm-Leninizm'den uzaklaşılmasının, onun yeterince ve yaratıcı tarzda hayata geçirilememesinin sonucudur.

Özellikle 1990'ların başlarından bu yana sosyaliz-

si" gibi gerekçelerle açıklamaya çalışıyorlar.

Daha önce de düzene dönenler benzer gerekçeler ileri sürmüşlerdir. Çünkü, inkarcıların, tasfiyecilerin, dönemlerin, kendi dönüşlerini "mazur", "makul", "zorunlu", "kaçınılmaz" göstermek gibi bir kaygıları olmuştur hep. 1990'larda yaşanan tüm sağa savruluşlar, tasfiyeciliklerde, düzene dönüşlerde benzer gerekçeler çok sık duyuldu.

Sosyalizmin tıkanıdığı, açmaz içerisinde olduğu ve benzeri iddiasında bulunanların hemen tamamı, iddialarını Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimler açıklamaya çalışmaktaydılar. Karşı-devrimlerin suçlusu olarak da kimileri Stalin'i, kimileri Stalin ile birlikte Lenin'i hedef tahtasına yerleştiriyorlardı. Kimileri bununla da yetinmeyip, saldırı oklarını Marks'a, Engels'e... bir bütün olarak Marksizm-Leninizm'e, sosyalizme yönelttiler.

Evet, karşı-devrimler yaşanmıştı. Bunun nedenleri de bilinmez değildir kuşkusuz. Bunun suçluları da vardı. Ama suçlular, Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao... ve Marksizm-Leninizmin, devrim önderleri değildi. Yanlış, Stalin sonrası uygulanan revizyonist ve reformist politikalar daydı. Suçluları da, bu politikaların simgeleri olan Kruşçev'di, Brejnev'di ve en nihayetinde kapitalist restorasyonun önünü açan Gorbacov'du. Ve elbette ki, dünya genelinde Kruşçev'in, Brejnev'in, Gorbacov'un politikalarını onaylayanlar, alkışlayanlar ve benzeri çizgiyi izleyenler de yaşananların suç ortaklarıydılar.

Tüm bunlar yaşanırken, en hararetli Gorbacov savunucuları (ki ülkemizde bunun başını TKP çekiyordu), kendileri gibi tüm solu da Gorbacov'un "Açılım"larını desteklemeye çağırdılar. TKP, "Yeni Açılım" adıyla çıkardığı yayın organında "Gorbacov Açılımları'nın teorisini yapıyor, bunun "çağın gerektirdiği bir zorunluluk olduğunu" iddia ediyorlardı. "Açılım"cular, Gorbacov politikalarının sonuçlarının

**İDEOLOJİK KRİZ YOK, DÜZENE
YÖNELİK TERCİHLER VARDIR;
TUTSAKSIZ, ŞEHİTSİZ SOL TAB-
LOSU DA BUNUN SONUCUDUR.**

mi inkar eden, devrimden vazgeçen, devrim için savaşma ve bedel ödeme cesareti göstermeyen tüm kesimler, düzene dönüşlerini, sağa savruluşlarını, silah bırakmalarını, sosyalizmden vazgeçmelerini, "Sosyalizmin tıkanıklıkları", "Solun açmazları", "Marksizm-Leninizm'in yeni gelişmelere cevap verememe-

nereye varacağını öngören, eleştiren ve teşhir eden Marksist-Leninistleri ise, **gelenekçilikle, tutuculukla, muhafazakarlıkla, Ortodoks-Marksist** olmakla suçluyorlardı. O dönem, tüm kavramlar ters yüz edilmişti zaten.

Gorbaçov'un kapitalizmin restorasyonunun önünü açan **Glasnost** ve **Prestroika** (açıklık ve yeniden yapılandırma) politikalarını, **“sosyalizmin sorunlarını çözecek”** diyerek, avuçlarını patlatırcasına alkışlayanlar, yaşanan karşı-devrimlerle birlikte, önce büyük bir şaşkınlık ve sonra da büyük bir savruluş yaşadılar. Gorbaçov politikalarına verdikleri destek ne kadar büyükse, şaşkınlıkları ve savruluşları da o kadar büyük oldu. Sosyalizm başarısız olduğuna göre, gidilecek tek yer kalıyordu: Kapitalizm. Bu nedenle sözünü ettiğimiz dönemdeki savruluşların hepsi sağa, düzene olmuştur. Düzene yerleşmenin bir biçimi sosyalizm iddiasını görünürde sürdürerek legal particilik olurken, diğer biçimi sosyalizmden de vazgeçmekte ifadesini buldu.

Sovyetler Birliği'nde ve diğer sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimlerin sonuçları geçen süre içerisinde en çıplak haliyle gözler önüne serilmesine rağmen, 1990'dan bugüne ne yazık ki, **legalleşme ve düzeniçileşme** devam ediyor.

Legalleşme akımının en başında yine TKP yer aldı; TİP'le birlikte **TBKP'yi** (Türkiye Birleşik **Komünist** Partisi) kurup yasallaştırmak için uğraştılar. Partinin kendisi de, bu partiyi kuran kadroların önemli bölümü de bu “yasallaşma” serüveni içinde eriyip gitti. Bu süreçte ortada adeta bir “yasal parti boşluğu” vardı. Devrimciler şu veya bu biçimde yeniden toparlanıp siyasi arenada yerini alırken, 1980 öncesinin legal particileri ortaya çıkacak cüreti gösterememişlerdi. Hele ortalık biraz daha durulsun, “başlarına bir şey gelmeyeceği” kesinleşsindi. Nitekim, 1989-90'lardan itibaren legal particiler de arzı endam ettiler. Ancak bu defa yanlarına katılan başkaları da vardı. 1980'lerin sonlarında yapılan “Kuruçeşme toplantıları”nda, dünün halk savaşı savunucuları, Sovyetik ayaklanma savunucuları da legal parti kuyruğuna girdiler.

TİP, TSİP, TKP'nin bıraktığı boşluk, bunlar tarafından doldurulacaktı. Geçmişin **Devrimci Yol**'unun, Türkiye Ve Kuzey Kürdistan **Kurtuluş** Örgütü, Türkiye **Komünist** Emek Partisi'nin, Türkiye **Komünist** Partisi'nin kadroları bir araya gelerek ülkemiz legal partiler tarihine yeni partiler eklediler. Hepsinin anlı şanlı isimleri vardı ama DY, TKKKÖ, TKEP, TKP'den geriye düzenin icazetindeki etkisiz, hantal,

ruhunu kaybetmiş legal partilerden başka bir şey kalmadı. Aynı dönemlerde TDKP (Türkiye Devrimci Komünist Partisi) de yasal particilik kulvarına girdi. O günden bugüne ÖDP, SDP, EMEP ve benzerlerinin geldikleri yer, hiç kimse için sır değildir. Kimisi bölünüp parçalanmaların, kimisi sağa savruluşların sonucu olarak legal particilik kulvarına ESP (Ezilenlerin Sosyalist Partisi), SP (Sosyalist Parti), gibi yenileri eklenmeye devam ediyor...

1990'dan bugüne devam eden legalleşme süreci, solun durumunu anlamak, kavramların, değerlerin nasıl ters yüz edildiğini görmek için özellikle bilinmesi gereken bir süreçtir.

A- Sovyetler Birliği'nde Yıkılan, Yenilgiye Uğrayan Sosyalizm Değil, Revizyonizmdir.

1980'lerin sonlarından itibaren ideolojik, politik anlamda sağa, düzene savrulan örgütler açısından, Sovyetler Birliği'nde gerçekleşen karşı-devrim ve kapitalist restorasyon bir “dönüm noktası” olmuştur. Sovyetler Birliğini “sosyal-emperyalist” olarak tanımlayanlar da dahil, bir çok siyasi harekette sosyalizmi inkar ve inançsızlık ortaya çıkmış, kimisi sosyalizm hedefini terkederken bir kısmı da siyasi arenadan da yok olmuştur. Bir diğer kesim devrimden vazgeçip reformizme yönelmiş, mücadele biçimi olarak da parlamentarizmi tercih etmiştir. Bir diğer kısım, teoride sosyalizmi savunuyor görünmesine rağmen, sosyalistliği gereği olan her şeyi ret ve terk etmiştir. İşte bütün bu kesimler, savruluşlarını **“sosyalizmin tıkanıklıklarıyla”, “açmazlarıyla”, “Marksizm-Leninizm'in yeni gelişmelere cevap verememesiyle”...** açıklamaya çalışmışlardır.

Sovyetler Birliği'nde yenilgiye uğrayan, yıkılan gerçekten sosyalizm miydi? Sosyalizmden “geri dönüşler” imkansız mıydı? Yoksa imkansız bir şey gerçekleşmiş de bu yüzden mi “Şok” yaşamışlardı böylesine olumsuz noktalara savrulmuşlardı?

Marksist-Leninistler sosyalizmden “geriye dönüşleri”, hiçbir zaman imkansız görmemişlerdir. Daha önce sosyalizmden kapitalizme geri dönüşün pratik örneği yaşanmamıştı ama dünya ve Türkiye devrimci hareketi, bu ihtimali hep öngörmüş, bu konuda çeşitli tartışmalar sürdürülmüştür. Mahir Çayan, “Yeni oportünizmin Niteliği Üzerine” (Haziran 1970 tarihinde yayınlanmış bir yazıdır). başlıklı makalesinde

bu konuya da yer ayırmıştır. Mahir Çayan, bu konuda Lenin'in şu sözlerine işaret eder:

“Kapitalizmden komünizme geçiş tüm bir tarihsel çağı temsil eder. Bu çağ sona erene kadar sömürenler restorasyon umudunu ister istemez beslerler ve bu umut restorasyon girişimlerine dönüştür (...) (Tek bir ülkede bile olsa) devrilmesi yüzünden direnci on misli artan ve güçlü sadece enternasyonal sermayenin gücüne değil, aynı zamanda alışkanlık gücüne, küçük üretim gücüne de dayanan burjuvazi. Çünkü maalesef küçük üretim dünyada hala pek yaygındır ve küçük üretim gün be gün, saat be saat kendiliğinden ve kitlevi bir ölçüde durmadan kendisini oluşturur.” (Bütün Yazılar, syf: 205-206)

Mahir Çayan şöyle devam ediyor:

Marks'ın ve özellikle Lenin'in bu önerilerinden hareket eden Mao Tse Tung, sosyalist devrimi yapmış bir ülkede;

1) Emperyalizmin dünyada var olduğu süreç,

2) Özünde “köylü mülkiyeti” sayılabilecek küçük üretimin hayatiniyetini sürdürdüğü kollektif mülkiyet olduğu sürece (...),

3) Sınıflı toplumların bin yıllık kalıntı ve alışkanlıklarının etkisi ile, sosyalist devrimden sonra **kapitalizmin restore edilmesinin her zaman mümkün olduğunu** belirterek, proletarya diktatoryası altında da sınıf mücadelesinin devam edeceğini, bu nedenle ideolojik ve kültürel alanda, üst yapıda siyasi bir devrimin zorunlu olduğunu...” söylemiştir. (Age. syf: 206)

Aynı dönemde gerek Çin’de, gerek SSCB’de tersini savunanlar vardı. Çin’de Lin Shochi, “Kapitalizmin mi, sosyalizmin mi kazanacağı sorunu artık çözümlenmiştir. Sosyalist ekonomi geliştikçe, üretici güçler geliştikçe artık geriye dönüş mümkün olamaz” tezini savunurken, SSCB’de Kruşçev revizyonizmi de “Sovyetler’de sınıf mücadelesinin artık sona erdiğini, bu nedenle SBKP’nin, sadece proletaryanın değil, bütün halkın partisi haline geldiğini” ileri sürüyorlardı.

1990’larda yaşananlar geriye dönüşün mümkün olduğunu söyleyen Mao’yu, Mahir Çayan’ı doğrulamıştır.

Peki karşı-devrimlere zemin hazırlayan revizyonist politikalar bu ülkelerde ne zaman ve nasıl hakim

Revizyonizmin dış politikadaki yanlışlıklarının temelinde, Lenin’e ait olan “Barış içinde bir arada yaşama” politikasının revizyonist bir yorumla, pratikte emperyalizmle uzlaşma biçiminde uygulanması gelir. Bu revizyonist politika doğrultusunda, giderek ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri bizzat SBKP tarafından adeta tasfiye edilmiştir.

olmuş ve 1980’lerin sonlarına nasıl gelinmişti? Bunun üzerinde de durmamız gerekiyor.

Bilindiği gibi Stalin sonrası 1956’da gerçekleştirilen SBKP’nin 2. Kongresi Sovyetler Birliği için dönüm noktası olmuştur. Kruşçev ve devamında Brejnev dönemi Sovyetler Birliği’nde sosyalizmi ileriye taşıyacak politikalar yerine, kapitalist restorasyonun önünü açan politikalar uygulanmıştır.

Revizyonizmin dış politikadaki yanlışlıklarının temelinde, Lenin’e ait “Barış içinde bir arada yaşama” politikasının revizyonist bir yorumla, pratikte **emperyalizmle uzlaşma** biçiminde uygulanması gelir. Bu revizyonist politika doğrultusunda, giderek ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri bizzat SBKP tarafından adeta tasfiye edilmiştir. Oysa, sosyalizmin kesin (nihai) zaferi için emperyalizmin yok edilmesi şarttır. Bu nedenle de, sosyalizmin dünya çapında güçlenmesi için ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin ve devrimlerin ileriye taşınması için tüm olanakların seferber edilmesi gerekirdi. Nitekim Lenin ve Stalin dönemlerinin dış politikası, uluslararası devrimci harekete **azami destek verme** şeklinde olmuştur.

Revizyonist SBKP yönetimi ise, emperyalizmle kurulduğunu iddia ettikleri “dengeyi” bozacağı gerekçesiyle, uluslararası devrimci harekete desteği giderek kesmiş, hatta, engelleyici olmuşlardır. Emperyalizmle **ekonomik yarış**ı temel alan bu politika, sonuç olarak, revizyonist yönetimin beklentilerinin aksine SSCB’yi de güçlendirmemiştir; güçlenen emperyalizm olmuştur.

Sosyalist ekonominin geliştirilmesinde ve sosyalist inşanın ileriye taşınmasında da revizyonist yönetim, gerekenleri yapmamıştır. Mülkiyetin niteliğini değiştirmekte, herkese çalışmasına göre” bölüşüm ilkesinin tam anlamıyla uygulanması”na geçilmesinde,

“kolektif” uygulamaların geliştirilmesinde, sosyalist toplumda zorunlu olarak kullanılan “kapitalist” ekonomik kategorilerin süreç içinde tasfiye edilmesinde cüretli, kararlı adımlar atılamamıştır.

Ancak bunlar yapılmayıp, tam tersine kapitalizme zemin hazırlayan “reformlar” gerçekleştirilmiştir. Stalin döneminde gerçekleştirilen yasal ve fiili düzenlemelerle “*üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki uyumu sağlamış, devrimin önü açılmıştır.*” Kruşçev ve Brejnev dönemlerinde ise üretici güçlerin gelişimiyle sosyalist üretim ilişkilerinin gelişimi arasındaki uyum bozulmuş ve bu giderek çatışmayı getirmiştir.

Bu olumsuzlukların birinci dereceden sorumlusu revizyonist bir anlayışın hakim olduğu **SBKP** (Sovyetler Birliği Komünist Partisi) yönetimidir. SBKP, sosyalizmi ileriye taşıyacak Marksist-Leninist politikalar üretip hayata geçirmesi gerekirken, bu tarihsel görevini yerine getirmemiştir.

SBKP, bu süreçte artık politik önderlik ve üretkenlik vasfını yitirmiş, halktan kopmuş, bürokratlaşmış bir parti konumuna gelmiştir. Devrimini gerçekleştirmiş Marksist-Leninist bir partide, mutlaka olması gereken niteliklerden bir kitleleri partinin politikalarına ortak edebilmek ve bunun için de tartışma, eleştiri ve özleştirme mekanizmalarını hayata geçirmektir. SBK’de ise, revizyonizmle birlikte **bürokratik yöntemler** ve **kitleleri tepeden buyruklarla yönetme tarzı** egemen olmuştur.

Bu olumsuz gidişat durdurulamadığı, çözümler üretilmediği için ideolojik, ekonomik, politik, sosyal, ulusal, kültürel sorunlar giderek birikmiş ve sonuçta halk **sosyalizme yabancılaşma** sürecine sokulmuştur. Yabancılaşmayla birlikte giderek **sosyalizm dışı düşünce ve alışkanlıklar** yaygınlaşmıştır. Bu noktada sosyalizmin tüm **kazanımlarına** rağmen, artık sistem kitleler için “benim sistemim” diye sahip çıkacağı bir sistem olmaktan uzaklaşmıştır. (ki, başka etkenler de olmakla birlikte, en temelde bunun sonucu olarak karşı-devrimlerin yaşandığı ülkelerde sosyalizmi korumaya yönelik halk direnişleri yaşanmamıştır.)

Revizyonist yönetimin yanlışları, ekonomide, politikada, uluslararası ilişkilerde, kültürel alanda, parti halk ilişkisinde zincirleme olarak birbirini izlemiş ve yanlışlar birbirini büyüttüştür. Bunların bazılarını kısa kısa da olsa sıralayalım burada:

– Revizyonist yönetim, Marksizm-Leninizmin, kapitalizmden komünizme geçiş sürecinde devletin

proletarya diktatörlüğü olarak var olması gerektiği evrensel tezini reddetmiş, bunun yerine, sosyalist inşaa sürecine denk düşmeyen bir “halk devleti” tanımı getirmiştir.

– Revizyonizmin bir diğer yanılgısı, geriye –kapitalizme– yol açan politikalarına rağmen, keskin ve sol bir görünüm içinde, içinde bulundukları süreci “**komünizmin ilk aşaması**” olarak tanımlamasıdır. Oysa, gerçekler bunun çok uzağındadır.

– Tarımda, Kolhozların elinde bulunan üretim araçlarının mülkiyeti devlete ait iken, Kruşçev döneminde bunlar kolhoz mülkiyetine verilmiş, köylüler, özel toprak sahibi yapılmış, böylece meta üretiminin, “pazar”ın yolu açılmıştır.

– Sanayide adına “reform” denilen pek çok uygulama ile kapitalist ögeler canlandırılmış, sosyalizmin ileriye götürülmesi engellenmiş, sorunların çoğalmasına ve büyümesine neden olunmuştur.

Kruşçev ve onu izleyen Brejnev dönemleri, gerileyişin sürdüğü, sosyalizmin sorunlarının çözümsüzleştiği bir süreç olmuştur. İki dönem arasında emperyalizmle ilişkiler, ekonomi politikalar arasında kısmi farklar olsa da, sonuçta sistemdeki gerileme ve bozulma sürmüştür.

Sosyalizmin dinamikleri oldukça güçlüdür; bu anlamda revizyonist, reformist yönetimlerin yanlış, sistemi geriye sürükleyen, kapitalist restorasyonun önünü açan kararlarına rağmen, bir dönem daha sistem kendini sürdürebilmiştir.

Kültür devrimi, yeni, sosyalist insanın yaratılması ise tamamen unutulmuştur. Oysa sosyalizmin sağlamlaştırılması ve komünizme geçişin olmazsa olmaz koşulu kitlelerin ideolojik kültürel açıdan güçlendirilmeleri, yani yeni insan ve kültür devrimidir. Revizyonizm “**üretici güçler teorisi**”ne dört elle sarılmış, sosyalist gelişmeyi sadece “kapitalizmle rekabete” indirgemıştır. Ama sosyalist üretim için yapılması gerekenler de yapılmadığı için, emperyalizmle süren ekonomik rekabette de giderek gerileme kaçınılmaz olmuştur.

1980’li yıllara doğru, **üretim güçleri ile üretim ilişkileri, alt yapı ile üst yapı arasındaki çelişkiler** iyice ağırlaşmıştır. Bu çelişkiler, ya Marksist-Leninist politika ve yöntemlerle çözülecektir, ya da sosyalizmden geriye gidilecektir. Bu yıllarda ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları da yavaşlaşım, ABD ise Reagan yönetimiyle birlikte genel bir saldırı başlatmıştır. Bu saldırılar, 1980’lerin sonlarından itibaren sonuçlarını verecek, Brejnevler’in yetiştirdiği Gorbacov’un ikti-

darında da sistem, emperyalizme teslim edilecektir.

Tıkanan nedir, yanlışlar nerededir, bu tarihsel gelişim içinde oldukça açıktır.

B- Sovyetler Birliği'nde, 'Açmaz Giren' Sosyalizm Değil Revizyonizmdi. Çözüm Gorbaçovculuk'ta Değil, Marksizm-Leninizm'deydi!

Sovyetler Birliği'nin önünde iki yol vardır: Biri ve doğru olan Marksizm-Leninizm yoludur. Diğeri ie, karşı-devrim ve kapitalizmin önünün açılmasıydı. SBKP'nin 27. Kongresinde Genel Sekreterliğe seçilen Gorbaçov, ikinci yolu tercih etmiştir. Bunu yaparken elbette ki, kapitalist restorasyonun önünü açacağını söylememiştir. Tam tersine **"Yolumuz Ekim Devrimi'nin Yoludur"** diyordu Gorbaçov.

Gorbaçov ve ekibi, herkesin gördüğü ve bildiği ancak dile getirmediği sorunları, sistemin mevcut zaflarını dile getirdiği için ilk anda bir sempati toplamış, "Yolumuz Ekim Devrimi'nin Yoludur" ismiyle yayınladığı kitabıyla da Sovyetler Birliği ve dünya halklarına umut pompalamış, onları aldatmıştır.

Kitapta şu sorunlar açıkça sıralanıyordu örneğin:

SBKP'de ve yönetim komitelerinde başlayıp topluma yayılan yozlaşma mevcuttur.

Sosyalist demokrasinin işleyişinde tıkanıklıklar yaşanmaktadır.

İdeolojik ve politik yetersizlikler söz konusudur.

Kürtasyecilik gelişmiştir. Rüşvetçilik gelişmiştir.

Maddi refah, zenginleşme ve tüketim hırsı gelişmiştir... Ekonomi hantallaşmıştır.

Milliyetçilik gelişmiştir.

Yasalara karşı saygısızlık gelişmiştir.

Ulusal gelir artış hızı yarıya düşmüştür, vb. vb.

Evet, sorunları doğru tespit ediyordu. Ancak asıl olan sorunların nasıl çözüleceğidir! Gorbaçov yönetiminin SSCB ve diğer sosyalist ülkeler için bulduğu çözüm, Glasnost (açıklık) ve Prestroika (yeniden yapılandırma) olarak tanımladıkları politikalarıdır.

Glasnost ile ifade edilen, partinin içinde bulunduğu durumun ve politikalarının halkla paylaşılmasıdır. Oysa, ülke güvenliğini ilgilendiren kimi konular dışında zaten halkla paylaşılmayacak hiçbir şey olması gerekir. Ancak, Stalin sonrası öyle yaşanmamış-

Gorbaçov yönetimi, mevcut milliyetçiliğin önünü tamamen açarak, 1987'de SSCB içinde "ulusal cephelerin" örgütlenmesine izin vermiştir. Önü açılan milliyetçilik, Stalin'in çok önceden öngördüğü gibi; "kendi 'öz ulusal' burjuvazisinin, Sovyetik rejimi yıkma ve kapitalizmi yeniden kurma girişimi"inde ifadesini bulmuştur.

tır. Gorbaçov ise bu sorunu istismar etmiştir.

Gorbaçov değişiminin gerçek niteliği, SBKP'nin 28. Kongresi öncesi yapılan Merkez Komite toplantısında alınan kararlarla en çıplak haliyle ortaya serildi. Burjuva basında **"7 Şubat Devrimi"** (1990) olarak tanımlanan kararlar Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ülkelerin kaderini belirleyecek nitelikteydi.

Alınan kararlardan biri, SBKP'nin toplumda öncü rolünü belirleyen Sovyetler Birliği Anayasası'nın 6. maddesinin kaldırılmasıdır. Diğeri ise, değişik siyasal akımlara parti kurma hakkının tanınmasıdır. Böylece "sosyalist demokrasi"nin yerine burjuva demokrasisinin önü açılmış oluyordu.

Sosyal demokrasi, sınıfsız topluma geçilebileceğine, kapitalizmin yok olacağına inanmaz. Daha işin başında Maksizmden ayrıldığı nokta da burasıydı ve teorisyenleri de **Bernstein** ve **Kautsky**'di. Gorbaçov, geliştirdiği politikalarla, **Marks'ın, Lenin'in** yolundan değil, onların yolundan gidiyordu.

Gorbaçov, ekonomide, siyasette yaptığı her şeyi Lenin'e dayandırmaya çalışıyordu ama bu bir aldatmacaydı. Lenin'in sosyalist insanın koşullarını hazırlamak için başvurduğu kapitalist öğeler içeren NEP (Yeni Ekonomik Politika) dönemiyle, Gorbaçov'un ekonomiyi "piyasaya" bırakma kararları arasında muhteva ve amaç birliği yoktu.

Siyasal planda ise, SBKP artık açıkça ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarını engelleme tavrı alıyor, Doğu Avrupa'da gerçekleşen karşı-devrimci çıkışları destekleyerek karşı-devrimin önünü iyice açıyordu. Gorbaçov artık açık oynuyordu. Marksizm-Leninizmin eskidiğini, çağımızın çok değiştiğini, işçi sınıfının bileşiminin çok değiştiğini, **"Şiddete dayalı devrim"**, **"emperyalizme karşı savaş"** gibi tezlerin geçerliliğini yitirdiğini söylüyordu.

Gorbaçov'a göre "çağdaş dünya"daki asıl çelişki "İki sistemin, iki oluşumun arasındaki çelişkiler, uygarlığın bizzat temelleriyle ilgili olan global çelişkiler"di. Diğer çelişkiler, önemsizdi.

"Global çelişkiler"ın çözülmesi için de "iki sistem" arasındaki çelişkiler çözülmeliydi! Daha somut söylersek, Gorbaçov, ekolojik sorunların, nükleer silahların en önemli sorun olduğunu söylüyor ve bunların çözümü için de iki sistemin (emperyalizmle sosyalizmin) **uzlaşması** gerektiğini iddia ediyordu. Gorbaçov çizgisinin özü de buydu zaten.

Revizyonizm, milliyetçiliğin de gelişmesine zemin hazırlamıştır. Lenin ve Stalin dönemlerinde hem milliyetçiliğe zemin oluşturan koşulların ortadan kaldırılmasına çalışılmış hem de yerel milliyetçilikler ve Büyük Rus Şovenizmiyle mücadele sürekli hale getirilmiştir. Halkların özgür ve eşit gelişimini sağlamak temel politika kabul edilmiş ve uygulanmıştır. Revizyonist yönetimlerin "üretici güçler teorisi" bu politikaya zarar vermiş, halklar arasındaki eşitliği bozmuş, milliyetçiliğin gelişmesine neden olmuştur.

Gorbaçov yönetimi, milliyetçiliğin önünü tamamen açarak, 1987'de SSCB içinde "ulusal cephelelerin" örgütlenmesine izin vermiştir. Önu açılan milliyetçilik, Stalin'in çok önceden öngördüğü gibi; **"kendi 'öz ulusal' burjuvazisinin, Sovyetik rejimi yıkma ve kapitalizmi yeniden kurma girişimi"**inde ifadesini bulmuştur. (Ulusal sorun ve sömürgeler sorunu, syf: 345)

Emperyalizmin III. bunalım döneminde baş çelişki emperyalizm ile ezilen halklar arasındadır. Emperyalizmi geriletecek ve sistem olarak yok edecek olan da halk kurtuluş savaşlarıdır. Ancak Gorbaçov çizgisi bunu yok saymıştır. Halk kurtuluş savaşlarını desteklemek bir yana, **engel** olmuştur. Dahası, emperyalizm ile halklar arasındaki çelişkiyi de emperyalizm ile Sovyetler Birliği arasındaki çelişkiye indirgemıştır ve bu çelişkinin çözümü için de emperyalizme karşı savaş yerine **"sitemler arası barış"**ı önermiştir. "Evrensel barışı korumak" adına devrimler yerine "emperyalizmle barış"ı dayatan Gorbaçovculuk, dünya sol hareketine karşı açık bir tasfiyecilik halini almıştır. Gorbaçov yönetimi, devrimci mücadelenin yükseldiği her yeri, **"sıcak nokta"** olarak tanımlıyor ve emperyalizmle birlikte o noktayı "soğutma"ya çalışıyorlardı. Emperyalizmle uzlaşma, artık aleni **işbirliğine** dönüşmüştü.

Sonuç olarak; kısaca değindiklerimizden de anlaşılacağı gibi Gorbaçov politikaları, başta Sovyetler

Birliği olmak üzere, diğer sosyalist ülkelerde de karşı-devrimlerin ve kapitalist restorasyonların gerçekleşebilmesinin önünü açmıştır.

SBKP revizyonizminin Sovyet ve dünya halklarına verdikleri zarar bu noktada sınırsızdır.

Yolaçtıkları karşı-devrimler ve kapitalist restorasyonla birlikte, geleceği en azından bir süre ipotek altına almış, sosyalizm cephesinin hem maddi hem manevi güç kaybına neden olmuş, kitlelerin sosyalizme güvenini sarsmış, sosyalizm literatürüne yanlış anlayış ve kavramlar sokulmuş, inançsızlığı körüklemişlerdir. Bunun karşılığında emperyalizm cephesi güçlenmiştir. Öyle ki, burjuva ideologları "tarihin sonunu" ilan edebilecek kadar cüretkar ve pervasız olabilmişlerdir. Ama bütün bunlar, tarihin uzun akışında bir "dönem"dir. Asla kalıcı ve kesin sonuçlar değildir. Nitekim, Gorbaçov çizgisinin hükmü giderek ortadan kalkmış, emperyalistler erken sevindiklerini anlamışlardır. Bugün herşey yine yerli yerine oturmaktadır.

C- Bir Bilim Olarak Marksizm-Leninizm'in Açıkları Yoktur

Marksizm-Leninizm'e yönelik saldırıların tarihi eskidir ve bu saldırılar esas olarak burjuvazi cephesindendir. Ama soldan gelen saldırılar da Marksizm ve Leninizm tarih sahnesinde yerlerini aldıkları günden bu güne hep var olagelmıştır.

Genellikle de anti Marksist-Leninist anlayışlar kendi tikanıklıklarını, açmazlarını Marksizm-Leninizm'e mal ederek yapmışlardır bunu.

Sosyalist sistemdeki karşı-devrimler sonrasında Marksizm-Leninizm yönelik saldırılar çok daha boyutlanmış ve ne yazık ki etkili de olmuştur. Daha önce Gorbaçov'u sorgusuz sualsiz doğru kabul edip alkışlayanlar da dahil, yeni sömürgelerde silahlı mücadeleyi savunanlar ve reddedenler, düzene dönüşlerini, Marksizm-Leninizm'in açmazlarıyla, tikanıklıklarıyla açıklamaya çalıştılar.

Marksizm-Leninizm'in ihtiyaca cevap vermeyeceğini kanıtlamak için de yeni gerekçeler bulunmalıydı elbette; işte onlardan bir kısmı:

"Dünya artık tek kutuplu... emperyalizm eski emperyalizm değil... küreselleşmenin önünde kimse duramaz... ulusal sınırlar anlamını kaybetti... ulus devletlerin sonu geldi... sömürgeciliğin yerini karşılıklı bağımlılık alacak, sınırlar duvarlar ortadan kalkacak yoksulluk sona erecek, dünya kocaman bir köy ola-

cak, gerici faşist yönetimlerin globalleşen dünyada yeri olmayacağından ya kendisi demokratikleşecek ya da uluslararası güçler onları demokratikleştirecek, insan haklarının evrenselliği sağlanacak... sınıf çatışmasının yerini uygarlıklar arası çatışmalar alacak, sosyalizm öldü, elveda proletarya, zorun devri doldu"... ve benzeri ve benzeri...

Bunlara eklenecek benzer pek çok kavram ve söylemin olduğu açıktır. Fakat bu teorilerin, tezlerin hepsi dayanaksız çıkmıştır. Gerek eski sosyalist ülkelerdeki gelişmeler, gerek emperyalist cephedeki gelişmeler, bunları çürütmüş, iflas ettirmiştir. Güya dünyaya izah etmekte artık yetmiyor diye Marksizm-Leninizmin yerine konulmaya çalışılan bu teorilerin, kavramların iflası karşısında bugün zaman zaman burjuvazi bile kabul etmektedir ki, gelişmeleri açıklayacak tek bilim Marksizmdir. Ekonomiye anlamının ve çözmenin başka yolu yoktur. Artık yetersiz denilen bilimin, Marksizm-Leninizmin dünyamızın **en tamamlanmış, en kapsamlı, en açıklayıcı bilimi olduğu** tekrar tekrar kanıtlanmaktadır.

Sovyetler Birliği'nin sorunlarının da, "global dünyanın" sorunlarının da çözümünün Marksizm-Leninizmde değil, Gorbaçov'un politikalarında olduğunu söyleyenlere şimdi sormak gerekir: Gorbaçov politikalarını, teorilerini bugün bilen, hatırlayan var mı?

Dünyanın sorunlarının çözümü, Gorbaçovculuk veya benzeri bir başka teoride değil, Marksizm-Leninizm'dedir.

Neden böyle kesin konuşabiliyoruz ve neden Marksizm-Leninizm'in açmazları yoktur, hiçbir zaman olmamıştır, olmayacaktır diyebiliyoruz?

Bizi böylesine kesinlikle konuşturan nedenlerin başında, 1990 başından bu yana pratikte yaşananlar yer almaktadır. Kapitalizmin o ülkelere neler getireceğini söylediysen öyle oldu; karşı-devrimlerin dünyaya bırakın barışı getirmeyi, dünyayı sorunlarını daha da ağırlaştıracağını ve çözümsüzleştireceğini söyledik, öyle olduk. Emperyalizmin değişmediğini, kapitalizmin halkların sorunlarını asla çözemeyeceğini söyledik, tekrar tekrar kanıtlandı... Biz bütün bunları söylerken, bir tek kılavuzumuz vardı, bir tek bilime dayanıyorduk: Marksizm-Leninizm.

Karşı-devrimcilerin, döneğinlerin ya da düzene dönenlerin iddia ettiği gibi, ne Marksizm "*Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla iflas etmiş bir ekonomi teorisidir*", ne de "*Marksizm kapitalizmin bir mezhebidir*"... Yaşananlar, "emperyalizmin sistemi yeniden üretecek dinamiklere sahip olduğunu" değil, "kapita-

Marksizm-Leninizme yönelik saldırıların sahipleri Marksizm'in ve Leninizm'in yerine bir şey koyamamışlardır. Çünkü, Marks'ın ve Lenin'in tahlil ettiği kapitalizm ve emperyalizm gerçeği de, öngördükleri sosyalizm hedefi de günümüzün tekelci kapitalizm-emperyalizm çağıının gerçeği olarak varlığını sürdürmektedir.

lizmin üretici güçleri sosyalizmden daha fazla geliştirdiğini" değil, **tam tersini** kanıtlamaktadır.

Çok değil, yukarıdaki teorilerin ortaya atılmasının üzerinden çok fazla zaman geçmeden, emperyalizmin "tek kutuplu dünya"da, daha da **saldırganlaştığı** açığa çıktı. "Varşova Paketi yok olduğuna göre NATO da işlevsizleşti, feshedilecektir" deniliyordu. Bugün NATO emperyalizmin daha etkili saldırı bir güç haline getirilmiştir

Daha 1994'te, dönemin BM Genel Sekreteri Butros Gali, yayınladığı raporlarda beklentilerle gerçek arasındaki hayal kırıklığını kayda geçmiştir: "*Yaşanan bir hayal kırıklığıdır. İyimser yaklaşılan pek çok beklentiden hiç biri yerine gelmemiştir. Dünya, halen siyasi ve ekonomik olarak 'çok kötü' bir durumdadır.*"

Amerika'nın önce Afganistan'ı, peşinden Irak'ı işgal etmesi, şer listeleri, ambargolar ilan etmesi, Yeni Dünya Düzeni teorisyenlerinin değil, Lenin'in haklı olduğunu göstermektedir.

Marksizm-Leninizme yönelik saldırıların sahipleri Marksizm'in ve Leninizm'in yerine bir şey koyamamışlardır. Çünkü, Marks'ın ve Lenin'in tahlil ettiği kapitalizm ve emperyalizm gerçeği de, öngördükleri sosyalizm hedefi de günümüzün tekelci kapitalizm-emperyalizm çağıının gerçeği olarak varlığını sürdürmektedir. Marksizm-Leninizm'e pervasızca saldırılmasının nedeni de bu gerçekliktir.

Evet, Marksizm-Leninizm bir bilimdir. Hemen burada belirtmeliyiz ki, Marksizm ve Leninizm, birbirinden ayrılamazlar. Çünkü **Leninizm emperyalizm çağıının Marksizmi**'dir. İkisini birbirinden ayıranlar, **Marksizmi düzen içine çekmeye** çalışanlardır. Kautskyler'in, Bernsteinlar'ın izleyicisidirler.

Peki nedir Marksizm-Leninizm? Ve neden bilimdir?

Orhan Hançerlioğlu şöyle tanımlıyor: **“Marksizm, tek sözcükle, insanlık öncesi çağı kapatıp, insanlık çağına geçmeyi gerçekleştirecek olan kapsamlı bir bilimler bilimidir.”**

Tanımda da belirtildiği gibi Marksizm, kimi anti Marksist-Leninistler’in ifade ettiği gibi ekonomiyle veya felsefeyle, sosyolojiyle sınırlı bir bilim değildir. **Tüm bilimleri kapsayan bir anabilimdir.** Çünkü, Marksizm-Leninizmin ortaya koyduğu diyalektiğin yasaları, materyalizmin yasaları ve tarihsel ve toplumsal yasalar, **tüm bilimlerin kullanacağı temelleri içerirler.**

Marksizm’i kuşkusuz en iyi Marks’ın kendisi tanımlar. 1852’de yazdığı bir mektubunda yer alanlar Marksizm’i tahrif etmeye, ve de Marks ile Lenin’i karşı karşıya getirmeye çalışanlara, diğer bir ifade ile **“Marksistim ama Leninist değilim”** saçmalığının sahiplerine de birinci ağızdan bir cevaptır. İşte Marks’ın söyledikleri:

“Ne medeni toplumdaki sınıfların varlığını,, ne de aralarındaki savaşı bulmuş olma şerefi benimdir. Benden çok önce, burjuva tarihçiler bu sınıflar savaşının tarihsel gelişimini betimlemiş ve burjuva iktisatçılar bunun ekonomik anatomisini dile getirmiş bulunuyorlardı. Benim yeni olarak yaptığım şey; 1) Sınıfların varlığının, üretimin gelişme evrelerinden başka başka bir şeye bağlı olmadığını, 2) Sınıflar savaşının zorunlu olarak proletarya diktatörlüğüne götürdüğünü, 3) Bu diktatörlüğün kendisinin de bütün sınıfların ortadan kalkmasına ve sınıfsız bir toplumun kurulmasına geçişten başka bir şey oluşturmadığını kanıtlamak oldu.” (Aktaran: Lenin, Devlet ve İhtilal, syf: 44)

Marks, tarihsel misyonunu bu şekilde ifade ederken, Marksizm’i Marksizm yapan özellikleri de belirtiyor. Bu sözler, proletarya diktatörlüğünü reddedenlerin **“Marksistim ama Leninist değilim.”** sözlerinin **bizzat Marksizme aykırı** olduğunu da gösteriyor. Proletarya diktatörlüğünü reddedenler, Marksist olmaz. Marksizm özünü, **“proletaryaya esaretten kurtuluşun yolunu göstermek”** oluşturmaktadır ve proletarya diktatörlüğü savunulmadan o yol gösterilemez.

Lenin, 7 Kasım 1918’de Moskova’da Marks ve Engels anıtının açılış törenindeki konuşmasında Marksizm’den ne anlaşılması gerektiğini şöyle anlatıyor:

“Marks ve Engels’in büyük tarihsel hizmeti,

kapitalizmin çöküşünü ve artık insanın insan tarafından sömürülmeyeceği komünizme geçişin kaçınılmazlığını bilimsel tahlille kanıtlamalarıdır.

“Marks ve Engels’in büyük tarihsel hizmeti, bütün ülkelerin proleterlerine, rollerini, görevlerini, uğraşlarını; sermayeye karşı devrimci savaşta ilk başkaldıran olmayı ve bu savaşımında bütün çalışanları ve sömürülenleri etraflarında birleştirmeyi göstermeleridir.” (Aktaran Hayatın İçindeki Teori, Cilt: 2, syf:143)

Stalin ise Marksizm için şu özlü tanımı yapıyor: **“Marksizm doğanın ve toplumun gelişmesinin yasalarının bilimidir, ezilen ve sömürülen sınıfların devriminin bilimidir, bütün ülkelerde sosyalizmin zaferinin bilimidir, Leninist toplumun kuruluşunun bilimidir.”** (Aktaran Hayatın İçindeki Teori, Cilt, 2, syf: 149)

Marks’ın kendisi de dahil, Marksizm konusunda söylenenler, gayet açıktır. Tüm bunlara rağmen Marksizm-Leninizmi sağa sola çekistirmek, tahrif etmek, özünden uzaklaştıran tanımlamalar yapmak hem doğru değildir, hem bilimsel değildir, hem de en hafif deyişle Marksizm’den bir şey anlamamaktadır.

Leninizm’i kısa ve özlü olarak **“emperyalizm çağının Marksizm’i”** diye tanımlamıştık. Çünkü, Marksizm’in ortaya çıktığı koşullarda emperyalizm bir sistem olarak mevcut değildir. Marksizmin yol göstericiliğinde emperyalizm döneminin tahlilini yapan Lenin olmuştur. Ve emperyalizm tahlilinden hareketle de, **“emperyalizm döneminin aynı zamanda proleter devrimler çağı”** olduğunu belirlemiştir.

Lenin’in emperyalizm dönemine dair tespitlerinin en başında Marksist **devlet, devrim ve parti** tahlilleri yer almaktadır. Kısaca belirtmek gerekirse şunları söyleyebiliriz.

Lenin, proletarya iktidarının aracı olarak proletarya diktatörlüğünün neden zorunlu olduğunu ve nasıl örgütleneceğini ayrıntılarıyla tahlil etmiştir.

Lenin, devrimin, Marks ve Engels döneminde olduğu gibi kapitalizmin en fazla geliştiği ülkelerde değil, emperyalizmin **en zayıf halkasını** teşkil eden ülkelerde gerçekleşeceğini tespit etmiştir. Ve bu ülkelerde burjuva devrimleri tamamlanmadığı için, proletarya devriminin, işçi sınıfının önderliğinde işçilerin ve köylülerin ittifakı ile gerçekleşeceğini ortaya koymuştur. Demokratik devrimden kesintisiz bir şekilde sosyalizme geçilmesinde anlamını bulan Leninist ke-

sintesis devrim teorisi, emperyalizm döneminin devrim teorisidir.

Leninist devrim teorisinde devrimin gerçekleştirilebilmesi ve sosyalizme, komünizme ulaşılabilmesi için parti, **olmazsa olmaz** koşuldur. Çünkü bir ülkede devrimin gerçekleşebilmesi için, devrimin objektif koşullarının varlığı, olgunlaşmış olması yeterli değildir. Mevcut koşulları değerlendirip belli bir devrim stratejisini hayata geçirecek organizasyona, yani partiye ihtiyaç vardır. Söz konusu parti, halk sınıf ve katmanlarını iktidara taşıyacak, proletarya diktatörlüğünü kuracak ve onun aracılığıyla devrimi sınıfsız topluma, komünizme taşıyacak araçtır.

Stalin, Leninizm'i de şöyle tanımlamıştır: **"Genel olarak proletarya devriminin teori ve taktiği, özel olarak proletarya diktatörlüğünün teori ve taktiğidir."**

Görüldüğü gibi Leninizm'in ve Marksizm'in özünü **devrim** oluşturmaktadır. Kimileri Lenin'in devrim teorisini, Marks'ın devrim teorisine karşıymış gibi göstermek istemişlerdir. Kimileri de Lenin'de devrimin teorisinin çok ayrıntılı olduğundan hareketle Marksizm'in karşısına koymaya çalışmıştır. Oysa Lenin, proleter devrimler çağında yaşamış ve Rusya'da devrime önderlik etmiştir. Proletarya diktatörlüğünün Lenin'in teorilerinde daha geniş bir yer tutmasından daha doğal bir şey olamaz.

Evet, Marksizm ve Leninizm bir bilimdir, ikisi bir bütündür ve Mahir'in dediği gibi, **"Marksizm-Leninizm bir doğma değil, eylem kılavuzudur"**. Marksizm-Leninizm'i dogmatik olarak ele alanlar halklarını kurtuluşa götürememişlerdir. Marksizm-Leninizm'i bir bilim olarak, yani yaşayan devrimci özütyle ele alanlar ise halklarına doğru devrimci önderlik etmesini bilmişlerdir.

Lenin'in formüle ettiği emperyalizm çağının ke-sintesis devrim teorisi, emperyalizmin II. bunalım döneminde Çin'de Mao'nun önderliğinde halk savaşı stratejisiyle, emperyalizmin III. bunalım döneminde, Vietnam'da ve Küba'da ise PASS ile zafere ulaşmıştır. Hiç birisi, birbirinin aynısı, şablonu olmayan söz konusu devrimlerin ortak noktası, Marksizm-Leninizmin devlet, devrim ve parti anlayışına uygun olarak gerçekleştirilmiş olmasıdır. Ve yine Sovyetler Birliği'nde ve Küba'da, emperyalizmin ve her türden karşı-devrimcilerin saldırılarına karşı devrimi ileriye taşıyan Stalin ve Castro da Marksizm-Leninizm'in doğrularıyla hareket etmişlerdir.

Devrimden, proletarya diktatörlüğünden, emper-

Devrimden, proletarya diktatörlüğünden, emperyalizme, işbirlikçi yönetimlere karşı dışı dışı savaştan uzak bir Marksizm-Leninizm yoktur, hiç olmamıştır ve hiç olmayacaktır. Devrimden uzak Marksist olduklarını ileri sürenler, Marksist değil, en fazla Marksolog olabilirler. Ve bol bol lafazanlık yapabilirler. Ve bunlar ancak düzen solcusu olabilirler.

yalizme, işbirlikçi yönetimlere karşı dışı dışı savaştan uzak bir Marksizm-Leninizm yoktur, hiç olmamıştır ve hiç olmayacaktır. Devrimden uzak Marksist olduklarını ileri sürenler, Marksist değil, en fazla Marksolog olabilirler. Ve bol bol lafazanlık yapabilirler. Ve bunlar ancak düzen solcusu olabilirler.

Belli başlı yanlarıyla aktarmaya çalıştıklarımızdan da anlaşılacağı gibi Marksizm ve Leninizm ne gerilerde kalmıştır, ne de aşılabilmektedir. Bu nesnel olarak mümkün de değildir. "Marksizm'in aşılabilmesi için Mark ve Engels'in ortaya koydukları doğa ve toplum yasalarının değişmesi [ve o yasaların kaynağında alan koşulların, sınıfların, sınıflar mücadelelerinin ortadan kalkması] gerekmektedir."

D- Marksizm'i Aştığını İddia Edenler, Marksizmi Kavramayanlardır

Lenin, kimlerin Marksist olarak tanımlanabileceğine dair çok net bir koşul getirir:

"Marksizmi sınıf mücadelesi öğretisiyle sınırlamak, onu budamak, bozmak, burjuvazi için kabul edilebilir birşeye indirgemek demektir. Ancak sınıf mücadelesinin kabulünü, **proletarya diktatörlüğünün kabulüne dek genişleten kişi bir Marksisttir. Marksisti sıradan küçük (ve de büyük) burjuvadan en derin şekilde ayırt eden şey, işte budur. Marksizmin gerçekten anlaşılıp kabul edilmesinin denektaşı bu olmalıdır."** (Lenin, Tüm Eserler, c. XXI, "Devlet ve Devrim", Syf. 493)

Lenin'in bu tanımından hareketle diyebiliriz ki, bir örgütün Marksist kimliğe sahip olabilmesinin kısıtası da proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmi hedefle-

yip hedeflemediğidir. Bu koşulu karşılamayan örgüt veya kişiler, kendilerini hangi sıfatla tanımlarsa tanımlasınlar, Marksist olamazlar.

1990 başlarından bu yana Marksizm-Leninizm'e yönelik "ideolojik" ambalaja sarılmış pespaye saldırılar kesintisiz sürdürülmektedir. Bunun nedeni hiç kuşkusuz Marksizm-Leninizm'in burjuvazi için geçmişte olduğu gibi bugün de "tehlike" arz etmesindedir. Sosyalizmin, komünizmin tarih sahnesine çıktığı günden bugüne pek çok ülkede yasaklanmasının, ceza yasalarının en başında yer almasının nedeni de 1850'lerden bugüne halklar için bir alternatif, bir kurtuluş umudu olmayı sürdürmesidir.

Ancak, egemen sınıfların yasalarla ya da açık terörle bu alternatifi sonsuza kadar bastırabilmeleri imkansızdır. Egemen sınıflar bu gerçeği bildikleri için, engelleyemeyeceklerini anladıkları noktada Marksizm-Leninizm'in içini boşaltmak, doğrultusunu değiştirmek için de ellerinden geleni yapmışlardır, yapmaktadırlar. Marksizm-Leninizm'in **revizyona** tabi tutulması da bu yöntemlerden biri ola gelmiştir. Revizyon, gözden geçirmektir ve revizyonizm, gözden geçirip zamana uydurma adına, Marksizmin Marksizm olmaktan çıkarılmasıdır. Bir diğer "iç boşaltma", etkisizleştirme yöntemi de, baştan beri vurguladığımız gibi, **"Marksizm'in aşıldığı"** spekülasyonudur.

"Marksizm'in aşıldığı" iddiası, Marksizmin açıkça inkarıdır. Revizyonizm de özünde Marksizm'in inkarıdır. Aradaki fark, bunu itiraf etme yerine dolambaçlı yollara sığınmalarıdır. Böylece hem "sosyalist" geçinebilmekte, hem de devrim için savaşmadan sistem içinde yaşayabilmektedirler. Politikalarının tamamı **kapitalizmin özüne dokunmayan** özelliktedir. Yani **"düzen içi"**dir. G. Politzer, buna örnek olarak "Yeni Sosyalist Enternasyonal"ın Tüzüğü'nü göstermiştir. İşte söz konusu Tüzük maddesi:

"Marksizm, diyalektik ve tarihsel materyalizm, sosyalizm için hiç de gerekli değildir, dinsel telkin de onun kadar değerlidir." (Aktaran, Felsefenin Temel İlkeleri syf: 38)

İsminde "Sosyalizm" bulunun "Enternasyonalin" tüzüğündeki **saçmalık** ortadadır. Onlar da, Marksizmsiz bir sosyalizmin mümkün olmadığını pekala bilmektedirler. Sosyalizm dedikleri ise bugün içinde CHP'nin de yer aldığı "sosyalist enternasyonal'e üye sosyal demokrat partilerin sosyalizmleridir. Yani en ilerisi burjuva demokrasisidir.

2000'li yılların popüler teorisyenlerinden Noam

Chomsky de benzerlerinden ödünç aldığı tezlerle Marksizm'e cepheden saldırmaktadır:

"Marksizm, Freudculuk; bunların her birinin irrasyonel bir kült olduğunu düşünüyorum."

İrrasyonel, yani akıl dışı!

Akıllı solculuğun nedense çok tuttuğu Chomsky, Marksizm'i akıl dışı olarak adlandırıyor. Akıllı olan kapitalizm mi? Kapitalizmi savunmak mı, onun içinde statükolar edinip yaşamak mı? Akılcı solculuk, bu nedenle mi çok seviyor olmalı Chomsky'yi?

Devam ediyor Chomsky:

"Onlar teolojidir, dolayısıyla onlar, teoloji dendiğinde aklıma ne geliyorsa odur. Bundan daha fazla bir şey olduklarını düşünmüyorum.(...) Bana öyle geliyor ki, Marksizm gibi bir şeyi tartışmak bile zaten hatadır. Marks'ın soyut bir kapitalizm modeli vardı. (...).

"(...) En azından onun, her sağduyulu insanın öğrenmesi ve kullanması gereken, sınıf, üretim ilişkileri gibi bazı ilginç kavramlar ortaya koyduğunu düşünüyorum..." "Marks'ta, sosyalizm hakkında hiçbir şey yoktur, o sosyalist bir felsefeci değildir. (...) o kapitalizmin kurucusuydu." (BirGün, 26 Aralık 2009)

Chomsky bir "entelektüel" olabilir, ama bu onun hiçbir zaman cahilce sözler etmeyeceği anlamına gelmiyor. Yukarıdaki sözler, Marksizm hakkında, kasıtlı değilse, derin bir cahilliğin ürünüdür. Cahillikte de hiçbir özgünlük bulmak mümkün değildir.

Marksizm'in "ünlü" inkarcılarından biri de Louis Althusser'dir. Fransız Komünist Partisi'nden düşünür Althusser de inkarcılığa, benzerlerinin pek çoğu gibi Stalin'e saldırıyla, Marksizm'in krizde olduğunu iddia ederek başlamıştır. Şöyle diyordu mesela:

"Epey zamandır kendi aramızda 'Marksizm'in bunalımından' söz etmekteyiz. Bu terimden korkmamalıyız. Eğer Marksizm bir bunalım içindeyse; bu bunalım açıksa, herkes görebiliyorsa, düşmanlarımız biliyorlarsa, o zaman bunu sömürebilmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Ama biz de görebiliyor ve kabul ediyoruz." (Aktaran, Teori ve Politika, Bahar 2008, Sayı: 49, syf: 94-95)

Althusser bunları söylediğinde Fransa'da ve tüm Avrupa'da 1968 öğrenci eylemleri yaşanmış ama Althusser'in de içinde bulunduğu Fransız Komünist Partisi (FKP), eylemlerinin **"söndürücüsü"** olmuşlardır. Althusser aynı dönemde yapılan FKP'nin 22. Kongresi'nde, parti tüzüğünden **"Proletarya diktatörlü-**

ğü” hedefinin çıkarılmasını savundu. Devamında 1970’lerde “Avrupa komünizmi”nin teorisini yaptı; “Avrupa komünizmi” emekçilerin değil, emperyalizmin ihtiyaçlarına uyum sağlamış bir komünizm demektir. Tüm bu gelişmeler, Marksizm’in değil ama Althusser’in ve FKP’nin “bunalımda” olduğunu ortaya sermişti.

Althusser, Marksizm’in bir bilim olmadığını ileri sürüyordu bir de. Sovyetler Birliği’nde yaşanan karşı-devrimlerden sonra, Althusser ve benzerlerinin geldikleri nokta Marksizm’e dair her şeyin reddidir. **Düşüncelerindeki bunalım, düzen ideolojisine boyun eğmekle “çözüm” bulmuştur.** Althusser de dahil Marksizmi reddedenlerin hepsinin başlangıç noktalarıyla vardıkları yer aynıdır: *Marksizm’in bunalımda olduğu, bir bilim olmadığı, halkların kurtuluşunu sağlamayacağı, gerçeklerle bağdaşmadığı., kapitalizmin üstünlüğünün görüldüğü...nü söylemektedirler.* Peki geriye ne kalıyor? Sosyalizmin, proletarya diktatörlüğünün yerine önerdikleri, ne yapılacaksa **kapitalist sistem içerisinde** yapılması gerektiğidir. Elbette, sonuç olarak, **Marksizmin yerine** de kokuşmuş, çürümüş, defalarca iflas etmiş pespaye burjuva ideolojisi konulmaktadır.

Marksizm-Leninizm’in reddi üzerine doğrudan veya dolaylı söylenenlere başkalarını da eklemek mümkündür. PKK önderi Abdullah Öcalan da Marksizm-Leninizmin aşıldığını, aşılması gerektiğini söyleyenlerdendir. Ülkemizdeki Kürt milliyetçi hareketi, sosyalizmin prestijinin yüksek olduğu 1970’li yılların ortalarında şekillenmeye başladığı için sosyalizmden etkilenmiş bir harekettir. Ancak sosyalist sistemdeki karşı-devrimler sonrasında, zaten eğreti duran sosyalizmden hızla uzaklaşmıştır. Öcalan özellikle İmralı’daki tutsaklığını izleyen dönemde, Marksizm-Leninizmi, sosyalizmi reddeden bir söylem geliştirmiştir: İşte Öcalan’ın bu konuda söylediklerinden bazıları:

“... *vardığım sonuç, toplumun değişim dönüşüm çabaları devletçi bütün yaklaşımları aşmak biçimindedir. Devlete götüren tüm düşünce ve hareket yapıları, iddiaları ne denli eşitlikçi ve özgürlükçü olursa olsun ters sonuç doğurmaktan kurtulamazlar. Son Sovyet deneyimi iyi bir örnektir. Devletçi sosyalizmin olamayacağı kanıtlanmıştır. Marksizm’in temel zaafı, bu gerçeklikte yatmaktadır.*”

“Ne devletle çarpışarak, hatta onu yıkarak, ne de devletle sorunlar çözümlenir.” (Özgür Gündem, 29 Ağustos 2003)

Peki, Marksizm-Leninizm tıkanmıştır, açmazdır, aşılmıştır ve benzeri görüşler ileri sürenlerin Marksizm-Leninizmin yerine koydukları, koyabildikleri bir şey var mıdır? Hayır. Marksizm-Leninizmin dışında sadece ve sadece burjuva ideolojisi ve onun çeşitli versiyonları vardır. Dolayısıyla, Marksizm-Leninizmi reddedenlerin onun yerine koyabilecekleri başka bir şey de yoktur.

“Proletarya diktatörlüğü gibi soyut ve her alana çekilebilecek bir devlet modeli kabul edilince, Marksizm kendini **eski toplum ve devletin batağında** bulmaktan ve bozulmaktan kurtaramadı.” (AİHM Savunmaları, c: 2, syf: 129)

“Bilimsel sosyalizm, proletarya diktatörlüğü biçimleri de dahil, tüm devlet biçimlerini dağarcığından çıkarmak zorundadır.” (Age, syf: 130)

“**Batı uygarlığı** (...) tüm toplumsal sorunların çözüm anahtarını sunmaktadır. (...) Şimdi de dünyaya öğretmektedir.” (Age, syf: 159)

“Türkiye solu tezlerimi anlamıyor. Ben **Marksizmden istifa etmedim, Marksizm’i aştım.** ... Marksizm’i kötülemiyorum, boğuşum, **aştım... olumlu yanları aldım ama aştım.** Benim düşüncem bellidir, sosyalisttir, demokratiktir... Fırsatım olsaydı kapitalizmi Marks’tan daha iyi çözümlerdim.” (Özgür Politika, 4 Eylül 2004)

Öcalan’da Marksizm-Leninizm’e dair olumlu hiçbir şey bırakılmamıştır. Öcalan, tezlerine sık sık atıf yaptığı Immanuel Wallerstein gibi Marksizm’i “**kapitalizmin bir mezhebi**” olarak tanımlamaktadır ki bu tanım zaten Marksizmi toptan mahkum eden bir tanımdır. Bu söylendikten sonra “olumlu yanları”ndan söz etmenin de bir anlamı yoktur. Marksizm-Leninizm’e ait **devlet, devrim** ve **parti** anlayışı tamamen reddedilmiştir. “Batı uygarlığı” dediği kapitalizm ve burjuva demokrasisinin sosyalizm karşısında üstünlüğünün **kanıtlandığını** söylemektedir Öcalan. Zafer burjuva demokrasisininindir!

Peki, Marksizm-Leninizm *tıkanmıştır, açmazdır, aşılmıştır* ve benzeri görüşler ileri sürenlerin Mark-

sizm-Leninizmin yerine koydukları, koyabildikleri bir şey var mıdır? Hayır. Marksizm-Leninizmin dışın-da sadece ve sadece burjuva ideolojisi ve onun çeşitli versiyonları vardır. Dolayısıyla, Marksizm-Leninizmi reddedenlerin onun yerine koyabilecekleri başka bir şey de yoktur.

E- Emperyalizm Çağının Görevlerini Yerine Getirmeyenler “Açılım”, “Çağa Uyum”... Diyerek Legal Particiliğe Yöneldiler

Sovyetler Birliği ve diğer ülkelerde yaşanan karşı-devrimlerle birlikte, devrim cephesindeki moral bozukluk başta olmak üzere mevcut olumsuzluklardan azami ölçüde yararlanmak isteyen emperyalistler, burjuva ideologları vasıtasıyla Marksizm-Leninizm’e yönelik saldırılarını daha da tırmandırdılar. En çok da, sosyalizmin kapitalizm karşısında yenildiğini, sosyalizmin gerçekleşmesi imkansız bir **ütopya** olduğunun görüldüğünü proletaryanın tarihsel rolünün bittiğini, yeni Ekim Devrimleri’nin bir daha asla gerçekleşmeyeceğini, devrimler çağının kapandığını, yeni bir çağa girildiğini... hiç kimsenin küreselleşmenin önünde duramayacağını... propaganda ediyorlardı.

70 yıllık sosyalizm deneyiminin yaşandığı, dünya halklarının kurtuluş umudu olan Sovyetler Birliği’nde sosyalizm, “tek mermi sıkılmadan” yıkılmıştı. Bunun yarattığı tahribat büyüktü. Mevcut durum, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin hedeflerine ulaşması için iyi bir zemin oluşturmaktaydı.

Öyle bir tablo ortaya çıkmıştır ki, CIA’nın bordrolu “aydınları”nın, köşe yazarlarının tezleri kendilerine “solcu” “Marksist”, “sosyalist” diyenlerce de teorileştirilerek tekrarlanmaktaydı. Küreselleşme, globalleşme, YDD masallarına kendilerini fazlasıyla kaptırmışlardı. Aralarında nüans farkları olsa da, hareket noktaları daha önce de belirttiğimiz gibi “emperyalizmin değiştiği”nde odaklanmaktaydı. Emperyalizm değiştiğine ve küreselleşmenin de önüne geçilemeyeceğine göre, artık zor, şiddet, devrimler terkedilmeli ve DEVRİM DEĞİL, EVRİM yoluyla demokrasi mücadelesi yapılmalıydı.

Söylediklerinde **YENİ** bir şey yoktu.

DEVRİM yerine EVRİM yolunun önerilmesi, Marksizm kadar eskidi. Emperyalizmin değiştiği de, neredeyse emperyalizmin ortaya çıkışı kadar eski bir

tezdir. Bir asır önce revizyonizmin ağa babası Bernstein şöyle diyordu; “*Demokrasi aynı zamanda hem bir araç hem de bir amaçtır. Hem sosyalizmin kurtuluşu yöntemidir, hem de sosyalizmin gerçekleşme biçimidir. (...) Demokrasi bir uzlaşma okuludur.*” (Aktaran: İsmail Cem. Sosyal Demokrasi Nedir Ne Değildir. Syf: 25)

Bernstein, sosyalizm mücadelesini, zora, şiddete başvurmadan burjuvazi ile seçim yarışına girerek vermek gerektiğini söylüyordu bir asır önce. Burjuva demokrasisi “en iyisi” idi. Öcalan’ın “*Her ideoloji, inanç, zora başvurmadan da teknik basın-yayın başta olmak üzere olanaklarıyla, doğruysa kendini uygulayabilir. Yani bu anlamda da zor gereksizleşmiştir.*” (aktaran HİT, Cilt: 1, syf.367) sözleri de esas olarak bu temelde bir öneridir.

Revizyonizmin, reformizmin bir başka teorisyeni, Kautsky de Bernstein’la aynı görüşteydi. Tüm reformistlerin gizli veya açık **akıl hocası** Kautsky, 1917 Ekim Devrimi’ne, proletaryanın iktidarı ele geçirmesine de karşı çıkmıştı. Kautsky’nin proletarya diktatörlüğüne karşı çıkış gerekçesi, “*şiddetin karşı şiddeti doğuracak olması*”ydı. Burjuvazi her türlü şiddeti uygularken, o proletaryaya şiddetten uzak durmasını tavsiye ediyordu.

Mesela, bir ÖDP’linin “*çözüm dili şiddet ve silah olamaz... Şiddet ve silaha karşı barış, hoşgörü, uzlaşşı yönünde yürümeye hep birlikte devam etmeliyiz*” sözlerinde, Kautsky’nin sözlerini okuyor gibiyizdir. (Saruhan Oluç, Aktaran Hayatın İçindeki Teori, Cilt 1, syf. 367) Kuşku yok ki, reformistler, Bernstein’ın, Kautskyler’in en iyi öğrencileridir.

Fakat onlar, zorbalık altında Marks’dan, Lenin’den yan çizip, yüz yıl öncesinin revizyonizmine dönmüş olmalarındaki sağıcılışmayı örtbas etmek için, suçu yine Marksizm-Leninizm’de bulmuşlardır.

Bütün bir 12 Eylül sürecinde iradi ve merkezi olarak direnmemiş, Türkiye tarihine oligarşinin döne döne kullanacağı teslimiyet örnekleri vermiş, eski stratejik çizgisini, silahlı mücadeleyi, devrimi savunma cüreti gösteremeyip düzenin yasalarına sığınmış bir çizgi, kendi durumunu görmeyip, inkarcılığına, yılgınlığına “gerekçe” uydurmaya çalışıyordu.

ÖDP’ye evrilen Devrimci Yol hareketinin lideri Oğuzhan Müftüoğlu, 1990 başlarında, içerden çıktıklarında “tartışma süreci” adı altında bir kez daha inkarcılık ve tasfiyecilik yolunda yürürken, düzene dönüşü, mücadele kaçkınılığını “ideolojik kriz” gerekçesiyle meşrulaştırıyordu.

Devrimci Yol önderliği tarafından, “sosyalist kamp içindeki gelişmelerle solun ideolojik hegemonya alanındaki üstünlüğünün sona erdiği, bu nedenle **ideolojik sorunların** sol açısından yeniden bir ön mesele haline geldiği, bu alanda ciddi bir ilerleme sağlanmadan pratik siyaset açısından da ciddi bir gelişme sağlamanın mümkün olmayacağı” ileri sürülüyordu. Hiçbir şey yapmamanın gerekçesi bulunmuştu.

Müftüoğlu, bu tartışma sürecinden neredeyse on yıl sonra, bu süreci değerlendirdiği yazısının devamında da yine şunu söylüyordu: **“Kısaca, sol kendi krizini yaşamaya devam etmektedir.”** (BirGün, 9 Şubat 2008)

İdeolojik kriz var, zaten Marksizm-Leninizm de her şeye cevap vermiyor ve zaten Leninist örgüt anlayışı, Stalinci çalışma tarzı da kötü.. Peki, yerine ne koydunuz?

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Marksizm-Leninizm inkar edildiğinde, yerine konulacak tek şey vardır. O boşluğu burjuvazinin pespaye görüşlerinin şu veya bu versiyonu dolduracaktır. Öyle de olmuştur.

Onlarca yıllık sağcı, pasifist pratik, ÖDP teorisyenleri tarafından **“ideolojik kriz”** gerekçeleriyle, **“Türkiye solu, halkı, ÖDP’yi yeterince değerlendiremedi”** gerekçeleriyle açıklanmaya çalışılmaktadır. ÖDP-DY yöneticileri kendilerine, savundukları politikalara hiç toz kondurmuyorlar. Suç, ya kriz içindeki ideolojide, ya da kendi dışlarındaki herhangi bir yerde... Ama bu gerekçelerle tarih karşısında kendilerini de, çizgilerini de aklayamazlar.

Şimdilerde “Sosyal demokrat parti” boşluğunu doldurmak amacıyla kurulan EDP’de (Eşitlik ve Demokrasi Partisi) yer alan ÖDP’nin eski genel başkanlarından ve Kürt Milliyetçilerinin kanatları altında milletvekili seçilen Ufuk Uras, televizyon ekranlarından, **“Sol demek şiddete karşı çıkmak demektir”** diyebilmektedir. **“Terörün sağ-solu olmaz”** **“aynı mahalleden değiliz”** diyebilen kültürü, “MGK solculuğu”nu meşru gören sol anlayışını, bu sol olmayan solu, kendi inkarcılıkları, tasfiyecilikleri ve düzeniçileşme teorileri yaratmıştır. Sosyalizm yoktur bu solculukta, devrim ve devrimcilik yoktur. En azami hedefleri burjuva demokrasisidir... Şimdi Öncü Savaşı diye çıkılan bir yolda, en pespaye parlamentarizme gelinip çakılındıysa, kimse bunu **“Marksizm-Leniniz’in açmazlarıyla, kriziyle...”** açıklayamaz. Emperyalizm ve oligarşinin baskısı, zulmü, ideolojik kuşatması karşısında direnilememiş, bedeller göze alınamamış, inançsızlaştırılmış ve bu noktaya gelinmiştir. Dolayısıyla

Ekonomik demokratik mücadelede militanlık da gözaltılar, işkenceler, tutuklamalar demektir ve parlamentaristlerin hiçbirinin hapishanelerde tutsağı yoktur. Bu, onların durumunu yeterince açıklayıcıdır. İdeolojik kriz yok, düzene yönelik tercihler vardır; tutsaksız, şehitsiz sol tablosu da bunun sonucudur.

la bakmaları gereken yer, Marksizm-Leninizmin açmazları değil, kendi teslimiyetleri, uzlaşmaları, inanç bunalımları, iddiasızlaşmalarıdır...

Benzer bir ihtiyaç, 12 Eylül öncesinin KSD’si TDKP’si başta olmak üzere 1990’ların başından itibaren legal partiler kulvarına giren tüm siyasi hareketler için de geçerlidir. Kuşkusuz hepsi Lenin’in (Marks’ın Engels’in, Mao’nun ve diğer devrim önderlerinin) devrim ve parlamentarizm konusunda söylediklerini biliyorlardı. Parlamento biz devrimciler için bir araç olarak kullanılabilirdi, ama asla amaçlaştırılmazdı. Bugün legal partiliği, parlamentoculuğu seçenlerden hangisinin hedefinde devrim, sosyalizm vardır? “Var” diyenlerin mevcut örgütlenmeleri böylesi bir hedefe ulaşmayı sağlayacak niteliklere sahip midir? Parlamentoculuğu seçen ÖDP, EMEP, TKP, ESP ve diğerlerinin, böyle bir hedeflerinin olmadığı ve olamayacağı açıktır.

“Değişimlerinin” gerekçesi, emperyalizmin değiştiği.. Türkiye’nin demokratikleştiği veya kaçınılmaz olarak demokratikleşeceği... kitlelerin ihtiyacı gibi çok çeşitli biçimlerde izah edilmeye çalışılmıştır. Ancak kendi gerçekleri bunlarla izah edilemezdi. Sosyalist sistemin yıkılışı karşısında umutsuzlaşmışlar, inançsızlaşmışlar, sosyalizmi savunma kararlılığını gösterememişlerdi. Burjuvazinin hedefi olmamak için proletarya diktatörlüğünü değil savunmak, adını anmaz olmuşlardı. **“Doğmatik olmayalım”, “geçmişe saplanıp kalmayalım”, “kalıplara takılmayalım”** diyerek inkarcılığı, tasfiyeciliği meşrulaştırmışlardı. **“Reel sosyalizm”** diyerek, sosyalizmin kazanımlarını yadsımış, **“özgürlükçü sosyalizm”, “demokratik sosyalizm”** ve benzeri tanımlamalarıyla sosyalizmin içini boşaltıp, sosyalizmle burjuva demokrasisini uzlaştırmaya çalışmışlardı...

Bazı kesimler, sosyalizmden, devrimden uzaklaştıkça bu sıfatları da terkederken, kimisi tam tersini yaptı; daha fazla sarıldılar. Nedeni belliydi; düzen

içileşmeyi gizlemenin bir yolu bu da. Mesela, reformist partilerin kimilerinin adlarına ve çeşitli seçimlerde reformist legal parti çevrelerinin oluşturdukları bloklara verdikleri şu adlara bakın: “Birleşik Sosyalist Alternatif”, “Birleşik Sosyalist Parti”, “Devrimci Sosyalist Blok”, “Sosyalist Birlik Partisi”, “Sosyalist İşçi Partisi”... Fakat, bu adlandırmaların bir hükmü yoktur. Parlamentarist kulvara giren tüm reformist partilerin mevcut durumdaki politik hedefleri, kendilerini sisteme kabul ettirmektir. Bu hedefe de icazetçi bir çizgi temelinde ulaşma anlayışındadırlar. Bu nedenledir ki, devrim mücadelesi bir yana, ekonomik demokratik mücadelede de alabildiğine geri bir çizginin temsilcisidirler. Çünkü ekonomik demokratik mücadelede militanlık da gözaltılar, işkenceler, tutuklamalar demektir ve parlamentaristlerin hiçbirinin hapishanelerde tutsağı yoktur. Bu, onların durumunu yeterince açıklayıcıdır. **İDEOLOJİK KRİZ YOK, DÜZENE YÖNELİK TERCİHLER VARDIR; TUTSAKSIZ, ŞEHİTSİZ SOL TABLOSU DA BUNUN SONUCUDUR.**

F- “Geleneksel Sol” Dedikleri Marksizm-Leninizm’dir, “Zamana Uyan Çağdaş Sol” Dedikleri Düzen Soludur.

Burjuvazi özellikle 1980’lerin 2. yarısından sonra, kavramları altüst etmeye başlamıştı. Örneğin kapitalist restorasyonun, karşı-devrimin önünü açan Gorboçovcular “ilerici”, yenilikçi”, “gelişimden yana”, “çağdaş” ve benzeri kavramlarla tanımlanırken, sosyalizmi savunanlar ise, “gericilik”, “tutuculuk”, “gelenekçilik”, “muhafazakarlık”, “statükoculuk”la tanımlanmaktaydılar. **Özcesi; tarihi geriye işletmeye çalışanlar ile tarihi ileriye taşımak isteyenlerin tanımları yer değiştirmişti.** Burjuvazi açısından bunun anlaşılır yanı vardı. Ancak kendilerini “sol” olarak tanımlayanlar bir bölüm siyasi hareket ve aydın da, aynı kavramları burjuvazinin kullandığı ve anlamlandırdığı şekliyle kullanmaktaydılar. Çünkü aslında yaşananları **burjuvazi gibi** değerlendirmekteydiler.

Burjuvazi ve süreci onun gibi değerlendirenler, Marksist-Leninistlerden de kendi kulvarlarına girmelerini istiyorlardı? En başta “emperyalizmin değiştiği”ni kabul etmelerini istiyorlardı. Oysa yüzyıldır şu veya bu olgulara yaslanarak tekrarlanan bu iddialara Marksist-Leninistler, 1970’de Mahir Çayan’ın şu

sözleriyle kesin ve nihai cevaplarını vermişlerdi:

“Uluslararası revizyonizm buradan (yani “bilimsel ve teknik devrim” olgusundan) hareketle emperyalizmin özünün değiştiğini, bu yüzden de Leninizm’in evrensel tezlerinden birisi olan “şiddete dayanan devrim” tezinin geçersiz olduğunu iddia etmektedir. Oysa değişen öz değil biçimdir. Emperyalizm bir sistem olarak çökene kadar da geçerliliğini muhafaza edecektir.”

Devrimler döneminin sona erdiğini evrimci gelişmenin esas olması gerektiğini söyleyenlere cevap, Marks ile verilmişti:

“... ancak, artık sınıfların ve sınıf çekişmelerinin bulunmadığı bir düzendedir ki, sosyal evrimler, artık siyasi devrimler olmaktan çıkacaklardır. O zamana kadar toplumun her yerinden değiştirilip, düzeltilmesinin arifesinde sosyal bilimin son sözü şu olacaktır: “Ya mücadele ya ölüm, ya kanlı savaş ya da yok olma.” (Felsefenin Sefaleti, syf: 195, aktaran: Mahir Çayan, Bütün Yazılar, syf. 314)

“Devrimler çağı sona erdi, sınıf mücadelesi gerilerde kaldı” diyenlere, Lenin **“bütün uluslar sosyalizme varacaktır”** diyordu tarihin derinliklerinden. Ve Marks’la Engels, ondan önce Manifesto’da söylemişlerdi:

“Burjuvazi her şeyden önce kendi mezar kazıcılarını üretiyor. Onun yıkılması da, proletaryanın zaferi de aynı oranda kaçınılmaz.”

“Tüm öteki proletarya partileri gibi komünistlerin ilk amacı ... burjuva egemenliğinin yıkılması ve proletaryanın siyasal iktidarı ele geçirmesi”dir. (Komünist Parti Manifestosu, Evrensel, syf: 61, 62)

Biz 2000’li yılların da Marksist-Leninistleri olarak, bugün Marksizm-Leninizmin açmazlarından, zamanının geçtiğinden söz edenlere, Lenin’in 1910’lu yıllarda Komünist Manifesto ile ilgili söylediği şu sözleri tekrar ediyoruz:

“Bu yapıt (Komünist Manifesto -bn.), duru ve parlak bir deha ile yeni bir dünya anlayışını, toplumsal yaşamı da kucaklayan tutarlı bir materyalizmi, en geniş ve en derin gelişim öğretisi olarak diyalektiği; sınıf savaşımının kuramını ve proletaryanın –yani, komünist toplum yaratıcısının– dünya tarihindeki devrimci rolünü açıklar.” (Marks, Engels, Marksizm, syf: 15)

Sorun bu teoriye nasıl baktığınızdır.

Biz, Lenin'in "Marks'ın teorisini tamamlanmış, değişmez bir bütün olarak görmüyoruz" sözlerini de aklımızda tutuyoruz.

Biz, önderimiz Mahir Çayan'ın şu sözlerini kılavuzumuz olarak kabul ediyoruz:

"Marksizm sürekli olarak, hayatın yeni gerçekleri karşısında derinleşip zenginleşen, kendi kendini aşan bir doktrindir. Marksizm de değişmeyen tek şey onun yaşayan ruhu olan diyalektik metodudur." (Bütün Yazılar, syf: 288)

Ve bu nedenledir ki, kırk yıllık tarihimizde ateş çemberlerinden geçmemize rağmen hiçbir zaman **çaresiz** kalmadık. Dünyayı ve ülkemizdeki gelişmeleri açıklayamama gibi bir durum yaşamadık. Dünyada ve ülkemizde yaşanan tüm gelişmelere ve sorunlara Marksizm-Leninizm bilimi ışığında çözümler üretilmesi mümkündür çünkü. Biz de böyle yaptık.

Hala Komünist Manifesto'yu savunduğumuz için bizi tutuculukla itham edecekler, varsın aynı nakaratı tekrarlayıp dursunlar. Kaale bile almayız. Çünkü şerbetliyiz oportünizmin, revizyonizmin ve burjuvazinin tüm saldırılarına karşı. Mahir'in dediği gibi:

"Bir sınıfın öteki sınıflar üzerindeki tahakküm aracı' olan devletin, ancak ve ancak "halkın devrimci girişimiyle aşağıdan-yukarı mevcut devlet cihazının parçalanarak, politik iktidarın ele geçirilmesi ve bu iktidar aracılığıyla yukarıdan-aşağıya daha ileri bir üretim tarzının örgütlenmesi"nde anlamını bulan bir devrimle yıkılabileceği ve bunun için de devrimci bir partinin gerektiği perspektifiyle hareket ettiğimiz için; 'tutuculukla', 'geleneksellik' ve benzeri ile itham edildik." (Bütün Yazılar, syf: 292)

Varsın devam etsinler spekülasyonlarına biz devrim yürürken. Devam etsinler karalamalarına biz dünyayı Marksizm-Leninizmin ışığında apaçık görürken. Devam etsinler, açmazlardan, krizlerden söz etmeye biz Marksizm-Leninizmle halklara kurtuluş yolunu gösterirken.

Evet, devrimci hareket bu perspektifle örgütlendiği, mücadele ettiği için her renkten pasifistin, reformistin ve revizyonistin en başa yerleştiği hedef olmuştur. Haksız da değildir. Çünkü, devrimci hareketin, özellikle silahlı mücadele çizgisi, eylemleri ve destansı direnişleri her türden reformist anlayışı ve parlamentaristleri fazlasıyla rahatsız etmektedir. Ver-

Bugünkü dünya, 1990 öncesinden daha mı iyi, daha mı demokratik, daha mı özgür, daha mı adaletli?

Burjuvazinin rakamları bile, bugün dünyanın o günküden daha adaletsiz, daha baskıcı, daha koyu bir kuşatma altında olduğunu gösteriyor. O halde dün devrim ne kadar gerekliyse, bugün aynı gereklilik söz konusu değil mi? ... Ve peki böyleyse, Marksizm-Leninizm, dünkünden daha fazla bugünün ideolojisi, meşalesi değil midir?

diğimiz kayıplar karşısında "yok olacağımızı-biteceğimizi", en azından "belimizi doğrultamayacağımızı" beklemeleri ve utangaçça istemeleri de bu nedenledir.

Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerde yaşanan yenilgilerin, sosyalizmin değil revizyonizmin ve reformizmin yenilgisi olduğu açıkça ortadadır. Hala emperyalizmin "değiştiğini" ya da "değişeceğini" düşünmek, beklemek **siyasi körlüğün** de ötesindedir. Devrimciliğin, sosyalistliğin dışına düştüğünün ve ve düzene fazlasıyla yaklaşıldığının ifadesidir.

Devrimcilikte hala samimi ve iddialı, ısrarlı olanların çok daha önceki yıllarda yapmaları gereken muhasebeyi bugün geç de olsa yapmaları kaçınılmazdır. Tarihin ve somut gerçeklerin ortaya koyduğu sorular bellidir:

Emperyalizm Lenin'in tarif ettiği emperyalizm olarak varlığını sürdürüyor mu?

Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerde yenilgiye uğrayan revizyonizm değil mi?

Eski sosyalist ülke halklarının bugün içinde bulundukları durum içler acısı değil mi?

Sovyetler Birliği'nde karşı devrim yaşanmasına rağmen ABD'nin çok yakınında bulunan Küba'da sosyalizmin varlığını sürdürmesi gerçekleri görmenize yardımcı olmuyor mu?

"Çağa uyanlar", "değişenler", "silahlı mücadeleyi bırakanlar", "legal partiler kuranlar", bugün eski durumlarından daha kötü durumda değiller mi?

Bugünkü dünya, 1990 öncesinden daha mı iyi, daha mı demokratik, daha mı özgür, daha mı adaletli?

Bırakın devrimcilerin cevaplarını. Burjuvazinin rakamları bile, bugün dünyanın o günküden daha adaletsiz, daha baskıcı, daha koyu bir kuşatma altında olduğunu gösteriyor.

O halde dün devrim ne kadar gerekliyse, bugün aynı gereklilik söz konusu değil mi?

Dün devrimler, ancak şiddetle, zorla gerçekleşebilecekken, bugün daha barışçıl olabileceğine dair tek bir emare var mı?.. **Ve peki böyleyse**, Marksizm-Leninizm, dünkünden daha fazla bugünün ideolojisi, meşalesi değil midir?

Tüm ilerici, sol, devrimci güçler bilmeli ve görmeli ki, kitleleri devrim saflarında örgütleyememenin, güç olamamanın nedeni, *Marksizm-Leninizm'in bunalımı, krizi, açmazı* değildir. Bir "açmaz", "yanlış", eksiklik varsa bu tek tek devrimci örgütlerin kendilerini sorgulaması gereken bir konudur.

Kitlelerin gerici, faşist partilerin peşinden gitmelerinin nedenleri sır değildir. Bu kesimlere ulaşmanın, örgütlemenin, en genelde kitleleri örgütlemenin devrim saflarına çekmenin yolu Marksizm-Leninizmden uzaklaşmak, legal katılım değil.

Bugün karşı-devrim cephesinin güçlü olması ve devrim cephesinin, özellikle de silahlı devrim cephesinin geçici güçsüzlüğü, **Marksizm-Leninizm'in kusuru** değildir. Tam tersine Marksizm-Leninizm'den uzaklaşılmasının, onun yeterince ve yaratıcı tarzda hayata geçirilememesinin sonucudur.

Ancak, bilinmelidir ki, bu süreç geçicidir. Süreç, Marksizm-Leninizmin ışığında devrimin geliştiği bir seyir izleyecektir.

"*Çağdaş Sol*", "*gerçekçi sol*", "*reel sosyalizmden dersler çıkaran sol*" olarak olumlanan anlayışların bugün geldikleri yer de, gidecekleri yer de sır değildir. "Çağdaş" takılı kavramların, tıpkı "çağdaş sendikacılık"ta olduğu gibi, düzen içiliği ve işbirlikçiliğini ifade ettiği açıktır. Bugün Türkiye'deki reformist legal partilerin bir kısmının adeta özentiyile izledikleri Latin Amerika'daki gelişmeler ve bazı halkçı iktidarlar, dünya halkları için bir stratejik çizgi örneği oluşturmuyorlar. Bu ülkelerdeki pek çok gerilla hareketi emperyalizm ve kendi oligarşileriyle "barışıp" silahlarını bırakmışlar ve bunun karşılığında da o dönem emperyalizm cephesinden büyük övgüler almışlardır. Eski gerilla hareketlerinin belediyelerde, parlamentolarda şu veya bu kadar koltuk kazanmış olmaları, asla devrimin kazanımı değildir.

İkincisi, bu ülkelerde halk kitlelerinin IMF programlarına, özelleştirmelere, yoksulluğa karşı tepkileri

temelinde ortaya çıkan ilerici iktidarlar ise, halkların emperyalizme karşı mücadelesinde halkları güçlendiren kazanımlardır. Fakat bu iktidarlar kendilerini nasıl değerlendirirse değerlendirsün, bunlar birer devrim değildir. Uruguay devlet başkanı, eski **Tupamaro gerilla örgütünün** liderlerinden Jose Muguba, seçimlerden önce, "*geçmişin ideolojilerini reddettiğini, seçilmesi halinde merkeziyetçi politikalar yürüteceğini*" açıklayarak, sisteme temelde ters düşmeyeceği güvencesini vererek seçilmiştir. Yemin töreninde ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'ın yer alması sıradan bir olay değildir. Nikaragua Devlet Başkanı Daniel Ortega, eski gerilla lideri ve devrim sonrasında kurulan devrimci iktidarın başındaki kişidir. Burjuvaziyle seçim yarışına girmiş ve iktidarı emperyalizme ve oligarşiye teslim etmiştir. Şimdi ise onlarla uzlaşma içinde iktidara dönmüştür.

El Salvador'da emperyalizm ve oligarşiyle barışıp silahlarını teslim eden gerilla hareketinden Mauricio Funes, şimdi devlet başkanıdır. Funes, oligarşinin 1980-1992 yılları arasında katlettiği onbinlerce insanın hesabını sorması gerekirken, emperyalizm ve oligarşi adına özür dileyerek bu katliamları örtbas etmeyi siyaseti izleyen bir başkandır.

Brezilya'nın "solcu" Devlet Başkanı Silvia Lula, emekçiler için ciddi hiçbir şey yapmazken, tekellerin ihtiyaçlarına cevap veren politikaları sürdürüyor... Reformizmin "*bize de bir Lula lazım*" diye methiyeleler düzdüğü Lula, bugün devlete ait arazilerde tarım yapmaya çalışan yoksul köylüleri asker polis gücüyle arazilerden çıkartan, gecekonduları yıkan, emekçilerin mücadelesine karşı polis terörüne başvuran bir iktidarın lideridir. Kısacası, dünya halkları için kurtuluşun yolu hala aynıdır. Çok çeşitli gelişmeler, bu temel seçeneği ortadan kaldırmamıştır.

Dünyada ve ülkemizde halklar açısından, devrim süreçleri açısından olumluluk ve olumsuzluklarıyla pek çok gelişme yaşanmaktadır. Halkların tüm tecrübeleri devrimler ve sosyalist inşa süreçlerinde Marksist-Leninistlere yol gösterici olacaklardır. Marksist-Leninistler hayatın kendilerini doğrulamış olduğu gerçeğiyle şimdi çok daha emin adımlarla halklarının kurtuluşu için mücadeleyi yükseltmelidirler.

Bu mücadelenin tek ışığı, tek eylem kılavuzu Marksizm-Leninizmdir. Gelecek Marksizm-Leninizm'dedir ve **kazanan da** Marksist-Leninistler ve halklar olacaktır...

TASFİYECİLİK KENDİNİ NASIL GÖSTERİR?

- İdeolojimizi tasfiye etmek istiyorlar
- Dilimizi tasfiye etmek istiyorlar
- Direniş geleneklerimizi tasfiye etmek istiyorlar
- Örgüt anlayışımızı tasfiye etmek istiyorlar
- Ahlakımızı, kültürümüzü tasfiye etmek istiyorlar

**Nihayetinde devrimi ve devrimcileri tasfiye etmek istiyorlar
Kimisi aleni yapıyor bunu, kimi sinsice...**

Onları tanıyoruz. İkinci Enternasyonal dönemlerinden bu yana tasfiyecileri iyi tanıyoruz. Onlar, dünya halklarının devrimci dinamiklerini, ideolojisini ve devrimci iktidarlarını tasfiye etmeyi, kendi varlıkları için şart görmüşlerdir hep. Karakteristik özellikleridir; tasfiyeciliğin kirli gereğini yapabilmek için Mahir'in deyimiyle sol gösterip sağ vuruyorlar: **"İşte bizim itirazımız, sol gösterip de sağ yumruğunu havaya kaldıran revizyonizmin tahrifatıdır."** (Mahir Çayan, Bütün Yazılar)

Halkların safında gözükp yüzünü düzene dönen, "yeni" söylemler eşliğinde devrimci ideolojinin, devrimciliğin özünü tahrif etmeye kalkan bu tasfiyeciler, en az işçi sınıfı ve halkların açık düşmanları kadar tehlikeli olmuşlardır.

"Bilimsel sosyalizmin ustaları tehlikeyi başlangıçtan itibaren görmüşler ve bilimsellik kisvesi altındaki bu gerici güçlerin devrimci saflardaki uzantılarıyla, yaşantıları boyunca mücadele etmişlerdir. Bilimsel sosyalizmin gelişimi bir yerde bu sapmalara karşı verilen uzun mücadeleyle hızlanmış ve güç kazanmıştır. Açıkça karşı saflarda yer alanlardan çok daha tehlikelidirler, sosyalist saflardaki gericiler." (Age)

Açıkça *"Bizden buraya kadar, biz devrimci ideolojinin gereğini yapamıyoruz, düzene dönüyoruz, burjuvazinin saflarına yazılıyoruz"* demez, diyemezler. Bunun yerine, tasfiyeciliklerini "yeni açılım" gibi, "tartışma süreçleri", "yeniden yapılanma" gibi isimler ardına gizlemeye ve böylece, kitleleri "sol" söylemler altında düzene bağlamaya çalışırlar. Onları tehlikeli yapan da bu özellikleridir.

Stalin'in ifadesiyle "vebadan korkar gibi devrimden korkan" İkinci Enternasyonal dönemlerinin "ultra emperyalizm", "sosyalizme barışçıl geçiş" gibi açılımlarına ve bunların pratiğine bakıldığında tasfiyecilerin karakteristik özelliklerini görmek mümkündür. Bu özelliklerini iyi biliyoruz. Hangi "açılım" esansı kullanırsa kullansınlar, her sözlerinde, her eylemlerinde "revizyonizmin keskin kokusu"nu duymak mümkündür. Burjuvaziyle uzlaşmaya yönelen ve dolayısıyla devrimden, devrimci gelişmelerden korkan, Marksizm-Leninizm'in evrensel tezlerini reddeden tasfiyecilerin çürüme kokusudur bu.

Tasfiyecilerin karakteristik özelliği, burjuvaziyle uzlaşma yönelimlerini bilgiçlik ve lafazanlıklarla örtbas etmeye çalışmalarıdır. Bu lafazanlık yelpazesinin

bir ucu “Marksizm-Leninizm’e yeni katkılar yapmak”tan söz eder, diğer ucu **“Marksizm’i aşmak”**tan bahseder. Biçimlenişi farklı olsa da, özü aynıdır bunların. Bütün o safsatalar Marksizm-Leninizm’in devrimci özünü inkar üzerinde yükselir. Fakat, o lafazanlıkların makyajı yürüttüğümüz ideolojik mücadele karşısında çok da dayanıklı değildir. Makyaj akar, altından uzlaşmacılıkları çıkar. İşte bu yüzden, tasfiyeciler daima ideolojik mücadeleden kaçarlar.

“Hangi devrim sürecinde olursa olsun, hangi kılığa bürünürse bürünsün oportünizmin değişmez özelliği ideolojik mücadeleden kaçmaktır. Oportünizmin panzehiri ideolojik mücadeledir. Oportünizm proleter devrimciler karşısına hiçbir zaman açıkça çıkamaz.” (Mahir Çayan, Age)

Dün karşımıza açıkça çıkamadılar. Bugün de öyle. Uzlaşmacılıklarını ve tasfiyeciliklerini gizlemeye yarayan, bazen keskin ama çoğu zaman gerçekteki pasifizmlerini gizleyemeyen bir dille konuşmaya devam ediyorlar. Düzene dönüşün çamurlanmış o eski yolunda adımlar atmala devam ederek, bataklığa doğru yol alıyorlar. Onların bir başka özelliği de, kendileri bataklığa doğru giderken, başkalarını da yanlarında sürüklemek istemeleridir.

“Biz biliyoruz ki, oportünizm çeşitli biçimlerde devrimci proletarya hareketini saptırmaya, çarpıtmaya çalışacaktır. Fakat bu saptırma gayretleri boşunadır. Ülkemizin devrimci pratiği ve 19. yüyl sonlarından bu güne kadar devam eden gelen devrimci Marksizm ile revizyonizm ve oportünizm arasındaki ideolojik mücadelelerin tarihi ve vargısı, devrimci Marksist çizgi ve yol hakkında bizlerin en sağlıklı kılavuzudur. Mücadelemizin her döneminde, tekelci dönem Marksizminin yüce bayrağı, ülkemizin somut pratiği önünde dalgalanacaktır” (Mahir Çayan, Age)

Açık olan şu ki tasfiyecilerin dilindeki “solun açmazı”, “devrimci hareketin krizi”, “Marksizm-Leninizm’in yeni gelişmelere cevap verememesi” gibi söylemler, düzeniçileşmenin “bahaneleri” olmaktan... başka bir karşılığı olmayan safsatalardan ibarettir. Düzeniçileşmeye geçirilen bu kılıfların “yeni” olan hiçbir yanı da yoktur.

Tasfiyeciliğin Özü: Marksizmi yaşayan devrimci özünden koparmak

1913 tarihli Marksizmi tanıtan bir yazısında Lenin şöyle der: *“Marksist öğretinin gücü doğruluğundan gelir; o kendi içinde eksiksiz ve uyumludur. İnsanlara burjuva tabiyetinin her türden hurafeleri, tepkisi ya da savunmasıyla uzlaşmayan homojen bir dünya görüşü sunar.”* (Marksizmin Üç Kaynağı ve Üç Unsuru)

Marksizm-Leninizm’in, burjuvazinin her türden ideolojisi ve iktidarı ile uzlaşmayan özelliği, geçmişten bugüne tasfiyecilerin hedefi olmuştur. Sayısız tasfiyeci girişimin yapmaya çalıştığı, devrimci ideolojinin burjuvaziyle uzlaşmayan özünü, uzlaşır hale getirmek olmuştur. Ki tasfiyecilik, işte tam da budur.

Marksizm-Leninizm, her şeyden önce ezilen, sömürülen, yoksulluğa, işsizliğe, açlığa mahkum edilen proletarya ve halkların kurtuluş ideolojisidir.

Kapitalist sömürü ve zulümden kurtuluşun ideolojisi olan bilimsel sosyalizmin tarihsel görevi, “dünyayı özgürleştirme eylemini” gerçekleştirecek olanların yolunu aydınlatmaktır.

“Bu dünyayı özgürleştirme eylemini gerçekleştirmek, modern proletaryanın tarihsel işidir. Bunun tarihsel koşullarını ve böylece de doğasını araştırıp bugün ezilen ve eyleme çağrılan sınıfa kendi eyleminin koşullarının ve doğasının bilincini kazandırmak, proleter hareketin teorik ifadesi olan bilimsel sosyalizmin görevidir.” (Engels, Ütopik Sosyalizm Bilimsel Sosyalizm)

Tasfiyecilik işte bu tarihsel görevin gereğini yapmaktan kaçmak ve devrimin gelişmesinin önünde engel olmaktır. İkinci Enternasyonal dönemlerini de, SBKP revizyonistlerini de, 1980’li, 90’lı yılların Gorbaçovcularını, yeni açılımcılarını ve legal partcilerini tasfiyeci yapan özellikleri budur: Dünyayı özgürleştirme eyleminin gereğini yapmaktan kaçmak, bir diğer ifadeyle devrimi, devrimci gelişmeleri engellemeye çalışmak

Tarihsel kökleri İkinci Enternasyonal dönemliğine uzanan tasfiyeciliğin zirvesi **Gorbaçov** ihaneti olmuştur. Dönek Kautskyler’in “sosyalizme barışçıl geçiş” teorileriyle girdikleri yolun sonunda, revizyonist Kuruşçevlerin emperyalizmle “barış içinde bir arada yaşama”tercihlerinin vardıgı son da aynı olmuştur. Burjuvazinin safına geçerek işçi sınıfı ve halklara

ihamet etmişlerdir.

İkinci Enternasyonal dönemlerinin tasfiyeciliğini açığa çıkartan Lenin'in söyledikleri, geçmişten bugüne bütün tasfiyecilerin neyi nasıl yaptıklarının özeti sayılır : *"Apaçık safsatalara dayanarak, Marksizm'i yaşayan devrimci özünden koparıyorlar; mücadele-nin devrimci yöntemleri, bu yöntemleri önerme ve hazırlığını yapma, kitleleri kesinlikle bu doğrultuda eğitime dışında Marksizm'deki her şeyi kabul ediyor-lar."* (Lenin, Sosyalizm Ve Savaş)

Burada tasfiyeciliğin en özlü tanımlarından biri çıkıyor karşımıza: Marksizm'i yaşayan devrimci özünden koparmak! Ki devrimci özünü yitiren Marksizm, artık "kurtuluş ideolojisi" olma özelliğini kaybetmiş olur.

1990'ların başından bu yana sosyalizmi inkar eden, devrimden vazgeçen, devrim için savaşma ve bedel ödeme cüretini gösteremeyen hemen tüm kesimler, düzene dönüşlerini, sağa savrulup silah bırakmalarını, "sosyalizmin tikanıklıkları", "solun açmazları", "Marksizm-Leninizm'in yeni gelişmelere cevap verememesi" gibi nedenlerle açıklamaya çalıştılar.

Önce "Marksizm'i yaşayan devrimci özünden koparıyor", sonra da "Marksizm-Leninizm'in yeni gelişmelere cevap verememesi"nden bahsedip kendilerince "yeni açılımlar" yapıyorlar. Ki bu türden açılımların, adımların, değişimin ortak özelliği her zaman **düzene açılmak** oluyor. 1990'lardan bu yana bir tek örnek yoktur ki, solun sorunlarından, tikanıklığından, krizinden bahsedip de düzen içine yönelmemiş olsun.

Açık olan şu ki tasfiyecilerin dilindeki "solun açmazı", "devrimci hareketin krizi", "Marksizm-Leninizm'in yeni gelişmelere cevap verememesi" gibi söylemler, düzeniçileşmenin "bahaneleri" olmaktan, düzeniçileşmeye açılan kapılar olmaktan başka bir karşılığı olmayan safsatalardan ibarettir. Düzeniçileşmeye geçirilen bu kılıfların "yeni" olan hiçbir yanı da yoktur. İkinci Enternasyonal dönemlerinin yönelimi ne kadar yeniyse, zamane dönemlerinin tespit ve açılımları da o kadar "yeni" sayılır.

Devrimcilerin tarihsel görevleri ve amaçları gayet açıktır. Marksist-Leninistler, Manifesto'nun diliyle söylersek *"Amaçlarına ancak bugüne kadar ki tüm toplumsal düzenin zorla yıkılmasıyla ulaşabileceklerini açıkça bildirirler."* Bu açıklığa, kararlılığa ve adanmışlığa sahip olamayanların, **"düzenin zorla yıkılmasını"** amaç edinmeyenlerin yönelimine, elbette, Manifesto çizgisi cevap veremez. Böyle olduğu içindir ki, tasfiyeciler Manifesto'yu "modası geçmiş" ilan

Marksist-Leninistler, Manifesto'nun diliyle söylersek "Amaçlarına ancak bugüne kadar ki tüm toplumsal düzenin zorla yıkılmasıyla ulaşabileceklerini açıkça bildirirler." Bu açıklığa, kararlılığa ve adanmışlığa sahip olamayanların "düzenin zorla yıkılmasını" amaçlarına ancak bugüne kadar ki tüm toplumsal düzeninin zorla yıkılmasıyla ulaşabileceklerini açıkça bildirirler.

edip, "yeni" açılımlara ihtiyaç duyarlar.

Bakın, solun yenilenme ihtiyacından bahsedenlerin başında gelen küçük-burjuva aydınlardan Ahmet İnsel ne diyor: *"Sol yenilenmek için sınıf temelli söylemleri terk etmeli"*

Öyle ya, işin içine "sınıfsallık" girince "uzlaşmazlık" da kaçınılmaz oluyor. Solu devrimci kılan o uzlaşmazlığını ortadan kaldırmanın yolu da, bu nedenle sınıfsallığın terk edilmesinden geçiyor. Kim ister böyle bir solu, solculuğu? Elbette, burjuvazi ister, istiyor da.

Ahmet İnsel de hiç kuşkusuz burjuvazinin hoşuna gidecek "bilimsel" incilerini döktürmeye devam ediyor: *"Salt emekçilerin demokratik iktidarı diye bir şey söz konusu olamaz, çünkü o emekçiler toplumda azınlığı oluşturuyor."* (17-18 Şubat 2010, Radikal Gazetesi)

Bu yaklaşımın bilimsellikle, gerçekte hiçbir ilgisi yoktur. Onlar kendi yönelimlerine uygun olarak toplumsal gerçekliği dahi çarpıtarak kapitalist toplumda emekçilerin "azınlık" olduğuna hükmederler. Toplumsal gerçekliği bu denli çarpıtmayı burjuvazi bile göze alamazken, "yeni sol" adına onlar emekçilere hadlerini böylece bildirerek, burjuvaziye rüştünü ispatlayacak mesajı da veriyor: **"Emekçilerin iktidarı diye bir şey söz konusu olamaz!"** Çarpıklığa bakın ki, bu cümle "sol" adına kuruluyor.(!)

Bu türden solculuğun devrime nasıl baktığını da aynı ağızdan duyuyoruz: *"Bizim 20.yüzyıldan aldığı-mız başlıca ders, devrimin bir gecede doğacak bir güneş olmadığıdır. Devrim sürekli varmaya çalışacağı-mız ama varamayacağımız ideolojimizdir."* (Age)

Sınıf temelli söylemleri terk ederek, "yenilenen" bu tasfiyeciliğin söylediği şudur aslında: Bu düzende ezilip sömürülenler, zulüm ve sömürüden kurtula-

mazlar. Devrim de yapamazlar. Dolayısıyla, bu düzene boyun eğmek ve o boyunduruğun acısını hafifletecek “reformlar” talep etmek en “doğru” politikadır. “yeni sol” işte bu hafifletici “reformlar” için oylarınıza taliptir!

İşte bu türden “yenilenme”lerin halk güçlerini zehirlemesine karşı, Mahir’in sınıfsal bakış açısı panzehir özelliği gösterir: “uzlaşmaz çıkar çelişkileri devam ettiği sürece, evrensel gerçekliği sahip ana tezlerin geçmiş dönemin tezleri olduğunu ve içinde yaşanılan dönem için geçerli olmadığını söyleyerek kafalarda karışıklık yaratıp, kendi tezlerini sinsice sergileyen oportünizm, en ince en dikkat edilmesi gereken ve de en tehlikeli olan oportünizm türüdür” (Mahir Çayan, Age)

Ek bir söze gerek yok. Fakat şunu belirtmeliyizki, sol, Ahmet İnsel, Baskın Oran gibi, aslında sol görünüp, solun ideolojisini, değerlerini, politikalarını tasfiye etmeye çalışan kişilere, sol içinde “teorisyen” muamelesi yapmaktan, onlara akıl hocalığı ayesi vermekten uzak durmalıdır. Reformist kesimler bile uzak durmalıdır, çünkü, aslında onlar, devrimin, solun değil, doğrudan ve açıkça düzenin akıl hocasıdır. “Şu şu reformlar yapılmalıdır” derken bile, bunu demokratik bir tavır olarak dile getirmekten ziyade, düzene “bakın şunları yapmazsanız kötü olur” havasında akıl vererek dile getirmektedirler. Başka bir deyişle, reformları talep ederken bile, düzene “düzen için de en iyisi budur” diyerek onları bu şekilde ikna etmeye çalışmaktadırlar.

Emperyalizmi, tekelleri karşısına almadan SOLCULUK!

Onları tanıyoruz. Onlar, özellikle 1990’ların başından bu yana **birleşip ayrışarak, çürüyüp yozla-**

Onları tanıyor ve taktiklerini de iyi biliyoruz. Ne zaman solun açmazından, yenilenmesi gerektiğinden bahsedip “yeni” açılımlar önerilse, biliriz ki tasfiyeciliğin o köhne bayrağını “yeniden” dalgalandırıyorlardı birileri. Aslında, Dönem Katskyler’den bu yana tasfiyecilerin tarihi bir tür kendini tekrardan oluşur.

şarak tasfiyeciliğin dipsizliğinde yeniden ve yeniden düşmeye devam edenlerdir.

“Dünya sosyalist hareketi en büyük ihaneti Gorbaçov’la yaşadı. ... Emperyalizm hedefine ulaşmış sosyalist sistemi yıkmıştı. Devrim yeryüzünde tümünden tasfiye edilmek istenmişti. Emperyalistler büyük şenliklerle burjuva ideolojisinin zaferini ilan etti. Artık bir daha devrimi ve sosyalizmi kimsenin savunmaya cüret edemeyeceğini ifade ettiler. Bu büyük tasfiyecilik, büyük komplo hemen tüm ülkelerdeki sosyalist hareketleri etkiledi. En çok da Marksizm-Leninizmin devrimci iktidar, devrimci iktidara giden yol ve proletaryanın partisinin devrimdeki rolünü tam kavrayamayan, reformizmle Marksizm-Leninizm arasında yalpalayan hareketleri etkiledi. Sosyalist sistemin yıkıldığı ilk yıllarda bu sisteme güvenerek yola çıkmış birçok hareket “büyük” bir hayal kırıklığına uğrayarak süratle silah bırakma, işbirlikçilerle barış ve işbirlikçilerin kendilerini yeniden düzene kabul etmeleri için “büyük” projeler ürettiler. Bu türlerin hemen hepsinin sonu hüsrana oldu.” (Dursun Karataş, Zafer Yolunda Kurtuluş, 3 Şubat 1996, Sayı: 30)

İşte o “büyük” projelerle tasfiyeciliğin zamana uygun bayrağını dalgalandırarak kitleleri “sol” adına kandırma, etkiledikleri insanları çürütüp düzene bağlama misyonunun gereğini yapmaya başladılar.

Neydi gözden geçirilmesi gereken?

Neydi yeni olan?

Proletarya diktatörlüğü reddedilecekti.

Devrimci şiddete dayanan devrimin temel yolu terkedilecekti.

Yeraltı örgütlenmesi reddedilecekti.

Bağımsızlık düşünceleri yerine, globalizm teorileri ve emperyalistlerle bütünleşme konulacaktı.

Devrimci iktidar hedefi yerine burjuva muhalefet misyonu üstlenilecekti.

Kısacası, **devrimin temel düşünceleri ve hedeflerinin** hepsi, bir şekilde tasfiye edilecekti.

Bu teoride, sosyalizme, Marksizm-Leninizm’e ilişkin ne varsa, doğru olan ne varsa, yenilik adına bir kenara itilmiş, emperyalistlerin ve işbirlikçi tekellerin desteğini alacak, güvenini kazanacak ve onların icazetinde hareket edecek bir güç oluşturulmak istenmiştir. Bu güç aracılığıyla da sola, devrimcileşmiş halk kitlelerine, bu burjuva anlayış dayatılıyordu.

Diyebiliriz ki, Türkiye sol hareketi tarihinde ilk defa, **emperyalizmi, tekelleri karşısına almadan, onları savunarak, sosyalizm adına(!) politika yapmaya** soyunulmuştur.

“Sol” adına, “sosyalizm” adına **devrimi engelleme** çalışmak değil midir zaten İkinci Enternasyonal dönekliği? Evet, onları “eski” ve “yeni” halleriyle tanıyoruz. Emperyalizmin ve oligarşinin neden onların önünü açtığını da iyi biliyoruz:

*“Halkın yaşamı, yoksulluğu, gördüğü baskılar açık ve çıplaktır. Dolayısıyla halk hareketi doğası gereği muhaliftir. İşte tekeller bu gerçeği bildiğinden sol görünüm altında halk muhalefetini kendi denetimlerine almak için sosyal demokrasi veya sosyalist görünümdeki reformist hareketleri teşvik ediyor ve kendi çıkarları doğrultusunda yönlendiriyor. Bunu bilen bazı reformist kesimler, **tekellerle çıkarlarının kesiştiği bu noktada** yüksek perdeden söylemlerle politika ve taktik yapma adına en pespasye burjuva görüşleri sol adına piyasaya sürerek halk hareketini engellemek istiyor.” (Age)*

Onları tanıyor ve taktiklerini de iyi biliyoruz. Ne zaman solun açmazından, yenilenmesi gerektiğinden bahsedip “yeni” açılımlar önerilse, biliriz ki tasfiyeciliğin o köhne bayrağını “yeniden” dalgalandırıyorlardı. Aslında, Dönek Kautskyler’den bu yana tasfiyecilerin tarihi bir tür **kendini tekrardan** oluşur. Amaçları devrimi tasfiye etmek, devrimciliği yozlaştırmak, devrimci ideolojiyi iğdiş etmektir. Ama karşılarında Marksist-Leninistler hep varolduğu için bunu asla başaramadılar. Biz var oldukça da bunu asla başaramayacaklardır...

Ne öneriyor “yenilikçi”ler: emperyalistler ve tekellerle birlikte yaşanılacak yeni bir kapitalist düzen! Biraz **insanileştirilmiş**, biraz **sosyalleştirilmiş** (ki bunun aslında mümkün olmadığı da bilimsel olarak bilinir) bir kapitalizm. Bu kapitalizm de halka, “sol adına” yutturulmak istenmektedir. Tasfiyeciler, dönekler, yorgunlar, yılginlar, reformizmin kırk türü, solun, devrimciliğin yerine bu “kapitalist solculuğu” koymak için çok çabaladılar, ancak olmadı. Devrim **“tasfiyeciliği tasfiye ederek”** yoluna devam ediyor.

Devrimci hareket dün olduğu gibi bugün de emperyalizm ve oligarşiye karşı mücadele ederken, halkın mücadelesinin üstüne düşen bir gölge olan tasfiyeciliğe karşı da ideolojik mücadelesini sürdürerek yolunda ilerleyecektir.

Onları tanıyoruz ve “sol” görünümlü sağcılıklarının neye tekabül ettiğini iyi biliyoruz. Neden bunca çok “yenilenme” ihtiyacından bahsettiklerini, Marksizm-Leninizm’i neden **“eskimiş”** bulduklarını, önerdikleri “açılım”ın içeriğinin ne olduğunu, “zamana uymak”tan neyi kastettiklerini gayet iyi biliyoruz.

Lenin’in ifadesiyle söylersek, “Revizyonistler sı-

Marksizm-Leninizm’in özündeki ihtilalciliği, emperyalizm ve oligarşinin ideolojik, siyasi, fiziki baskı ve kuşatması altında kaybedip yozlaşmaktır tasfiyecilik. Ve sonuç olarak tasfiyecilik, bu yozlaşmayı bütün sol harekete yaymaya çalışarak iktidar iddiasını, sınıf kinini, devrimciliğini kaybetmiş bir sol üzerinden halkı düzene bağlamanın kirli yolunu gönüllü adımlamaktır.

nıf mücadelesi doktrininin ‘eskimiş’ olduğundan söz etmeye başlarlar ve gerçekten sınıf mücadelesinden vazgeçmek anlamında bir politika izlemeye koyulurlar.” (Lenin, Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine)

Bir yenilik yok. Bir farklılık yok. Devrim ideolojisinin “eskidiği”, “yetmezliği”, “krizi”, “açmazı”, “tıkanıklığı” üzerine bol bol ahkam kesen tasfiyecilerin bu lafazanlıklarının anlamı, **düzenin kapısını çalarken** çıkardıkları zil sesinden öte değildir. Düzenin icazetine sığanların yerine getirmesi gereken ilk kural “sınıflar mücadelesi doktrinin eskimiş olduğunu” ilan etmektir. Aslında ilan edilen, hala “solcu” geçinen tasfiyecilerin ne denli yozlaştığıdır.

Marksizm-Leninizm’in özündeki ihtilalciliği, emperyalizm ve oligarşinin ideolojik, siyasi, fiziki baskı ve kuşatması altında kaybedip yozlaşmaktır tasfiyecilik. Ve sonuç olarak, tasfiyecilik, bu yozlaşmayı bütün sol harekete yaymaya çalışarak iktidar iddiasını, sınıf kinini, devrimciliğini kaybetmiş bir sol üzerinden halkı düzene bağlamanın kirli yolunu gönüllü adımlamaktır.

Bu adımları atanları tanıyoruz ve biliyoruz ki, bu yol dönüp dolaşıp burjuva düzenin hizmetkarlığına çıkar. Bu bir kehanet değil, Kautskyler’in akibetinin tecrübesidir sadece.

Legalizme koşarken devrim sloganları haykırmak, tasfiyeciliğin karakteristik özelliğidir

Dün olduğu gibi bugün de tasfiyeciliğin bilimsellikle, diyalektik materyalizmle ilgisi yoktur. “Açılım” tespitlerini de sınıflar mücadelesinin bilimsel bir analizi üzerinden yapmaz, “Değişim zamanı” ve benzeri

tespitlerinin somut durumların somut tahliline dayanması özelliği yoktur.

Hiçbir bilimselliği olmayan bu türden safsataların **sonu başından bellidir**. Keskin ve uzlaşmaz sınıf karşıtlıkları üzerinde yükselen halkın devrimci mücadelesi, bu safsataları ve sahiplerini tasfiye ederek geliştirecektir. Mahir'in ifadesiyle söylersek *"Hayatın gerçekleri, safsatalarına karşı her zaman muzaffer olmuştur, olacaktır da."*

Tasfiyeciler, somutun tahlili üzerinden bilimsel bir dille konuşamazlar. **Tasfiyecilik ve bilimsellik** yan yana gelemmez. Zira bilimsel sosyalizmin bilimselliğinin terk edildiği yerde başlar zaten tasfiyeci eğilimler.

Asıl açmaz ve kriz, bu kesimlerin var oluşlarının özündeki sağcılık, milliyetçilik ve oportünizmdir. Öyle bir açmaz içindedirler ki, düzene yönelmekten başka bir şey yapacak inanç, cüret ve güçleri yoktur. İşte açmaz budur. Ve açmaz içinde debelenenlere söyleyecek sözümüz bellidir: **Devrim için savaşmaya sosyalist denmez...**

"Marksizm'i aşma" iddiasından "Marksizm-Leninizm yeni gelişmelere cevap veremiyor" bilinemezciliğine, "devrimci harekette kriz" tespitlerinden "solun açmazlarına yeni açılımlar" a uzanan yelpazedeki tasfiyeciliğin kaynağı burjuva ideolojisi. Ezilen sınıf ve halkların kurtuluş ideolojisi ve mücadelesini yok etmek isteyen **burjuvazi ile tasfiyeciler uzlaşma içindedirler**.

Marksizm-Leninizm, ezilen, sömürülen, zulme uğrayan emekçilere, kendilerine bunları reva gören

burjuva düzeninden **nasıl kurtulacaklarının** yolunu aydınlatır. İşte bu ışığı karartmak isteyen burjuvazinin yapmak istediğiyle, o ışığın özündeki ateşi söndürmek için safsata tasfiyecilerin yatıkları aynı noktada buluşmaktadır. Tasfiyecilerin hemen tüm teorileri, teori adına ortaya attıkları safsatalar, burjuvaziyle buluştukları o noktayı **gizlemek** içindir.

"Aslında bütün bunların temelinde, kendine ve işçi sınıfına güvenmeyen pasifist bir küçük burjuva düşüncesi yatmaktadır. Bir ülkede halk savaşı vermek, devrim yapmak, her şeyden önce, kendine ve özgücüne güvenmekle mümkün olur. Ancak kendi özgücümüze güvenerek bu ölüm kalım mücadelesinin altından alınımızın aklıyla çıkabiliriz." (Mahir Çayan, Bütün Yazılar)

Eğer bir açmazdan bahsedilecekse Mahir'in vurguladığı tarzda bir özgüven ve **ideolojik sağlamlığa** sahip olamamaktır "açmaz"ın en amansızı. Ki tasfiyecilik de böylesi bir sağlamlığa, güvene sahip olmayanların işidir.

İdeolojik sağlamlık olmayınca, düşman cephesi gözde büyütülürken, halkın ve devrimin gücü de iyice küçültülür. *"Düşman kuvvetlerini, olduğundan daha kuvvetli, devrimci kuvvetleri ise, olduğundan daha zayıf değerlendirmek, sağ oportünizmin, PASİFİZM'in değişmez karakteridir."* (Mahir Çayan, Age)

Mahir'in 1970'de vurguladığı tasfiyeciliğin bu değişmez karakteri, gerçekten de öyle **değişmezdir ki**, aradan geçen kırk yılın ardından yerli yerinde durmaktadır.

Açık olan şu ki, tasfiyeciler esas olarak halka güvenmediği için, kitlelerin eseri olacak olan devrime de, halkın devrim için örgütlenmiş hali olan devrimci harekete de güven duymazlar. Bu güvensizliğin temelinde tarihin motorunun halk olduğu gerçeğine inançsızlık vardır.

Bu düzenin, ruhunu burjuvaziye satmış, özünü yitirmiş bir sola ihtiyacı vardır. Zira, sömürü ve zulüm altında öfkeleri büyüyen yoksulların kendi deyimleriyle gecekondulardan gelip gırtlaklarını kesmelerinden korkuyorlar. Tarihsel bir korkudur bu. İşte bu yüzden, o yoksulları devrimcileştirerek düzenin karşısına çıkartan devrimci harekete "alternatif" olarak, ezilenlerin öfkelerini yumuşatıp düzene çekecek bir "sol"a ihtiyaçları vardır. Tasfiyecilik bu noktada ortaya çıkar. Tasfiyeciliğin örgütlenmiş hali olarak reformizm bu noktada devreye sokulur.

Bu ihtiyacı gidermeye soyunarak kendilerine düzen içinde bir yer tutmaya çalışanlar, kendilerini "ye-

Bu düzenin, ruhunu burjuvaziye satmış, özünü yitirmiş bir sola ihtiyacı vardır. Zira, sömürü ve zulüm altında öfkeleri büyüyen yoksulların kendi deyimleriyle gecekondulardan gelip gırtlaklarını kesmelerinden korkuyorlar... İşte bu yüzden, o yoksulları devrimcileştirerek düzenin karşısına çıkartan devrimci harekete "alternatif" olarak, ezilenlerin öfkelerini yumuşatıp düzene çekecek bir "sol"a ihtiyaçları vardır. Tasfiyecilik bu noktada ortaya çıkar. Tasfiyeciliğin örgütlenmiş hali olarak reformizm bu noktada devreye sokulur.

nilikçi”, devrimcileri de “tutucu”, “dogmatik”, “dinazor” ve benzeri sıfatlarla adlandırıyorlar. İkinci Enternasyonal dönekliliğini güncellemeye “yenilikçilik” diyorlar. Aslında bu tanımlamalar da burjuvazinin sözlüğünden alınmıştır. Nasıl ki, eski sosyalist ülkelerdeki karşı-devrim süreçlerinde sosyalizmi savunanlar “muhafazakar”, “tutucu” ilan edilirken, kapitalist restorasyonu savunan karşı-devrimciler “ilerici”, yenilikçi” olarak adlandırıldıysa, bunların kendilerini ve devrimcileri değerlendirmesi de böyledir. Kendilerini “yenilikçi”, çağdaş” sol olarak nitelendiren tasfiyeciler, devrimcilere de **“geleneksel sol”** demeyi uygun bulmaktadırlar.

Açık olan şu ki, bu türden nitelendirmelerin ideolojik kaynağı, 1980 sonlarından bu yana burjuvazinin sosyalizmde, devrimde ısrar edenlere karşı geliştirdiği söylemdir. Hala devrimde, silahlı mücadelede illegalitede ısrar eden devrimcileri küçümseyip, onları zamanın ve hayatın dışındaki kesimler olarak göstermek, esas olarak burjuvazinin karşı-devrimci söyleminin tasfiyecilerin dilinde aldığı “yeni” biçimdir.

“Geleneksel sol” olmaktan kasıt, 1848 Manifesto-sunun evrensel ilkelerini savunuyor olmak ise, biz bu anlamda geleneksel sol olmaktan onur duyarız. Evet, biz geleneksel solun ta kendisiyiz. Bizim için geleneksellik Sovyet, Çin, Küba devrimlerinin tarihi tecrübesini sürdürmektir. Sürdürüyoruz.

Bizim için gelenekçilik, Mahir’in kırk yıl önce yazıp yaptıklarını savunmaktır, ki biz bu anlamda da geleneksel soluz. Bizim için **geleneksel olan burjuvaziyle uzlaşmamak**, hayatın her anına ve alanına **sınıfsal bakmak**, halkın tarihsel gücünü örgütleyerek **o kağıttan kaplanı** yeneceğimizin bilincine sahip olmak ve bu bilincin ışığında emperyalizm ve işbirlikçilerine cepheden tavrı almaktır.

Emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşmaz olan çizgimizin zamane Kautskyler’ini fazlasıyla rahatsız ettiğini de biliyoruz. Çünkü biz varoldukça, sol olmayan bir solculuğu, devrimci olmayan bir devrimciliği sürdürmek mümkün olmayacaktır. Biz varoldukça, yüzlerindeki maskeler birer birer düşecektir. Bu akıbet, “değişim zamanı”, “yenilenme zamanı” diyerek, olmayan açmazlara tasfiyeci açılımlar icat ederek yüzünü ve yönünü düzene dönenler için de **farklı olmayacaktır**.

Tasfiyeciliğin maskeye ihtiyacı vardır. Gerçek yüzlerini ve yönelimlerini açıkça gösteremezler. Olmadık nitelemeler, keskin tespitler, “büyük proje” demagojileri ardına gizlenirler. Bir bakmışsınız, lega-

Bizim için gelenekçilik, Mahir’in kırk yıl önce yazıp yaptıklarını savunmaktır, ki biz bu anlamda da geleneksel soluz. Bizim için geleneksel olan burjuvaziyle uzlaşmamak, hayatın her an ve alanına sınıfsal bakmak, halkın tarihsel gücünü örgütleyerek o kağıttan kaplanı yeneceğimizin bilincine sahip olmak ve bu bilincin ışığında emperyalizm ve işbirlikçilerine cepheden tavrı almaktır.

lizm bataklığına doğru yolculuğu çıkan bir siyasi hareket, bunu, Mahirler’in, Denizler’in, İbrahimler’in çıkışına benzetebiliyor. Bir bakmışsınız, sıradan bir eylem, intifadayla, Serhildanla, Gazi ayaklanmasıyla kıyaslanabiliyor... AB üyeliğini savunan bir tasfiyeci parti, bir bakmışsınız ülkemiz devrimci gençliğinin Commer’in arabasını yakan anti-emperyalist geleneğinin günümüzdeki temsilcisi gibi konuşuyor...

Ne diyordu Mahir: *“Ne yardan ne serden’ diyerek, ne Marksistlikten vazgeçen, ne de bunun gereklerini böyle bir ülkede yerine getirebilecek niteliklere sahip olan, korkak, tabansız pasifist küçük burjuva entelektüel bozuntularının Marksist akımdaki bozguncu düşüncelerinin temelinde ülkenin, bugünkü koşullarının zorluğunu aramak gerekir”*

Yüzünü düzene dönüp legalizm bataklığında ilerleyenlerin gerçekliği işte budur. Bu gerçeklik kırk yıldır değişik kesimler tarafından yinelenildiği için Mahir’in sözleri de geçerliliğini korumaktadır. Devrime kadar da geçerli kalacaktır.

“Tarihin değişim çanları çalıyor” diyerek, legalizm bataklığı yolunda sıraya geçenlerin gerçeğine ayna tuttuğumuz için bizi **“dogmatik”, “tutucu”, “dinazor” “ortadoks”** olmakla, **“zamanın ruhunu”** anlayamamakla, değişim zamanını algılayamamakla suçluyorlar. Ki tasfiyecilerin bu türden “eski” demagojilerine yine Mahir’in kırk yıldır eskimeyen, susturulamayan ve hayatın doğrulamaya devam ettiği o devrimci sesiyle cevap veriyoruz:

“Tavrimız proleter devrimci tavidir. Çünkü proletaryanın devrimci ilkelerine azimle bağlı kalmak, bu ilkeleri çiğneyen her çeşit sağ ve ‘sol’ görüş ve hareketle uzlaşmaz bir mücadele içinde olmak kendisine proleter devrimciyim diyen bütün devrimcilerin en kutsal görevidir.” (Mahir Çayan, Bütün Yazılar)

“Akıllı Solculuk” Solu Terkediştir!

Devrim ile karşı-devrimin **iradesinin** karşı karşıya geldiği tarihsel anlarda, emperyalizm ve oligarşiyle çatışmaktan kaçınmak, **“kendini koruma”** adına devrimci iradenin kırılmasına yol açmak ve ardından bu kaçışı teorileştirmek, bu tutumu alan solda kaçınılmaz olarak şu sonucu yaratıyor: Çürüme!

Emperyalizmin saldırıları, tehdit, gözdağı ve ideolojik kuşatmasının etkisi altında, bunlara cevap veremeyen, bunlara karşı güçlü direniş setleri örmeyen sol, bozulup dağılıyor. Bu koşullarda ise ortaya burjuvazinin dayattığı bir solculuk tipi çıkıyor: Bu solculuk tipini özet olarak **“Akıllı solculuk”!** olarak adlandırabiliriz. **“Akıllı solculuk”** mikrobunu bünyesine kabul eden solun devrimci iddia, ilke ve değerleri hızla bozulmaktadır.

Bu durum, olumsuzluğa doğru zincirleme bir sürükleniş yaratmaktadır. Devrimci iddia ve ilkelerini kaybedenler yönlerini düzene çevirmekte, zaten düzen içinde bulunanlar ise devrimci değerlerden uzaklaştıkça daha da sağcılaşarak dağılmakta, çürümektedirler. Devrim ile karşı-devrimin irade çarpışmasında bedel ödemekten kaçanların ve teorilerini, politikalarının bu kaçışı meşrulaştırmak üzerine kuranların kaçınılmaz sonudur bu tablo.

Kendilerini korumak için karşı-devrimle çatışmaktan kaçınanlar, kendileri olarak bile kalamamakta ve burjuvazinin ideolojik etkisine girdikleri andan itibaren eski konumlarını da yitirmektedirler. Bu ideolojik bozulmayı içselleştirenlerin bir kısmı, “risksiz devrimcilik” yapmak istediklerini açıkça ilan ederek, sisteme boyun eğmiş ve politikalarını, örgütlenmelerini buna göre şekillendirmişlerdir. Çünkü zaten açık ki, **burjuvaziye boyun eğmeden “risksiz devrimcilik” yapmak mümkün değildir.**

Emperyalizm ve oligarşinin 12 Eylül 1980’de başlattığı saldırı ve dayatmalara karşı direnmemenin sonucu olarak yaşanmaya başlanan bu çürüme süreci, ‘90’larda sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte daha

da derinleşmiş ve 2000’deki tecrit saldırısıyla solun daha geniş kesimlerini kuşatan bir dayatmaya dönüşmüştür.

‘90’lardan bu yana estirilen tasfiyecilik rüzgarı, önüne kattıklarını düzen için bir muhalefet olmaya doğru sürüklemiştir. Bu sürüklenişin içinde yer alanlarda devrimci olan her şey çürümüş ve buna bağlı olarak bu kesimlerde dağılma ve sağcılaşma daha da derinleşmiştir. Elbette, estirilen düzeniçileşme rüzgarı legal parti çevrelerini, reformistleri önüne kattıktan sonra da durulmadı. Sırada ülkemiz sol hareketinin daha diri, ideolojide politikada hala Markisizm-Leninizmi, pratikte hala devrimi savunan kesimleri vardı.

1...

Çürümek; ideolojik sağlamlığı, militan kararlılığı, sınıfsal bakış açısını ve devrim iddiasını yitirmektir.

Emperyalistlerin tecrit saldırısıyla ülkemiz devrimci soluna dayattığı işte böyle bir çürüme olmuştur. Emperyalistler için asıl hedeflenen, sınıfsallıktan ve devrim iddiasından vazgeçirmektir. Çürüme bu vazgeçiş doğuracak olan bir basamaktır. Bu çürümenin bir diğer adı başta sözünü ettiğimiz “akıllı solculuk”...

Devrim iddiası olmayan, çatışma ve direnme iradesi olmayan fakat, oligarşik düzenden memnuniyetsiz olan kitlelerin muhalefetini yine düzen içine çeken bir “sol” çizgidir bu.

Kitlelerin düzen dışına çıkması, devrimcileşmesi ve sistemi kökten reddeden alternatiflere yönelmesi engellenmelidir. Oligarşi, ancak doğrudan veya dolaylı olarak buna hizmet edecek bir “sol”a hoşgörü gösterir. Kitleleri gemleyecek, mücadelenin radikalleşmesini engelleyecek ve kitlelerin memnuniyetsizliğini düzen sınırları içinde eritecek olan bu çizginin adıdır “akıllı solculuk.”

Devrim ile karşı-devrim arasındaki tarihsel irade çarpışmalarında kendini korumayı esas alanların, devrim için bedel ödemekten kaçınanların, feda ruhuyla karşı-devrimin üstüne yürüyemeyenlerin ve yeri gelince tarihe “Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik!” şiarını kanlarıyla, canlarıyla yazamayanların, “Kahramanlar Ölmez, Halk Yenilmez” diyerek devrim yolunda yürümeye devam edemeyenlerin varacağı yer, kaçınılmaz olarak “akıllı solculuk” olmuştur ve olmaktadır.

Biz, halkımızı sevdiğimiz ve devrim istediğimiz için, bu türden “akıllı” solculuğu reddediyoruz.

“... Biz sağcı ideoloji ile uzlaşmıyor ve devrimci ideolojik bayrağı yükseklerde tutmaya çalışıyoruz. Bu doğru tutumdur. Biz bu doğru tutumumuzda sonuna kadar direniyoruz ve direneceğiz. Çünkü, yollarımızın bu tutumla çelikleşeceğine, hareketimizin ancak bu kararlı tavırla ilerilere doğru hamleler yapacağına kesinlikle inanıyoruz...” (Mahir Çayan, Bütün Yazılar)

İşte bu inancımızın gereği olarak, emperyalizm ve oligarşinin 2000’de uygulamaya koyduğu tecrit saldırısının karşısında büyük direnişimizle durduk. Halkımızın kurtuluş umudunu can bedeli yaşatıp, devrimi savunarak **devrim iddiamızı ve sosyalizm idealimizi** sürdürmek için direndik.

Emperyalizm ve halklar arasındaki uzlaşmaz çelişkinin ve her iki tarafın politik güçleri arasındaki çarpışmanın öne çıkan somut biçimi, tecrit saldırısı ve ona karşı da büyük direnişimizdi. Çarpışmanın özünü de tarafların **kendi iradelerini karşı tarafa kabul ettirme** amaçları oluşturuyordu.

1 9 Aralık katliamı nasıl bir ülkede yaşadıklarını, devrimle karşı-devrim arasındaki çarpışmanın şiddetini reformist sola da gösterdi. Artık görmezden gelemezlerdi. Yakılıp yıkılmış hapishaneleri, 28 ölümü yok sayamazlardı. Ama bu gerçeklik karşısında da kör olmayı, sağır olmayı, dilsiz olmayı seçtiler. Katliamı iradi, merkezi olarak protesto bile edemediler. Oysa, katliamın karşısına geçmek demokratik bir görevdi.

2...

Tarihi, teslim olanların, uzlaşanların, statükolarda ısrar edenlerin değil, direnenlerin ve değiştirmeye soyunanların yazdığı açıktır. Bu yüzdendir ki, “Bugünlerden geriye bir yarına gidenler / Bir de yarınlar adına direnenler” kalmaktadır. Sınıflar mücadelesinin tarihsel tecrübesi böyle olduğuna binlerce kez tanıklıktır.

Bu tecrübenin, tarihin öğreticiliğinin diğer yanını görmek içinse şu soruyu sormak gerekiyor: **Direnemeyenlere ne oluyor?**

Bu sorunun güncel cevabına büyük direnişimizin aydınlığında bakacağız.

Bilindiği gibi, emperyalizm ve oligarşi, ülkemiz devrimci hareketine karşı 2000’li yılların hemen başında tecrit saldırısını başlattı.

Neydi bu saldırının hedefi?

12 Eylül 1980’de başladıkları ve 1990’larda sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte ideolojik olarak daha da pekiştirerek sürdürdükleri saldırılar sonucunda solun belli kesimlerini düzeniçiyeştiren emperyalizm ve oligarşi, tecrit saldırısıyla da tüm devrimci güçlere aynı akıbeti dayatıyordu.

Bu saldırıya karşı 2000-2007 yılları boyunca gerçekleştirdiğimiz büyük direnişimizin şehitlerinden Ahmet İbili’nin sözleri; saldırının muhtevasını özetlemektedir:

“Emperyalizm ve oligarşinin ne yapmaya çalıştığını biliyoruz. Köleliği herkese ‘özgürlük’ diye yutturmaya çalışıyorlar. Bunun için ‘sol’ bilinenleri de sömürü düzenlerinin içine çekip, kendi iktidarlarını güçlendirmeye çalışıyorlar. **Düzeniçileşen** sol ise, iktidar bilincini yitirip artık devrimci sol olmaktan çıkıyor. Düzenin sol değil ama, solgun bir aldatmacasına dönüşüyorlar. Onların misyonu, solculuğu, hedefi Avrupa Birliği’ni bağlamak oluyor artık. Bizim misyonumuz ise, halkın isyanını büyütüp devrim ebelik yapmak. Tecritle dayatılan teslimiyet, bunu engellemek için değil mi?” (Canım Feda, Ahmet İbili, Syf. 42, Boran Yayınları)

Ülkemiz devrimci solunu bu noktaya çekmek, halkın düzenden memnuniyetsizliğini ve mücadelesini düzen sınırları içine hapsederek kontrol altına almak ve böylece, zulüm ve sömürü düzenlerini sürgit devam ettirmek anlamına geliyordu.

Tam da bu nedenle, kendisine devrimci, sol, sosyalist diyen herkesin karşısına çıkması gereken bir saldırıydı söz konusu olan.

Biz de öyle yaptık!

Saldırı politikasının karşısına direniş irademizle çıktık. Karşı-devrim teslim almak istiyordu, bu durumda devrimcilere düşen görev belliydi: Direnmek ve karşı-devrimin politikasını bozmak...

Elbette, direnişin bedeli olacaktı. Böylesi bir çarpışmada devrim iddianızı ancak göze aldığınız bedeller kadar koruyabilirsiniz. Devrimci hareket işte bundan dolayı fedayı politik bir görev olarak kabul etti; tüm Cepheli kadrolar, savaşçılar ve taraftarlar, işte bundan dolayı “*Bir canım var, feda olsun halkımıza.*” kararlılığıyla donandı. Ahmet İbili yukarıdaki sözlerini şöyle devam ediyordu:

“Direnirsek, elbette kanımız dökülür. Ama ... Eğer bu bilince sahipsek, yani devrimciysek bu saldırıya karşı devrimi, halkın sonu kendi iktidarına çıkacak olan kavgasını, kurtuluş umudunu canımız pahasına savunmaktan başka tercihimiz olamaz. Zaten başka bir tercihimiz varsa, düzen içileşmeye başlamışız demektir...” (Age, Syf. 43)

Evet, bizim başka bir tercihimiz yoktu. Ama başka bir tercihi olanlar da vardı. “Dönemi en az zararlarla atlama”yı, “kendini koruma”yı esas alanlar, kısaca çatışmaktan kaçınanlar da vardı. Sanıyorlardı ki, direniş saflarından uzak durursak dönemi “**en az zararlı**” atlatırız... Sanıyorlardı ki, direniş saflarını terk edersek kendimizi koruruz...

Emperyalizm ve oligarşinin saldırısına karşı direnmezsek “sağlam” kalırız diye hesap yapanların akıbetlerinin ne olduğu meydandadır.

Kimlerin kaç parça olduğunu bakın... Kimlerin yeni reformistler olma yolunda ilerlediğine bakın... Kimlerin bölünüp bölünüp daha bir küçüldüğüne bakın...

Direnmeyenlerden geriye kalan işte bu tablodur.

Bu tablonun söylediği şudur: Karşı-devrimle çatışmaktan kaçınan bir sol, kaçınılmaz olarak öncelikle ideolojik olarak geriler. Solun hangi kesimine dahil olunursa olunsun, bulunduğu konumdan daha geriye savrulur.

Karşı-devrimin ideolojik kuşatması ve saldırısı altında devrimci değerleri korumayan, devrimi savunmayan ve kuşatmayı parçalamak için devrimciliğin gereğini yapmayanlar, mücadele içinde bulundukları

Reformist sol, emperyalizmin tecrit saldırısının kapsamını, şiddetini anlayabilecek bir ideolojik kavrayıştan ve politik öngöründen yoksundu. Emperyalizm ve oligarşinin bu saldırıyı ne denli kanlı yürüteceğini, bu saldırıyla ne yapmak istediğini kavramaktan uzaktı. Devrimci hareketin kararlılığını kavrayacak devrimci bakış açısından da yoksundular. Bu yüzden bu çarpışmaya herhangi bir “insan hakları” sorununa yaklaştıkları gibi yaklaştılar...

konumda bile kalamıyorlar. Sağcılaşıyor, zayıflıyor ve küçülüyorlar. Emperyalizm ve oligarşiyle çatışmaktan kaçınmak devrimcilik değildir. Devrimcilik, karşı-devrimle çatışmak ve böylece onun politikalarını bozarak devrimi büyütme. Büyük direnişimizin anlamı, amacı ve başarısı da işte budur.

3...

Reformist sol, emperyalizmin tecrit saldırısının kapsamını, şiddetini anlayabilecek bir ideolojik kavrayıştan ve politik öngöründen yoksundu. Emperyalizm ve oligarşinin bu saldırıyı ne denli kanlı yürüteceğini, bu saldırıyla ne yapmak istediğini kavramaktan uzaktı. Devrimci hareketin kararlılığını kavrayacak devrimci bakış açısından da yoksundular. Bu yüzden bu çarpışmaya herhangi bir “insan hakları” sorununa yaklaştıkları gibi yaklaştılar. Tecrite karşı oluşturulan devrimci-demokratik muhalefetin içinde de bu yaklaşımlarıyla yer aldılar.

Reforizmin tamamen bireycileşmiş, AB’cileşmiş kesimi ve aynı konumdaki aydınlar, “birey özgürlüğü” adına, “hücre-oda”ların uygun olduğu hakkında ahkam kestiler. Bu tutumlarının hücreleri meşrulaştırmaya çalışan oligarşinin işine yarayacağı noktasındaki uyarılarımıza kulak asmadılar. Direniş başladıktan sonra da “yaşam kutsaldır” demagojileri eşliğinde “ölüm orucunu bırakın” çağrıları yapmaya başladılar. Çağrılarının direnişi kırmak için saldırıya hazırlanan oligarşinin kanlı elini güçlendireceği yönündeki uyarılarımızı da dinlemediler.

Öyle ya, onlar hep olduğu gibi, çok biliyorlardı (!) Ne biliyor, ne umuyorlardı peki?

Şunu: Onlara göre bizim F Tipi hapishaneler saldırısı üzerine tahlillerimiz, teslim alma ve benzeri testlerimiz abartılıydı, onlara göre, direniş de abartılıydı, ve bizim oligarşinin saldırısının daha da pervasızlaşarak direnişçilere karşı operasyonlara, katliamlara dönüşebileceği uyarılarımız da abartılıydı. Çünkü “AB yolundaki Türkiye”de katliam olmazdı. Onlara göre, Türkiye iyi kötü de olsa, eksik gedik de olsa, demokrasi yolunda önemli mesafeler katetmişti... Herşey bu kadar AB’nin gözleri önündeyken artık o kadarı olmazdı!

Ama oldu! Hem de en kanlı biçimiyle...

Ülke gerçeklerinden işte bu denli kopuktular. Düzen içine öyle yerleşmişler ve kafalarında öyle bir “AB’ye aday üyelik” sihiri yaratmışlardı ki, devrim ve karşı-devrimin F tipi hapishaneler ve tecrit üzerinde süren irade çarpışmasının farkında bile değildiler. Dolayısıyla da, emperyalizm ve oligarşinin tecrit saldırısına karşı bir mücadele programı oluşturmak ve o programı hayata geçirmek iradesine sahip değillerdi. Emperyalizm ve oligarşinin tecrit saldırısına karşı çıkmayı esas alan bir politikaları yoktu.

Reformist sol, 19 Aralık’a kadar olan süreçte üç şey yapıyordu:

- Tecride karşı oluşan geniş muhalefetin içinde yer alıyordu...

- İktidarın ikna edilerek saldırı programından vazgeçirileceğini umuyordu...

- Ve devrimcileri de ölüm orucundan vazgeçirme çalışıyordu...

19 Aralık saldırısından sonra ise yaptığı tek şey oldu: Direnişi kırmaya çalışan oligarşiye “sol”dan des-

tek vermek...

Oligarşinin 19 Aralık katliamından hemen önce 11 Aralık’ta tecride karşı oluşan muhalefete saldıracağını ilan etmesi ve ardından da Ankara’da fiilen kitlelere saldırıya geçmesi, reformist solu sindirmek için yeterli oldu. Saldırı sonrası reformist solun karakteristik temsilcilerinden ÖDP’nin yaşadığı panik, karşı-devrimin zoru karşısında reformizmin ruh halini vermesi açısından önemlidir.

11-12 Aralık saldırısının hemen ardından “acil” diyerek yayınladıkları talimat ile bir yandan parti binalarında açlık grevi yapan tutsak ailelerinin kapı dışarı edilmesini istiyor, bir yandan da üyelerine “sokak eylemlerinden çekilin” diyorlardı.

O gün tutsak yakınları şahsında kapı dışarı etmeye çalıştıkları büyük direnişimiz, direniş şahsında da devrim ve devrimcilikti.

19 Aralık katliamı nasıl bir ülkede yaşadıklarını, devrimle karşı-devrim arasındaki çarpışmanın şiddetini reformist sola da gösterdi. Artık görmezden gelemezlerdi. Yakılıp yıkılmış hapishaneleri, 28 ölümü yok sayamazlardı. Ama bu gerçeklik karşısında da kör olmayı, sağır olmayı, dilsiz olmayı seçtiler. Katliamı iradi, merkezi olarak protesto bile edemediler. Oysa, katliamın karşısına geçmek demokratik bir görevdi. Ama reformist solu düzene bağlayan icazetçilik zinciri böylesi bir tavır almalarına izin vermeyecek denli kısıydı.

İçinde oldukları düzenin sahipleri tarafından o düzeni yıkmaya çalışan devrimcilere yönelik olarak gerçekleştirilen katliama karşı çıkmayı göze alamadılar. Ne de olsa, “risksiz devrimcilik” yapmak için düzene dönmüşlerdi. Ve fakat, şimdi **demokratik mücade-** **lenin gereğini yapmanın bile** riski vardı. İşte bunu göze alamadılar. Düzen içi olmanın tabiatına uygun olarak, icazet sınırlarının dışına çıkamadılar.

20 hapishaneye kanlı bir operasyon düzenlendiği, 28 devrimci tutsağın katledildiği, altı kadının diri diri yakıldığı, yüzlerce tutsağın yaralandığı, tecrit altında işkencelerin sürdüğü günlerde, tüm bunlara karşı çıkmak, reformizmin kaldıramayacağı kadar ağır bir yükü.

Katliamın boyutunu görüp AB’nin de tecrit saldırısına onay verdiğini anladıktan sonra, tecride karşı muhalefet edecek siyasi iradeleri tamamiyle kırıldı. Düzen içi olmak, demokratik görevlerin bile icazetçiliğe kurban edilmesi demekti çünkü.

Reformistler demokratik görevlerden kaçındılar. Ama sindikleri yerden ve yüksek perdeden oligarşiye

İdeolojik sağlamlık, her şeyden önce emperyalizm ve oligarşinin dayattığı ideolojik savrulmaya karşı çıkabilmektir. Karşı-devrimci politikayı bozmak için, tüm katliam ve saldırılara rağmen devrimci politikanın gereğini yapabilme gücüne sahip olmaktır. Büyük direnişimizin somutladığı da işte bu sağlamlıktır. Oportünizm ise, her şeyden önce ideolojik açıdan sağlam olmadığı için, savrularak geldiği direniş saf- larından yine savrularak kopmuştur.

“Bizim bu direnişle ilgimiz yok.” mesajları vermeyi de ihmal etmediler. Kürt milliyetçi hareketi “**Cezaevlerinde farkımızı koyduk, iyi oldu.**” dedi, TKP, daha katledilen yoldaşlarımızın cesetleri yerdeyken, devrimci hareketi kastederek “**artık devrimci-demokrasinin bittiğini**” ilan etti. Bu kesimlerin direnişle, devrimcilerle **ayrı yerlerde** olduklarını kanıtlama çabasının en özlü anlatımını ise ÖDP’liler yaptı ve direnenlerle “**aynı mahalleden değiliz.**” dediler. Emepliler de direnişe destek çağrılarını “**cepte keklik mi sandınız?**” cevabını vererek, onlarla aynı düşüncede olduklarını ortaya koydular.

“... tüm reformizm aslında aynı şeyi söylüyordu: **Saldırı onlara değildi, direniş onların direnişi değildi;** öyleyse bundan çıkacak sonuç da açıktı: **“Bize ne!”** Söylemlerdeki siyasi kavramları çıkarırsanız, geriye kalan çıplak gerçek budur. Türkiye solunun 80 yıllık tarihinde, böyle bir aymazlığın, sorumsuzluğun, icazetçiliğin örneği yoktu. Olması da mümkün değildi. Çünkü bu tarihten söz ederken, tüm eksikliklerine, yetersizliklerine rağmen temel değerlerde asgari ölçüleri olan bir soldan söz ediyoruz. “Bize ne”de özetlenen bu tavrın ise solun değerleriyle, ölçüleriyle, ideolojisiyle **bir ilgisi yoktur...**” (Kurtuluş Yolu, Sayı 1, Syf. 58)

İşte bu noktaya gelecek kadar, solu sol yapan değerleri inkar edecek kadar düzen ideolojisinin etkisine girmişlerdi. Bu etkilenmişlikle de devrimle karşı-devrim arasında süren bu irade çarpışmasında düzene güç verdiler. Kimileri bunu en pervasız, en sorumsuz biçimlerde yaptılar. Bu konuda kimin ne söylediği, yaptığı, yazdığı belgelidir.

“... Sürecin her dönemeç noktası, reformizmin kopuşunu büyüttü. AB adına “oda”ları kabul ettirmek istediler. Katledenleri yargılamayı bırakıp direnenleri suçladılar. Faşizm saldırırken direnenlerin yanında olmak yerine, acil talimatlar yayınlayıp kapılarını direnenlere kapattılar. “Yaşam kutsaldır” teorileriyle direnme hakkının karşısına çıktılar. Öldük, tabutlarımıza omuz vermek yerine sevinçle “bittiğimizi” ilan ettiler... Her şiddetli kavgada reformizmle devrimcilik ayrışır; bu kaçınılmazdır ve tabiidir. Ancak reformizmin bu dönemdeki kopuşu, düzene kendini kanıtlama kaygısı içinde utanç verici biçimlere bürünmüştür.” (Age, Syf. 58-59)

Düzene kendini kanıtlama kaygısıyla sağcılaştıkça

Karşı-devrimin dayattığı bu bozulmaya **K**arşı koymanın yegane yolu “**dönemi en az zararlarla atlama**” kaygı ve hesaplarıyla geri çekilmek değil, bedelleri göze alan devrimci bilinç ve kararlılığın gereği olarak ileri atılmaktır. Büyük direnişimiz işte bunu başarmıştır. Yarına kalanlar ve geleceği kazananlar, daima feda ruhuyla ileriye atılanlardır.

sağcılaştıran ÖDP’nin bu süreçten nasıl çıktığı, direnmeyenlerin yarına ne devrettiklerinin ibretlik örneği olmuştur.

O günlerden geriye, o günkü haliyle bile kalamayan, bölünüp parçalanarak küçülen bir ÖDP kalabilmiştir ancak. “Dönemi en az zararlarla atlama” için icazetçiliğe gömülenler, tek parça halinde bile kalamamışlardır. Reformist solun “dönemi en az zararlarla atlama” taktiğinin özünde düzene kendi kanıtlama çabası vardır. Çaba bu olduktan sonra, hep sağcılaşmak ve sağcılaştıkça da çürümek kaçınılmaz sonudur.

Açık olan şudur; devrimden ne kadar uzaklaşırsanız, düzen ideolojisinin o kadar etkisine girersiniz. Düzene ne kadar yakın olursanız, o kadar çürürsünüz.

Çürümek nedir?

“Türlü etkilerle kimyasal değişikliğe uğrayarak bozulup dağılmak.” diyor sözlükler. Doğrudur ve siyasal açıdan da böyledir bu. Burjuvazinin ideolojik etkisine girilince devrime, devrimciliğe dair her şey **bozulur.**

Karşı-devrimin dayattığı bu bozulmaya karşı koymanın yegane yolu “dönemi en az zararlarla atlama” kaygı ve hesaplarıyla geri çekilmek değil, bedelleri göze alan devrimci bilinç ve kararlılığın gereği olarak ileri atılmaktır. Büyük direnişimiz işte bunu başarmıştır. Yarına kalanlar ve geleceği kazananlar, daima feda ruhuyla ileriye atılanlardır.

Kendini düzene kanıtlama kaygısına girenler ise, bu kaygının kaçınılmaz kıldığı şekilde, kendi içlerinde de kendilerini düzene kanıtlama yarışına girerek savruluşlarına devam ederler. Ediyorlar da. ÖDP’nin kuruluşu bir sağa savruluştur; ÖDP’de Ufuk Uras gibi, Hayri Kozanoğlu gibi bir çok alanda burjuva çözümleri savunun kişilerin yönetime gelmesi, sağa savruluşun daha da sağa savruluşudur... Ufuk Uraslar’ın o noktada da kalmayıp, düzene daha fazla yaklaşması, savruluşun nasıl durmaksızın sürdüğüne ör-

nektir ve bu parti, benzeri direniş ve savaşın dışında ki tüm partiler, Ufuk Uraslar doğurmaya devam edeceklerdir.

4...

Çürümenin oportünizm cephesinde de durum özünde farklı değildir.

Özgür Tutsaklar, emperyalizm ve oligarşinin tecrit saldırısına karşı ölüm orucuna başlarken, 19 Kasım 2000 tarihli açıklamalarında devrimci hareketin kararlılığını, şu sözlerle özetlemişlerdi:

“... Bir kefen giymek gerekirse eğer, bu asla düşmanın bize biçtiği kefenler olmayacaktır. Devrim eğer canlarımıza ihtiyaç duyuyorsa, kızıl bantlarla, kızıl bayraklarla süslenerek kefenleri giymekte asla tereddüdümüz olmayacaktır...”

Karşı-devrimin teslimiyet saldırısına karşı, ölümüne direnecek olanların ruh hali işte budur. Kuşku yok ki bu ruh hali, gücünü, esas olarak devrimci hareketin ideolojik netliğinden ve politik kararlılığından kaynaklanan bir ruh halidir. Düşmanın beynimize giydirmek istediği “akıllı solculuk” kefenini parçalamanın yolu da işte bu kararlılıktan geçiyordu. Bu kararlılığın adı, büyük direnişimizdi.

Saldırı karşısında oportünizmin ruh halini ise TİKB’nin şu sözleri özetlemiştir: “Cezaevlerinde bulunan Türkiye devrimci hareketinin birikimli kadro kuşağının kremasının korunması...”

Açık olan şu ki, karşı-devrimin saldırısı karşısında çatışmaktan kaçınmakla devrim büyüzmez. Tam aksine, düşman iradesinin karşısına çıkıp savaştıkça güçlenir. Girdiğiniz çarpışmada yenilmeniz de mümkündür elbette. Ama, kendinizi korumak için çatışmaktan kaçmanız, ölümüne bir çarpışmanın ardından yaşayacağınız "yenilgi"den daha ağır, daha tahrip edici sonuçlar yaratır. İlkinde kendinizi ve günü kurtarmış olsanız da geleceğinizi kaybetmiş olursunuz. İkincisinde ise, yenilseniz de geleceği kazanmış olursunuz!

İki ayrı tercihin yarattığı iki ayrı ruh halinin özeti- dir bu sözler. Bir yanda “Devrim eğer canlarımıza ihtiyaç duyuyorsa kızıl bantlarla, kızıl bayraklarla süslenerek kefenleri giymekte tereddüdümüz olmayacaktır.” diyen devrimciler... Bir yanda “kendini –”kremayı”– koruma”yı esas alanlar... İkinciler, yarınlar adına direnemez, bedel ödeyemezlerdi. Öyle de oldu.

Karşı-devrimin saldırısı, ülkemiz solunu oluşturan kesimler için devrim iddiası, ideolojik sağlamlık ve militan kararlılığın sınavı demektir.

Saldırıya karşı gösterilen tavırlar, devrim iddiasını korumanın ya da bu iddiadan vazgeçmenin imtiha- nıydı. Biz devrim iddiamızı “Bir canım var feda olsun halkıma” kararlılığıyla büyüttük. “Kendini koruma” kaygısıyla hareket edenler ise iddiasızlaşmayı tercih etmenin kaçınılmaz sonuçlarıyla yüzleşecekleri bir sürece adım attılar.

İddiasızlaşma, devrim inancının halkın iktidarına yürüme azminin kaybedilmesidir. Bunun pratikteki yansıması ise çoğu zaman, bedel ödemekten kaçmaktır.

İktidar hedefi soyut, teorik bir hedef değildir. Devrim iddiasının sınıflar mücadelesinin her sürecinde somut, pratik karşılığı vardır. Tecrit saldırısı karşısında iktidar hedefinin, devrim iddiasının somut karşılığı da büyü büyük direnişimiz olmuştur.

Saldırının muhtevası solu devrim hedefinden, iktidar perspektifinden uzaklaştırmaktı. Karşı-devrimin bu yaklaşımı devrimcilerin tarihsel görevini de somutluyordu: Direnerek devrimi savunmak, iktidar perspektifini güçlendirmek ve devrimciliği büyütme...

Eğer, devrim iddianızı korumak istiyorsanız, bu saldırıya karşı direnmekten başka seçeneğiniz olmazdı. Ama oportünizmin başka bir seçeneği vardı: Kendini korumak...

Militan kararlılık, dergi sayfalarıyla sınırlı bir şekilde “Hücreleri parçala” demek değildi. Militan kararlılık, tecrit saldırısına karşı ölümüne direnmekten geçiyordu. Direniş şahsında devrimi, devrimciliği savunmak için feda ruhuyla direnmeyi göze almak demektir militan kararlılık. Kendini korumayı değil, **halkın kurtuluş umudunu korumayı** seçmekti. Bu uğurda gözünü kırpmadan kendini feda edebilme iradesini göstermekti militan kararlılık. “Kendini koruma”yı esas aldıkları için karşı-devrimle çatışmaktan kaçınanlarda bu kararlılık olabilir miydi? Hayır!

İdeolojik sağlamlık ise “Ayna, ayna söyle

bana, benden daha ihtilalci, daha komünist komünist var mı?” diyor olmanın gülünç kibirliliğini dergi sayfalarında yazıp durmak hiç değildi. İdeolojik sağlamlık, her şeyden önce emperyalizm ve oligarşinin dayattığı ideolojik savrulmaya karşı çıkabilmektir. Karşı-devrimci politikayı bozmak için, tüm katliam ve saldırılara rağmen devrimci politikanın gereğini yapabilme gücüne sahip olmaktır. Büyük direnişimizin somutladığı da işte bu sağlamlıktır.

Oportünizm ise, her şeyden önce ideolojik açıdan sağlam olmadığı için, savrulularak geldiği direniş saflarından yine savrulularak kopmuştur.

Bilindiği gibi, 19 Aralık saldırısının ardından o güne kadar direnişten uzak duran sol gruplar da, ölüm orucuna başladılar. Ancak bu başlama, karşı-devrimin teslimiyet saldırısını boşa çıkartmaya yönelik bir iradenin, böyle bir mücadele programının gereği değildi. Oportünizmin böyle bir iradesi ve programı yoktu.

Direnişe katıldıkları andan itibaren, oportünist gruplar, direnişin içinde olma gerçeklikleriyle “kendini koruma” taktikleri arasında bir dengesizlik ve ikiye bölünme yaşamaya başladılar. Deyim yerindeyse, bedenleri direnişin içinde ama beyinleri dışında oldu.

Direnişe katılmış olmaları “kendini koruma” anlayışından vazgeçmiş oldukları anlamına gelmiyordu. Bu çarpık anlayış ile direniş içinde olmanın çelişkisi her adımda açığa çıkıyordu. Öyle ki, direnişi güçlendirecek tek bir adım atmazken, direniş içindeki var oluşlarını giderek zayıflatan tavırlar sergiliyorlardı.

Örneğin; Küçükarmutlu’da sürdürülen ölüm orucu direnişinin, gücüyle, etkisiyle, direnişin dışındaki mevzisi haline dönüşmü olması karşısında, bu grupların da Küçükarmutlu’daki direnişe güç vermesi gerekirdi. Olması gereken buydu. Ama akli direnişte olmayanın varlığı da direniş mevzisinde olmadı. Dışarıdaki bu mevziyi sahiplenmediler. Bırakın onun içinde yer almayı, destek bile vermektan uzak durdular. Çünkü, kendilerini direnişin asli unsuru olarak görmüyorlardı. Reformist sol gibi, sadece “**destek ziyaretleri**” yapmakla yetindiler.

Örneğin; oligarşi direnişi kırmak için direnişçileri tahliye etme oyununa başladığında, **yapılması gereken** tahliye edilenlerin direnişi dışarıda sürdürmesiydi. Oligarşinin bu oyununu bozmanın yolu buydu. Tahliye edilen Cepheli tutsaklar da böyle yaptılar. İzmir, İstanbul, Ankara, Mersin’de oluşturulan direniş mevzilerinde eylemlerini sürdürdüler. Oportünizm ise böyle yapmadı. “Kendini koruma” anlayışları sonucunda, oligarşinin **tahliye rüşvetini de kabul**

Risksiz devrimcilik tercihleriyle daha büyük bir ihanet içinde oldukları için, bu hainleri de “yaşamın kutsallığı” demagojileriyle kucaklıyorlardı. **Direniş, savaş, ihanet, kahramanlık, tutsaklık, çözülme, direnme, şehitlik gibi, dışı dışı sürdürülen bir sınıf savaşının tüm kavram ve değerlerini zaten reddetmiş olan reformizm için bu bir yerde anlaşılabilirli. Fakat, hainler konusunda oportünizm de reformizmle aynı şeyi yaptı. Böylece ihaneti hoşgören o reformist, bozguncu mikrobu da kabul ettiler beyinlerine.**

etmiş oldular.

Örneğin; tahliye edilip direnişi bırakan hainleri sahiplenmekte reformizmden geri kalmadılar. Reformist sol, zamanında devrime ihanet etmiş olmanın getirdiği bir refleksle bu hainleri sahipleniyordu. Bu sahiplenme büyük bir değersizleşmeydi. Elbette, ihaneti affedenlerin daha büyük bir ihanet içinde olduğu genel kuralı çerçevesinde davranıyordu reformizm. “Risksiz devrimcilik” tercihleriyle daha büyük bir ihanet içinde oldukları için, bu hainleri de “yaşamın kutsallığı” demagojileriyle kucaklıyorlardı. **Direniş, savaş, ihanet, kahramanlık, tutsaklık, çözülme, direnme, şehitlik** gibi, dışı dışı sürdürülen bir sınıf savaşının tüm kavram ve değerlerini zaten reddetmiş olan reformizm için bu bir yerde anlaşılabilirli. Fakat, hainler konusunda oportünizm de reformizmle aynı şeyi yaptı. Böylece ihaneti hoşgören o reformist, bozguncu mikrobu da kabul ettiler beyinlerine. Direnişi terk edecek olmanın bir emaresi de bu oldu.

Örneğin; 2001 Mart ayında yayınladıkları bir bildiriyle direnişi bırakmak için oligarşiden “**uluslararası standartlar**”ı talep ettiler. Oligarşiyle başa çıkamayıp, direnişi sürdürme iradesini gösteremeyip AB’den medet umduklarının itirafıydı bu. Talep ettikleri o “standartlar”ı formüle edenlerin başında Avrupa emperyalizmi geliyordu ve aynı AB emperyalizmi, oligarşi eliyle yürütülen tecrit saldırısının da arkasındaydı. Oportünist gruplar, bunu bilmiyor değildi elbette. Ama “kendini koruma” esas alınınca, emperyalistlerin öngördüğü standartları talep etmek bile mümkün olabiliyordu. (O gün hapishaneler için “uluslararası standartlar”ı kabullenen MLKP’nin bu-

gün düzenin “AB’ye uyum”la sağlanan o standartlara fazlasıyla güvenip legal partililik noktasına savrulması da işte bu anlamda şaşırtıcı olmamıştır.)

5...

Tarih, Mayıs 2002’ye geldiğinde, oportünizm direnişi terk etmişti.

Direnış saflarını terk edenlere hakim olan **“devlete adım attıramayız”** düşüncesi, karşı-devrimin yaratmak istediğı düşünceydi. Başbakan Ecevit’in 19 Aralık katliamının hemen ardından dile getirdiğı şu sözler, bir bütün olarak tecrit saldırısının amacını özetliyordu: **“Artık devletle başa çıkılamayacağını öğrenmiş olmalılar...”**

Direnışin tam ortasında **“devlete adım attıramayız”** diye ortaya çıkmak, Ecevit’in bu sözünde dile getirdiğı tehdidin sonuç almasından başka bir şey değildir. **“Direnerek sonuç alınmaz.”** şeklindeki burjuva düşüncesinin etkisine girilince, direniş, bu kesimler için anlamını büyük ölçüde kaybetmiş, kurtulunmak istenen külfetli bir yüke dönüşmüştü. Bu noktaya savrulmak, direnişi terk edenlerin **ideolojik yenilgisi** olmuştur.

Emperyalizmin kendi dışındaki herkese yönelik olarak “ya bizden yanasınız ya bize karşı” dayatmasının geçerli olduğu koşullarda, bu dayatmanın ülkemizdeki biçimlenişi olan tecrit saldırısına karşı gerçekleştirilen direnişi terk etmenin ne anlama geldiğı açıktır. Reformizmin ve oportünizmin bu tavrı, saldırıya karşı direnmenin bedelini göze alamayarak karşı-devrimin iradesine boyun eğmek anlamına geliyor-

Direnışin tam ortasında “devlete adım attıramayız” diye ortaya çıkmak, Ecevit’in bu sözünde dile getirdiğı tehdidin sonuç almasından başka bir şey değildir. “Direnerek sonuç alınmaz.” şeklindeki burjuva düşüncesinin etkisine girilince, direniş, bu kesimler için anlamını büyük ölçüde kaybetmiş, kurtulunmak istenen külfetli bir yüke dönüşmüştü. Bu noktaya savrulmak, direnişi terk edenlerin ideolojik yenilgisi olmuştur.

du Sorun, tek başına belli bir sürede devlete geri adım attırıp attıramamak da değildi. Yenilgi ve zafere, Marksist-Leninistler’in nasıl baktığı açıktır:

“Gerçek anlamda zafer ve yenilgi, düşmanın iradesini kabul edip etmemede düşümlenir. Savaşta iki irade çatışır. Yenilgi ve zafer, bu iki iradenin hangisinin üstün geldiğıyle belirlenir...” (Dursun Karataş)

Direnışi terk edenler düşman iradesini de kabul etmiş oldular.

Oligarşi, kendisiyle “baş çıkılamayacağını” dayatıyordu. Bu noktada bütün halk güçlerine de, **çaresizlik** aşılacak isteniyordu.

İşte bu dayatma karşısında direnmek ve daha büyük bedelleri de göze alarak direnişi büyütmek zaferin ta kendisiydi. Direnişte ısrar etmek, karşı-devrimin çaresizlik dayatmasını boşa çıkardığı ve bu yanıla halka örnek olduğu için **oligarşinin politikasını bozmak** demektir.

Büyük Direniş’in şehitlerinden Hüseyin Çukurluöz ve Bekir Baturu’nun şu sözleri, direnişimizin neye karşı ve nasıl bir zafer olduğunun da özetidir:

“... Tek kelimeyle bu gün zafer; devrim ve devrimciliğe dair tüm umutları yok etmek isteyen emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı baş eğmemek, teslim olmamak demektir. Bugün zaferin adı, ölümüne direnmektir...”

Bu kararlılığa sahip olmayanlar ise, direnişi terk ederek emperyalizmin dayattığı çaresizliğe boyun eğmiş oldular.

Kendilerine “Marksist”, “Leninist”, “komünist” adını verenleri çaresizliğe düşürmek, karşı-devrimin politikasıydı. Hiç kuşku yok ki, devrim iddiası, ideolojik sağlamlık ve militan kararlılığa sahip olan hiçbir güç bu tablonun içinde yer almaz. Ama Mayıs 2002’de direnişi terk edenler bu çaresizliğin bir parçası oldular. **“Devrimciler çaresiz olamazlar.”** der Dursun Karataş ve bu durumun kimin işine yaradığını da söyler: **“Çaresizlik, burjuvazinin yaratmak istediğı tablodur.”** Bu durumdan kurtulamayanların sonunun ne olacağını da belirtir: “... mücadeleyi zafere kadar sürdüremez ve er geç bataklığa dönerler.”

6...

Açık olan şu ki, karşı-devrimin saldırısı karşısında çatışmaktan kaçınmakla devrim büyümmez. Tam aksine, düşman iradesinin karşısına çıkıp savaştıkça güç-

lenir. Girdiğiniz çarpışmada yenilmeniz de mümkündür elbette. Ama, kendinizi korumak için çatışmaktan **kaçmanız**, ölümüne bir çarpışmanın ardından yaşayacağınız “yenilgi”den daha ağır, daha tahrip edici sonuçlar yaratır. İlkinde kendinizi ve günü kurtarmış olsanız da geleceğinizi kaybetmiş olursunuz. İkincisinde ise, yenilseniz de geleceği kazanmış olursunuz!

Emperyalizm ve oligarşinin üstüne “*Sonuna, sonuncumuza kadar*” diyerek yürümek, bu yolda adımlar atabilmek, şu ya da bu talebin karşılanmasından çok daha büyük bir zafere dönüşür. Dursun Karataş’ın deyimiyle söylersek, “*Zafer, düşmana boyun eğmemek –ve böyleli anlarda- düşman iradesini kabul etmemektir...*”

Mayıs 2002’de direnişi terk edenler işte bunu başaramadılar ve düşmanın iradesine boyun eğdiler.

Bu boyun eğiş, elbette, anlık bir karar sonucu ortaya çıkmış değildir. Daha direnişin arifesindeyken “kendini koruma”dan bahsedenlerin bu çarpık anlayışının ideolojik ve politik sebepleri vardı. Emperyalizmin “tek kutupluluk” propagandaları ve kanlı saldırıganlığı karşısında devrim inancının ve halka güvenin zayıflaması, direnişi terk edenlerin bu tavırlarının en önemli nedenlerinden biridir.

Bu ideolojik zayıflığın götüreceği yer, düzendir. Bu zayıflama başladıktan sonra her şeyi etkileyip belirlemeye başlar. Politikalar, üslup, örgütlenme, yaşam tarzı, eylem biçimi, ve benzeri her şey, giderek sivil toplumculuğun etkisi altına girer. Sınıfsal bakış açısı, uzlaşmazlık ve militan kararlılık kaybedilmeye başlanır. Bu noktada devrim iddiasının, devrimciliğin terk edildiğinin açıkça söylenip söylenmemesi fark etmez. Zira pratik zaten bu tarzda şekillenir.

Direniş şahsında terk edilen devrimdir. Devrimin terk edildiği yerde ise, düzene çıkan yollar şu ya da bu biçimde adımlanmaya başlanır. Nitekim, her geçen gün, bu gidişatın “son” adımının “risksiz devrimcilik”, “akıllı solculuk” ve statükoculuk, parlamento-culuk olacağının güncel örneklerine tanık olunuyor.

7...

Oportünizm, oligarşinin F Tipi hapisaneler saldırısına ilişkin “**stratejik saldırı**” tespiti yaparken, bu tespitlerinin gereğini yapabilecek irade yoksundu. Bu yoksunluğun sonuçlarının ne olduğu biliniyor.

Direnişi terk etmek, düşmanı iradesine boyun eğmekti. Bunun bu anlama geldiğini görmek için çetre-

Direnişi terk etmek, düşmanı iradesine boyun eğmekti. Bunun bu anlama geldiğini görmek için çetreffilli analizlere de gerek yoktur. Çarpışmanın tarafları da, bu tarafların amaçları da gayet açıktır. Ama “**kendini koruma**” esas alınınca, emperyalizm ve oligarşiyle baş edilemeyeceğinin, geri adım atırlamayacağının teorisini yapıp direnişe son verme kararı almak kaçınılmaz oluyor.

filli analizlere de gerek yoktur. Çarpışmanın tarafları da, bu tarafların amaçları da gayet açıktır. Ama “kendini koruma” esas alınınca, emperyalizm ve oligarşiyle baş edilemeyeceğinin, geri adım atırlamayacağının teorisini yapıp direnişe son verme kararı almak kaçınılmaz oluyor.

Emperyalizme karşı direnilebileceği düşüncesini yitirenler, direnmenin pratiğinden de uzağa düşüyorlar elbette.

Emperyalizme karşı direnme kararlılığını, zafer inancını kaybedenlerin beynini kaçınılmaz olarak “sivil toplumcu muhalefet” anlayışı ve “akıllı solculuk” dolduracaktır. İşte bu savruluşun muhasebesi yapılip devrimci sonuçlar çıkarılmadığında “devrimsiz devrimcilik” sağcılığı, bölünüp parçalanmalar, parlamenterizme sürüklenmeler, ahlaki ve siyasi bozulmalar gittikçe teslim alacaktır bu hareketleri.

Bunlar birer kehanet değil, 12 Eylül hapisanelerinde “kendini koruma”yı esas alanların geldiği yerin tecrübesiydi. Böyle olduğu içindir ki, direnişi terk edenleri ısrarla uyarmayı devrimci sorumluluğumuzun gereği bildik. Nitekim bu tarihsel tecrübe, 2000-2007 direnişi sürecinde de kanıtlanmıştır.

Mevcut ideolojik zayıflığı, politik kararsızlığıyla emperyalizm ve oligarşinin saldırısını göğüsleyemeyen oportünizm, direnişi terk ettiği andan itibaren reformizmin sola bulaştırmaya çalıştığı “akıllı solculuk” zehrinden etkilenmeye başladı.

O gün direnişi terk edenlerin arasından şimdinin “**yeni reformistler**”i çıkıyorsa, işte bu dönüşüm, o “geri çekiliş” üzerinde şekillenmiştir. Devrim ve düzenin en çıplak ve keskin haliyle karşı karşıya geldiği tarihsel bir çarpışmada devrimi savunmaktan kaçınanların düzen içine savrulması bu tercihin “tutarlı” sonucu sayılır.

O gün, direnişi terk edenlerin reformizmle buluştuğu yer, hep beraber direnmemeyi teorize ettikleri yer oldu. Devrim için bedel ödemenin, karşı-devrimin politikalarını bozmak için mücadele etmenin, direnmenin içinin boşaltılması demekti bu. Oportunizm ve reformizm, buluştukları yerde işte bunu yaptılar.

Tecrit saldırısı öncelikle solu ideolojik olarak silahsızlandırma dayatmasıydı. İktidar hedefinden, düzen dışında örgütlenmesinden, devrim ve devrimciliğinden, uzlaşmazlığından **arınmış** bir sol dayatılıyordu.

Emperyalizm ve oligarşi, yararını gördüğü akıllı solculuğu dayatırken, reformizm de “solun sisteme uydurulması”nın teorisini yapıyordu.

İşte bu koşullarda, direnişi terk ederek reformizmin yanına sürüklenenler, kendi kendilerini silahsızlandırmış oldular. Katıldıkları kadarıyla bile direnmeyi, direnişi “yenilgi” olarak değerlendirenlerin bu savruluşunun nelere gebe olduğu, görülüyor.

Bu saldırı her şeyden önce ideolojik bir kuşatmaydı. Ya bu kuşatma içinde kalınacaktı, ki bu düzeniçileşmek anlamına geliyordu. Ya da bu kuşatma, büyük bir direnişle aşılabilecek ve böylece, devrim savunulacaktı. **Can bedeli savunulan devrim, kendisini ölüme savunanların devrimciliğini de büyütür.** Tarih tanıktır; böyle de olmuştur.

Büyük direnişimiz her şeyden önce devrim cephesinin elindeki ideolojik bir silah olmuştur. Bu silahı “gönüllü” olarak ellerinden bırakanlar ise, kendi kendilerini silahsızlandırmış oldular.

8...

Reformizm ile emperyalizm ve oligarşinin buluştuğu nokta, devrimci solculuğun tasfiye edilmesi idi.

Bu saldırı her şeyden önce ideolojik bir kuşatmaydı. Ya bu kuşatma içinde kalınacaktı, ki bu düzeniçileşmek anlamına geliyordu. Ya da bu kuşatma, büyük bir direnişle aşılabilecek ve böylece, devrim savunulacaktı. Can bedeli savunulan devrim, kendisini ölüme savunanların devrimciliğini de büyütür. Tarih tanıktır; böyle de olmuştur.

Reformistler bunu arzuluyordu. Çünkü o zaman meydanın kendilerine kalacağını zannediyorlardı. Bu yüzden direnişin kırılmasını istiyor ve hatta, kendince direnenlere saldırıyorlardı.

Ölüm orucunun şiddet eylemi olduğundan tutun da direnmenin faydasız olduğuna, direnişçilerin boşu boşuna öldüğünden “birey özgürlüğü” demagojisine tarikat-mürit karalamalarına kadar uzanan yelpazede direnişe saldırmayı kendilerine “iş” edinmişlerdi.

Halkın zihnine emperyalizm ve oligarşiye karşı direnilemeyeceği yalanını işlemek, devrimci güçlere de çaresizlik aşılama yaptıkları. Böylece, burjuvazinin direnişe karşı kullandığı bir silaha dönüştü reformizm. Direnişi terk edenler de, işte böyle bir politika izleyen reformistlerin sessiz ortağı oldular. Direnilemez teorilerine, bedeller boşuna ödeniyor teorilerine, direnişe yönelik sansüre, görmezden gelmeye, yok saymaya... **ortak oldular.** Direnişe yabancılaştılar.

Direnişe yabancılaşmak devrime yabancılaşmaktır. Bunun sonuçlarının çürütücü olacağı hakkında uyarıcı olmaktan vazgeçmedik. Direnişi terk ettikleri andan itibaren bu geri çekilmenin ne anlama geldiğini, direnişe yabancılaşmanın sonuçlarının ne olacağını ısrarla anlattık.

Reformizme yeni kurbanlar verilmesin; **“akıllı solculuk” değil, devrimci solculuk; düzen değil devrim kazansın** diye büyük bir ideolojik mücadele yürüttük. Yüzlerini direniş şahsında devrime dönmeleleri için çağrılar yaptık.

Bizim uyarı ve çağrılarımıza o gün kulaklarını kapayanların süreç içinde yaşadığı tahribatlar, savrular ve geldikleri aşamalar ortadadır. Çürüme, küçülme ve reformistleşme bu kesimlerin yaşadığı gerçektir. Bu durumdan kurtulmanın yolu, dün olduğu gibi bugün de, büyük direnişimizin aydınlığında devrimci bir muhasebe ile yönünü devrime dönmektir.

Emperyalizm ve oligarşiyle baş edebilmenin yolu, büyük direnişimizin öğrettiği yoldur. Reformizmin yürüye yürüye aşındırdığı “akıllı solculuk” yolu ise, yeni kurbanlarını da çürütecektir. Hiç unutulmasın ki, 122’lerin yolundan yürütenler devrime, bu yoldan ayrılanlar ise düzene çıkarlar. Yazımızı, yine Büyük Direniş’in şehitlerinden birinin, Doğan Tokmak’ın bir sözüyle bitiriyoruz:

“Savrulanlar her zaman olur. Biz dövüştükçe yaklaştığımız hayallerimizin peşinden ayrılmayız...”

Büyük direnişimiz devrim iddiamızın, hayallerimizin ve feda kültürünün meşalesi olarak yolumuzu aydınlatmaya devam edecek.

ÜLKEMİZDE VE DÜNYA ÇAPINDA ÖRGÜTLENMELİYİZ BİRLEŞMELİYİZ BİRLEŞTİRMELİYİZ

Kitlelerin bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi, sınıfsal çelişkilerinin açığa çıkarılması sistemli, iradi bir faaliyet ile olur.

“Çelik çekirdek” olma görevini yerine getirecek bir örgütle mümkün olur. Kitleleri örgütleme iradesi de esas olarak kendini bu örgütte somutlar.

Devrimci bir örgüt, kitleleri hayatın çeşitli alanlarında, çeşitli biçimlerde örgütlenmediği sürece, oligarşi bir biçimde kitleleri düzen sınırları içinde tutabilmektedir.

“Hiç bir ordu zamanı gelmiş bir düşünceye karşı koyamaz!” Tarihin tüm zamanları ve tüm olayları bu sözü kanıtlamaktadır. Emperyalistlerin, devrimci, sosyalist düşünceye karşı koyamaması bu kanıtlardan biridir.

Sosyalist düşüncenin ortaya çıktığı 1800’lerden bugüne, burjuvalar korku içinde yaşamış ve bu korkuları her geçen gün büyümüştür.

Kapitalizmin tekelleri aşaması olan emperyalizmle birlikte “proleter devrimler çağı” da başlamıştır. Artık kapitalizm ömrünü doldurmuştur. Yerini sosyalizme bırakmak zorundadır. Bu tarihsel, nesnel bir gerçektir. Bilimin yasalarına kimse karşı koyamaz. Ne

yalanlar, ne gerçekleri ters yüz etmeler, ne de işgaller, işkenceler, katliamlar üzerine kurulu emperyalist politikalar... Hiçbiri bu tarihsel akışı değiştiremez, engelleyemez, sadece yavaşlatabilir.

Kapitalizmin emperyalist aşamasıyla birlikte, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki zorunlu uygunluk yasası bozulmuştur. Bunun anlamı kapitalist üretim ilişkilerinin artık **üretici güçleri geliştiren değil**, onların önünü tıkayan bir üretim biçimine dönüştüğüydü. Bu durum ise, mevcut üretim ilişkilerinin (kapitalist) tasfiye edilerek, toplumsal gelişmenin önünü açacak yeni bir üretim tarzının (sosyalist) ege-men hale gelmesini zorunlu kılar. Bu zorunluluk, devrimin nesnel koşullarının tüm dünyada var olması

demektir. Devrim, ihtilalci inisiyatifin kullanılması sorununa, yani iktidarın zor yoluyla ele geçirilmesi sorununa bağlanmıştır. Halkın örgütlenmesi, bilinçlenmesi, savaşması ve iktidarı alması devrimci örgütün kurmaylığında gerçekleşecektir.

İşte bilimsel gerçek budur.

Kapitalizmin ölüm döşeğinde, komada olduğu gerçeğini bilen burjuvaziden, bu durumu kabullenmesi beklenemez. Burjuvazinin bu duruma boyun eğmesi demek, kendi ipini kendisinin çekmesi demektir. Ki, bu asla burjuvazi için düşünülebilecek bir şey değildir.

Ancak, burjuvazi bu durumu açıkça kabullenmese de, gerçeğin, yani kendi sisteminin tarihsel olarak ömrünü doldurduğunun ve aşılmasının mukadder olduğunun farkındadır. Bu zorunluluk, burjuvaziye yüzyılı aşkın süredir devrim korkusunu yaşatmıştır ve hala yaşatmaktadır. 162 yıl önce Marks ve Engels, Komünist Manifesto’da “Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim ürkütüsüyle tir tir titresinler.” diyerek burjuvazinin içinde bulunduğu durumu ortaya koyuyorlardı. O cümlelerin devamında da şöyle diyor-du Marks ve Engels: “Proleterlerin, zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yok. Bir dünya var kazanacakları.” (Komünist Manifesto, syf: 88)

Burjuvazi iktidara gelişinin üzerinden çok geçmeden proletarya ile kanlı bir savaşa girdi. 1871 Paris Komünü ile gerçekleşen proletaryanın 72 günlük iktidarı, burjuvazinin tarihsel korkusunun nedensiz olmadığına kanıtıydı ve burjuvazi o günden sonra, iktidarını korumak için daha fazla saldırganlaştı, düzenini yeni araçlarla tahkim etti. Fakat bu da devrimleri durdurmaya yetmedi. Rusya’daki 1917 Ekim Devrimi ile burjuvazinin korkusu kabusla dönüştü.

Emperyalizmin bunalımını savaşlar çözemediği gibi, karşı-devrimler ve onları izleyen kapitalist restorasyonlar da emperyalizme çare olmadı. Hiçbir şey, sınıflar mücadelesini durdurmaya yetmedi. Bugün sınıf savaşı kendi mecrasında sürüyor, halklar, ulusal ve sosyal kurtuluşları için her geçen gün artan biçimde savaşıyorlar ve ezilenlerin ufkunda yine devrimler var.

Proletaryanın tarihteki ilk devleti olan Sovyetler, **sosyalizmin hayal değil gerçek olduğunu** ortaya koyuyordu. Lenin önderliğinde yürütülen gerçekleştirilen devrimle, sosyalizmin alternatif olması, somut bir gerçekliğe dönüştürüldü.

Her şeyiyle kapitalizme alternatifti sosyalizm.

“Hiçbir sistem sosyalizm dünyasında olduğu kadar, hızlı ve kesin cehaleti, işsizliği, açlığı, sefaleti, toplumsal ve sınıfsal ayrıcalıkları ortadan kaldıramamıştır. Özgürlük götürememiştir. (...) Kölelik zincirlerini parçalayıp bağımsızlıklarını elde ettikten sonra, kendi geleceklerini kendileri belirleme hakkını elde ederek sosyalist bilinçle donandıktan sonra; proletaryanın ve emekçi halkların neler başarabileceği görülmüştür. İktidarı, sihirli çizimlerini ayaklarına geçirdiklerinde, emek güçleriyle toplumu, ekonomiden politikaya, bilimden sanata nasıl ileri götürdüklerini göstermişlerdir.” (Haklıyız Kazanacağız)

Sovyet iktidarında sosyalizmin inşasındaki her adım bunu doğruladı.

Sovyet devrimi ne istisnaydı, ne tesadüf! Tarihin hükmü ve yasaları şaşmaz biçimde işliyordu!

Emperyalizm, devrimleri önlemek için zorbalığını artırdı, faşist diktatörlükleri işbaşına getirdi, ancak halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri sürdü. Emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişkilerin, çatışmaların keskinleşmesi, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkileri de keskinleştiriyordu. Emperyalistler, paylaşım savaşlarıyla bu çelişkilerine çözüm aradılar; savaşlar da bunalımlarına çare olmadı. Sonuç: Dünyanın dört bir yanında devrimler devam etti; onlarca ülke emperyalizmin pazar alanları dışına çıktı; emperyalizm karşısında sosyalist bir blok oluştu.

“Burjuvazi her şeyden önce kendi mezar kazıcılarını üretiyor. Onun yıkılması da proletaryanın zaferi de aynı oranda kaçınılmaz”dı. (Komünist Manifesto, syf. 61) Öyle de oluyordu.

Fakat elbette emperyalistler, yeryüzünün dört bir yanındaki hakimiyetlerini öyle kolay bırakacak değillerdi. Bir yandan ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları sürerken, diğer yandan karşı-devrimler de şiddetini artırdı... Dünya proletaryasını ve sosyalist ülkeleri ağır bir kuşatma altına alan emperyalistler, askeri, ekonomik, ideolojik, kültürel bir saldırıya geçtiler. “Soğuk Savaş Stratejisi” olarak adlandırılan bu karşı-devrimci politika, cuntalarla, kuşatmalarla, komplo-larla desteklenerek uzun bir dönem sürdürüldü.

90’lı yıllara gelindiğinde, başta Sovyetler olmak

üzere sosyalist ülkelerdeki Marksist-Leninist çizgi-
den uzaklaşmaya ve ideolojik savruluşlar sonucu kar-
şı-devrimler yaşandı. Bu karşı-devrimlerin nedenleri
ayrı bir yazı konusudur. Ancak şunu özellikle belirt-
mek gerekir ki, bu karşı-devrimler Marksizm'in-Le-
ninizm'in yetersizliğinden dolayı" değildi. Çöken
Marksizm-Leninizm değildi. Çöken, Marksizm'den-
Leninizm'den uzaklaşan ve bir burjuva ideolojisi
olan revizyonizme yönelen anlayışlardı.

Evet, Marksizm-Leninizm'den uzaklaşma ile sos-
yalist sistem yıkılmıştı. Ancak ne sosyalizm ölmüş,
ne tarihin sonuna gelinmiş, ne de sınıflar ortadan
kalkmıştır.

Tersine sınıf savaşını tüm gerçekliğiyle ve ortaya
çıkan yeni biçimler üzerinden sürüyor. Emperyaliz-
min bunalımını savaşlar çözemediği gibi, **karşı-dev-
rimler ve onları izleyen kapitalist restorasyonlar**
da emperyalizme çare olmadı. Hiçbir şey, sınıflar
mücadelesini durdurmaya yetmedi. Bugün sınıf sava-
şı kendi mecrasında sürüyor, halklar, ulusal ve sosyal
kurtuluşları için her geçen gün artan biçimde savaşı-
yorlar ve ezilenlerin ufkunda yine devrimler var.

I- ÖRGÜTLENMENİN ÖNEMİ

Emperyalizmin Örgütsüzleştirme Saldırısının Özü Devrim Korkusudur

Sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte ezenle ezilen-
ler arasında kesintisiz ve şiddetli biçimde süren bu sa-
vaşta nice yenilgiler, nice zaferler karşılıklı olarak ya-
şanmıştır ve sınıflar ortadan kalkmadıkça da bu sa-
vaşlar yaşanacaktır.

"Politikanın silahla sürdürülmesi" olan savaşta sö-
mürücüler ezilenlere, sömürü ve soygun düzenine bo-
yun eğmeyi dayatıyorlar.

Bunun için ideolojik, kültürel, psikolojik saldırı-
larını tirmandırmakta; katliamlar, işgaller, provokas-
yonlar, darbeler, kompolar tezgahlamaktadırlar. Dev-
rimci, islamcı, milliyetçi, emperyalizme muhalif tüm
örgütleri Kara Listeler'le "terörist" olarak ilan eden,
ülkeleri tehdit edip, ambargolar uygulayan emperya-
lizm, karşısında kendisine direnecek, kafa tutacak

hiçbir irade istememektedir. Bunun için emperyalist-
ler, **halkları örgütsüzleştirip, yalnızlaştırmayı**
stratejik önemde bir politika olarak ele almaktadırlar.

Emperyalizm, örgütlü halk, örgütlü bir güç iste-
mez. Bilir ki örgütlü halk kendi sonlarını getirecektir.

Emperyalizme karşı savaşta, halkların savaşma ve
zaferi kazanma iradesine sahip olması sadece ve sa-
dece örgütlülükle mümkündür.

Yok olmaya mahkum emperyalizme, son darbeyi
indirip, sistemlerine son verecek olan halkın savaşı-
dır. Zafer için bu bir zorunluluktur. Halk örgütlü bir
güç olduğunda, işte o zaman emperyalizmin "devasa
gücü" de koca bir hiç olur.

Emperyalizmi güçlü kılan, onun sistem olarak,
ideolojik olarak tarihsel haklılığı değildir. Emperya-
lizmi güçlü kılan halkların örgütsüzlüğüdür.

Evet sosyalist sistemin yıkılması emperyalizmi
taktik ve moral anlamda güçlendirse ve pazar soru-
nunda nefes aldırda da, bu geçiciydi. Bu geçici güç-
lenmeye rağmen, emperyalizmin bunalımları derin-
leşmeye, halklarla ve kendi aralarındaki çelişkileri
keskinleşmeye devam etti. Emperyalizmin '90'lar
sonrası tekrar açık işgallere yönelmesi, tüm dünyada
tarihte görülmemiş bir biçimde saldırganlığını arttır-
ması, 2000'lerin başlarından itibaren "ya bizden ya-
nasın, ya bize karşı" diye adeta tüm dünya halklarına
karşı savaş ilan etmesi, bunun sonucudur.

1980'lerin sonu, '90'ların başlarındaki karşı-dev-
rimlerin ardından ilan edilen **"tek kutuplu dünya"**,
hiçbir zaman gerçek olmadı. Ki bu zaten mümkün de-
ğildir. Sınıflar var oldukça da mümkün olamaz. Bu-
gün bir tarafta emperyalistler vardır, diğer tarafta yi-
ne dünyanın tüm ezilen, sömürülen emekçi halkları,
sosyalist, ilerici ülkeler ve güçler vardır.

Ancak emekçiler, halklar örgütsüzdür.

Halklar karşısında örgütlü olan, birlik olan emper-
yalistler, halkların birleşmesini engelleyecek tüm po-
litikaları hayata geçiriyorlar.

Bunun için halkları birbirine düşmanlaştırıyor, bö-
lüp-parçalıyorlar. Bunun için, **tecrit politikasını** en
üst boyutta uyguluyorlar.

Dün olduğu gibi bugün de emperyalizmin öncelik-
li hedefi, Marksist-Leninistlerdir. Çünkü, halkların
örgütlenmesini sağlayarak ve halkların mücadelesini
birleştirerek emperyalizmin hakimiyetini yerle bir
edecek olan da Marksist-Leninistlerdir. Bugün em-
peryalizmin karşısında çeşitli islamcı örgütlerin öne

çıkımsı görünmesi geçicidir, dönemseldir. Emperyalizmle çelişkileri de esas olarak köklü bir çelişki değildir. Bu anlamdadır ki, islamcılar ve milliyetçiler, emperyalizme karşı nihai-sonuç alıcı bir savaş sürdürmezler. Bunu başaracak tek güç Marksist-Leninistlerdir. Burjuvazi bu gerçeği bilmektedir. O nedenle devrimcilere, Marksist-Leninistlere saldırılar sürekli-dır.

Emperyalizmin karşısında uzlaşmaz, yalpalamaz tek güç Marksist-Leninistlerdir. Burjuva ideolojisi karşısında gerçekleri savunabilecek tek güç Marksist-Leninist ideoloji, emperyalist sistemin karşısında tek alternatif sosyalizm; emperyalist sömürü çarklarını parçalayıp halkların iktidarını sağlayacak tek şey ise devrimlerdir.

Marksist-Leninistlerin tüm söyledikleri hayatın ve savaşların içerisinde karşılığını bulmuştur. Sınıf savaşımı ve bu savaşta yaşananlar, ortaya çıkan sonuçlar Marksist-Leninistleri doğrulamaktadır. Marksist-Leninist dünya görüşünün bilimselliği ve haklılığı kendini sürekli kanıtlamaktadır. Marksizm-Leninizm halkların ışığı, emperyalistlerin karabasanı olmaya devam ediyor.

“Gerçekler gösteriyor ki, insanlık tarihi boyunca hiçbir ideoloji Marksizm kadar, hiçbir üretim biçimi sosyalizm kadar, din, dil, ırk, renk, milliyet, cins ayrımı gözetmeksizin insanları ve halkları kaynaştırmamış, yaratıcı güçlerini açığa çıkartmamıştır (...)” (Haklıyız Kazanacağız)

Marksizm-Leninizm gibi yenilmez, güçlü bir ideolojiye sahibiz. O halde bugün için temel sorunumuz nedir? Can alıcı soru budur. Sorun, bu ideolojik gücü

maddi güce dönüştürecek örgütlülüğün olmamasıdır.

Sorun, halkın örgütsüzlüğüdür!

Halkı Örgütlemeliyiz

Sınıf savaşının özü iktidar savaşıdır. Tarihin son sömürücü sınıfı olan burjuvazi, iktidarını korumak, sömürü düzenini sürdürebilmek için halka karşı sınıf bilinci ile savaşır. Burjuvazinin iktidarına son verecek olan tek şey devrimdir.

“Çağımızda toplumsal değişimlerin, devrimlerin objektif şartları vardır. Sorun bu devrimi gerçekleştirecek subjektif şartları yaratabilmek; gelişimin önünde engel teşkil eden kapitalist ilişkileri zor ve baskı temelinde koruyan ve sürdüren **siyasal üstyapıyı devirecek örgütlenmeleri** ve kitle gücünü yaratıp iktidarı ele geçirmektir.” (Haklıyız Kazanacağız, syf. 753)

Tartışmasız bir gerçektir ki “Devrim kitlelerin esiridir!” Halkın katılmadığı bir devrimci savaş düşünülemez. Halkın devrime katılabilmesi, bu savaşta düşmanı yenip iktidarı alabilmesi, ele geçirdiği iktidarı koruyup, sosyal dönüşümleri kesintisiz bir biçimde gerçekleştirebilmesi için, o halkın tüm bu aşamalarda **örgütlü** olması gerekir.

Bilimin, tarihin bizden yana olması, haklı olmamız, devrimin objektif şartlarının mevcut olması yetmez; bu şartların varlığı kitlelerin kendiliğinden ve akın akın devrim saflarına geleceği anlamına da gelmez. Kitlelere ulaşır, onları eğitir, dönüştürür ve örgütleyip savaştırırsak bunu başarabiliriz. Bunun için öncelikle kitlelere gitmeliyiz. Örgütlenmenin ilk adımı budur.

Burjuvazi ile devrimciler arasındaki mücadeledenin temelinde kitleleri kazanmak vardır.

Örgütlenmeliyiz!

Anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelede yer alabilecek, devrime kazanabileceğimiz tüm halk kesimlerini örgütlemeli ve tüm halk güçlerini birleştirmeliyiz.

Halkı eğitmek, halkı bu düzenin ideolojik, politik kültürel etkisinden kurtarabilmek ve devrim saflarına kanalize edebilmek için **örgütlenme** faaliyetine yoğunlaşmamız gerekiyor.

Düşmanın baskı ve terörünü, teslim alma ve tasfiye saldırılarını püskürtmek, dahası düşmana güçlü darbeler vurabilmek, gündemi belirleyerek, gündeme yön verebilmek ve savaşı yaygınlaştırıp, kitleleşti-

Örgütsüz halk, örgütlü olan ve yüzyılların tecrübesine sahip egemenler karşısında hiçbir şey yapamaz. Dahası egemenler kitlelere yönelik propaganda ve demagojileriyle onları etki altında tutar ve yönlendirirler. Kitleleri şartlandırarak sahte vaatlerle beklentilere sokar ve yine gerici şoven politikalarla dinciliği, milliyetçiliği işleyerek, kışkırtarak kitlelerin gerçek taleplerinden, özlemlerinden uzaklaşmasını sağlarlar.

rebilmek için **örgütlenmelerimizi her alanda çoğaltmamız**, güçlendirmemiz ve kalıcılaştırmamız gerekiyor.

Halkın düzenle çelişkileri ve dolayısıyla düzene karşı memnuniyetsizliği her geçen gün artmaktadır. Ancak bu çelişkiye ve memnuniyetsizliğe denk düşecek bir tepki oluşmamaktadır. Biz bu memnuniyetsizliği, **örgütlülüğe dönüştürebilmeli** ve mücadelenin meşruluğunu tüm halk güçlerine kavratılabilmeliyiz.

Örgütlenmek güç olmaktadır!

Örgütlenmelerimizi yaymak ve güçlendirmek demek, mücadelenin kitleselleşmesi ve devrim iddiasının, maddi bir güce dönüşmesi demektir.

Oligarşi, bu gücün oluşmaması için bizi kitlelerden tecrit etmeye, bizi yok etmeye çalışıyor. Tüm katliamlar, infazlar, işkenceler, F tipi hapishaneler, baskılar, yasaklar bunun içindir. Terör demagogileri, psikolojik savaş ve kontrgerilla yöntemleri bunun için uygulanır.

Tüm bunları boşa çıkartabilmenin yolu da yine **kitleleri örgütlemekten** geçiyor. Halkı bilinçlendirme ve örgütleme faaliyetimiz düne göre daha ileride olmalıdır.

Halkı örgütlememenin gerekçesi olamaz.

Devrimcinin görevi kitleleri örgütlemektir. Devrimci faaliyetin biçimi ne olursa olsun özü-amacı, halkı devrim saflarına katmaktır. Halkı devrimcileştirmeyi, halkı örgütlemeyi hedeflemeyen ve bu emeği göstermeyen bir hareketin iktidar iddiası altı doldurulmamış bir iddia olarak kalmaya mahkumdur. İktidarı istiyorsak, **halkı örgütlemeliyiz!** Her şey bu kadar sade ve nettir.

Doğru politikalarla, doğru yöntemlerle, büyük bir halk ve vatan sevgisiyle; yoğun bir emek ve özveriyle; ısrar ve kararlılıkla kitlelere gittiğimizde sonuç alacağımız kesindir.

Biz örgütlemesek düzen örgütler

Düzenle çelişkileri keskinleşmiş olan halk, örgütsüzlüğünden dolayı, bu çelişkilerini çatışmaya dönüştürememektedir. Halkın örgütlenmesi, bilinçlenmesi ve düzene karşı savaşması kendiliğinden olmaz. Aksine düşünmek bilimsel olmamaktır; kendini aldatmaktır.

Kitlelerin bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi, sınıfsal çelişkilerinin açığa çıkarılması sistemli, iradi bir faaliyet ile olur. “Çelik çekirdek” olma görevini yerine getirecek bir örgütle mümkün olur. Kitleleri örgütlemek iradesi de esas olarak kendini bu örgütte somutlar.

Devrimci bir örgüt, kitleleri hayatın çeşitli alanlarında, çeşitli biçimlerde örgütlediği sürece, oligarşi bir biçimde kitleleri düzen sınırları içinde tutabilmektedir. “*Kitlelerde var olan memnuniyetsizliği doğru araç ve yöntemlerle düzene karşı harekete geçiren bir devrimci alternatif yoksa, düzen partileri rahatlıkla kitleleri yedekleyebilirler.*” (Haklıyız Kazanacağız, syf. 751)

Örgütsüz halk, örgütlü olan ve yüzyılların tecrübesine sahip egemenler karşısında hiçbir şey yapamaz. Dahası egemenler kitlelere yönelik propaganda ve demagogileriyle onları etki altında tutar ve yönlendirirler. Kitleleri şartlandırarak sahte vaatlerle beklentilere sokar ve yine gerici şoven politikalarla dinciliği, milliyetçiliği işleyerek, kışkırtarak kitlelerin gerçek taleplerinden, özlemlerinden uzaklaşmasını sağlarlar. Bunun yanı sıra oligarşi bu ve benzer politikalarla kitleleri devrimden koparmış olmakla yetinmez, onları devrimcilere karşı kışkırtmaya da çalışır.

Bu şekilde kitleler sorunlarının kaynağını ve çözüm yolunu göremediği gibi, oligarşinin politikalarına yedeklenebilmektedirler.

Örgütsüz halk oligarşinin baskı ve terörüyle sindirilmesinin dışında, yozlaştırma ve şovenist politikalarla, inanç ve değer yargılarının kullanılmasıyla, terör demagogileri ve daha bir çok yol-yöntemle saldırı altındadır. Yine oligarşinin ideolojik, kültürel, ekonomik yönlendirmesi ile düşünen örgütsüz kitleler, doğal olarak sorunlarına çözümünü de düzen sınırları içinde ararlar. Böylece oligarşi, halkın başka arayışlara yönelmesini, engellemiş olur.

Suni dengenin varlığı, halkta oluşan bilinç yanılgısı, halkın köklü bir mücadele geleneğinin olmaması sonucu, halkta oluşan düşünceler ve ruh hali, faşizmin baskı ve terörü, devrimci alternatifin olamaması gibi olgular, oligarşinin kitleleri etki altında tutabilmesinin zeminini oluşturur.

Hiçbir meşruluğu olmayan, halka düşman olan; halkın yaşadığı tüm acıların, yoksulluğun, açlığın, umutsuzluğun sebebi olan düzen güçleri işte bu zeminde halkı etkileyebiliyor.

Kitleleri bir şekilde etkileyip, yönlendiren oligarşi, sistemli şekilde yürüttüğü psikolojik savaşıyla ideolojik-kültürel bombardımanı sola devrimcilere saldırmaktadır. Solun bittiği propagandasını yürüterek halkın devrimcilerden uzaklaşmasını sağlamaya, devrimcilere karşı güvensizlik ve umutsuzluk yaratmaya çalışmaktadır.

Tüm bunları boşa çıkartacak olan, devrimin alter-

natif olduğunu halka gösterecek olan biziz. Bu konuda Haklıyız Kazanacağız'da şöyle denilmektedir;

"... Mücadelenin temel hedefini, kitlelerin bu bilinç yanlışından kurtarılması oluşturmak zorundadır (...) Kitlelerin memnuniyetsizliğini ön plana çıkarıcı; düzen değişikliği talebine cevap verici ve bu değişikliğin mümkün olduğunu kavratıcı mücadele anlayışıyla hareket edilmeli, bu amaçla silahlı mücadele veren ciddi bir alternatifin varlığı, kitlelerin karşısına somut olarak dikilmelidir. Yani sorun, kitleleri içine düştükleri yanlışlardan kurtarmanın, sınıf ilişkilerini derinleştirmenin ve mücadeleyi geliştirme- nin en uygun metot ve araçlarını bulma sorunudur." (Haklıyız Kazanacağız, syf. 752)

Yapmamız gereken kitlelere gitmektir.

Kitlelere gidilmediğinde, onları **düzenin çarkları arasına** terk etmiş oluruz. Kitlelere gidilmediğinde, onların şu ya da bu nedenle düzenle kurdukları bağlarını, düzenin etkisi altında olmalarının nedenlerini ortadan kaldıramayız.

Unutmamalıyız ki, düzenle uzlaşmaz çelişkileri olan ve çıkarları devrimden yana olan kitlelerin düzenle kurdukları bağlar güçlü olamaz. O keskin çelişkiler mutlaka çatışmaya dönüşecektir. Bunu ise, bizim ısrarlı, iradi, örgütlü faaliyetimiz ve alternatif bir güç oluşumuzu göstermemizi sağlayacaktır.

Kitlelerde Oluşturulan Örgüt Korkusunu Kırmalıyız

Egemenlerin halkı örgütsüzleştirme saldırısının temel yanlarından biri, halkta **örgüt fobisi** (örgüt kor-

kusu) yaratmaktır. Oligarşinin ideolojik, fiziki, kültürel, psikolojik saldırılarının odağında halkı sindirmek, gerçekleri görmesinin önüne geçmek, bilinç bulanıklığı yaratmak ve düzen dışı alternatiflere yönelmesinin önüne geçmek olduğunu vurgulamıştık.

Özellikle 12 Eylül sonrası ÖRGÜT ve ÖRGÜTLÜ OLMA düşüncesine karşı çok sistemli bir saldırı geliştirildi. Örgüt'ten söz etmek, "yasak" bir şeyden söz etmek, örgütlü olmak ise "suç" haline getirildi.

Geçmişte örgütlü olmanın **anarşistlik**, örgütlü mücadelenin **anarşik olaylar** olduğu propaganda edilirken, bu kavramların yerini giderek **terör** ve **terörizm** demagogileri aldı. Ancak saldırının özü aynıydı. Devrimci mücadeleye yönelik on yıllardır yürütülen anti-komünist propagandada kullanılan tüm yöntemler, bugün terörizm propagandası temelinde daha da zenginleştirilerek sürdürülmektedir.

Tüm bu çabalarla halkın örgüt ve örgütlü mücadeleye karşı önyargılı olması; örgütü **kötülüklerin kaynağı** olarak algılaması, mücadelenin "tehlikeli" olduğu ve uzak durulması gerektiği beyinlere kazınmak istenir.

Kavramlar çarpıtılarak, örgüt kelimesi yerli yersiz kullanılarak, apolitikleştirilen, emperyalist yoz kültürün ve burjuva ideolojisinin etkisi altına alınan kitlelere devrimci örgütlerle, mafya ve çetelerin **özdeş olduğu** düşüncesi empoze edilir.

Diğer yandan, faşizmin baskı ve terörü de **kitlelere** korku salarak, gözdağı vererek örgütten ve kitleleri örgütlü mücadeleden uzak tutmayı hedefler.

Tüm bunların yanında "**örgüt**" konusunda sol saflarda yaşanan olumsuzluklar da burjuvaziye güç vermiştir. 12 Eylül yenilgisi sonrası yığınların kol gezdiği ortamda, bireycilik, sivil toplumculuk düşüncesi revaçta hale gelirken, örgüt düşüncesi de çarpıtılmaya veya içi tamamen boşaltılmaya başlanmıştır. Bir atımlık barutu tükenen küçük-burjuva anlayışların savunduğu bu burjuva fikirler, yığınların tezahürüydü.

'90'larda, sosyalist sistemin yıkılmasıyla birlikte sol saflarda Leninist parti anlayışı açıktan reddedilmeye başlanmış, Stalin düşmanlığıyla bir örgütü örgüt yapan, disiplin, denetim, fedakarlık gibi zorunluluklar reddedilmiş, devrimci örgütler yerine düzen örgütleri geliştirilmiştir. Gerçekte savunulan **örgütsüzlükten** başka bir şey değildi. Sol en başta kendini örgütsüzleştiriyordu. Stalin düşmanlığıyla birlikte geliştirilen devrimci örgüt anlayışına düşmanlık burjuvazinin örgütleri kötüleme kampanyasına soldan hizmet ediyordu. Solda yaşanan bu tablonun kitlelere de

Solda meşruluk bilincinin kaybedilmesi- nin, moralsizliğin, ideolojik savruluşların, örgüt düşmanlığı yapıp bireyi yüceltmenin ciddi sonuçları olmuştur. "Parti olmayan parti"lerle, "tembellik hakkı", "azınlığı çoğunluğa uymama hakkı" gibi burjuvaziden çalınmış kavramlarla laçkalaştırılan hatta tasfiye edilen örgüt anlayışı, kitleleri örgütsüzleştirme politikası izleyen burjuvaziye, soldan verilen bir destektir.

yansıması kaçınılmazdı.

Solda meşruluk bilincinin kaybedilmesinin, moralsizliğin, ideolojik savruluşların, örgüt düşmanlığı yapıp bireyi yüceltmenin ciddi sonuçları olmuştur. “Parti olmayan parti”lerle, “tembellik hakkı”, “azınlığı çoğunluğa uymama hakkı” gibi burjuvaziden çalınmış kavramlarla laçkalaştırılan hatta tasfiye edilen örgüt anlayışı, kitleleri örgütsüzleştirme politikası izleyen burjuvaziye, soldan verilen bir destekti.

Kitlelerde burjuvazinin yarattığı “Örgüt korkusu”nu kırarak, örgüt ve örgütlenmedeki meşruluk bilincini kitlelere taşıyacağız. Reformist, uzlaşmacı solun, yarattığı çarpık örgüt anlayışlarını teşhir ve mahkum edeceğiz.

Tüm gücümüzle örgütlenmeliyiz Tüm gücümüzü kitleleri örgütlemeye harcamalıyız.

Kitlelere gidecek ve onları kazanacağız.

Eğitimimizin temel ayaklarından birini “**Kitleleri nasıl örgütleriz?**” sorusu oluşturmali.

Kitleleri örgütlemenin önemini, örgütlü halkın tarihsel rolünü, emperyalizmin ve oligarşinin halkı örgütsüzleştirme saldırısının amacını kavramalı ve kavratmalıyız. Kitlelerin içinde bulunduğu durumun nedenlerini ve çözümlerini bulmalı, bu durumu aşacak politikaları hayata geçirmeliyiz.

Devrimcilerin ulaşamadığı kitleler, doğal olarak devrimcilerin ne yaptığını, neyi savunduğunu, ne için mücadele ettiğini doğru bir şekilde bilemeyeceklerdir. Kitleler, devrimcileri oligarşinin kendilerine söylediği yalan yanlış karalamalar, çarpıtma ve demagogilerle “tanıyor” olacaklardır. Bunun anlamı, kitlelerin devrimcilere oligarşinin terör, terörizm propagandası ile bakıyor olması demektir. O halde gerçekleri, kendi gerçeğimizi, kitlelere **kendimiz anlatmalıyız**

Her şey Parti-Cephe için, her şey zafer için kararlılığı ve bilinci ile, örgütlenmenin önündeki tüm sorunları, engelleri aşma yönünde muazzam bir çaba göstermeliyiz. “Nasıl?” sorusunun cevabı hayatın ve mücadelenin içindedir:

“Devrimin ve savaşın sorunları, hiçbir şemaya, programa ve taktiğe sığdırılamayacak kadar büyük ve değişkendir. Örgütlenmeler, programlar, tüzükler, taktikler, yeni çalışma biçimleri, yeni politikalar ve hemen her şey devrim yürüyüşünü hızlandırmak, engelleri aşmak, tıkanıklıkları ortadan kaldırmak ve devrime biraz daha yaklaşmak içindir. ... bir örgüt, açmazlarını, tıkanıklıklarını veya eski tarz örgütlenmeler ve çalışma tarzlarıyla yeni açılımlar sağlaya-

madığını, kitlenin savaşını yükseltemediğini gördüğünde, kendini yenileyebilmeli, eski tarzını ve örgütlenme biçimini, gerektiğinde ‘artık eskimiş eşyadır’ diyerek bir kenara itebilmeli, yerine yenilerini koyabilmelidir.” (Kongre Raporu)

Çok açık ortaya konulduğu gibi, devrimin ihtiyaçlarına cevap verecek cüret ve yaratıcılığı göstererek, onmilyonları örgütlenme, onmilyonları düşmanın karşısına dikip, savaştırma kararlılığında olmalıyız.

Unutmamalıyız ki, doğru politikalar ve kararlılığa sahip olmak yetmez. Eğer bu politikalar, bu kararlılık halka ulaşmazsa, halka mal edilemezse yaşamda karşılığını bulamayacaktır. “Parti, işçi sınıfının öncüsünün işçi sınıfının milyonluk kitleleriyle bağının ci-simleşmesidir. Parti ne kadar iyi bir öncü olursa olsun, ne kadar iyi örgütlenirse örgütlenir, partisiz kitlelerle bağ kurmaksızın, bu bağları artırmaksızın, pekiştirmeksizin yaşayamaz ve gelişemez. (...) Parti, gücü-kuvveti yerinde bir yaşam sürdürmek ve gelişmek için, kitlelerle bağları artırmalı ve kendi sınıfının milyonluk kitlelerinin güvenini kazanmalıdır.” (Bolşevik Parti Tarihi, syf. 62)

**Örgütlenmedeki her başarının devrimi büyütme-
mek olduğunu bilerek** ve hiçbir başarıyla yetinme-
yerek kitlelere gitmeliyiz.

Örgütlenmelerimizi yadıkça savaş kiteselleşecek, saflar belirginleşecek ve on milyonlar karşısında bir avuç sömürücünün ittifakı olan oligarşinin devrim korkusu büyüyecektir. Korkularını büyütmeliyiz. Halkın umudunu büyütmeliyiz. İktidarı alma iddiasıyla hareket edip, halkı örgütlemek için yanıp tutuşmalıyız.

II.

ÖRGÜTLENME KONUSUNDA SOLDAKİ SAVRULMALAR, ZAAFLAR, ÇARPIKLIKLAR

**Halkı Örgütlemenin Değil,
Düzen İçindeki Yerini
Sağlamlaştırmanın Adı: Reformizm**

Solun örgütlenme konusundaki çarpıklıklarının ve

halkı örgütlemekteki olumsuz pratiğinin bir çok nedeni olmakla birlikte, temel neden solun iktidar iddiasına sahip olmamasıdır. İktidar bilincinden uzak olanlar, halktan da uzak olurlar. İktidar iddiası olmayanların yeri düzendir. Buna bağlı olarak bu tür anlayışların halkı örgütleme, savaştırma bakış açısı olamaz. Bunun pratikteki tezahürü de **halktan kopuk** olunması, **örgütsüz** olunmasıdır.

Reformizme saplanmış solun, bizim anladığımız anlamda halkı örgütleme gibi bir sorumluluğunun olmayacağı açıktır. O, artık emperyalizme bağımlılığın her geçen gün pekiştiği, oligarşik diktatörlüğün olduğu, faşizmin hüküm sürdüğü, demokrasicilik oyununun oynandığı bir ülkede düzen içindeki yerini sağlamlaştırma peşindedir. Solun sorunları onları ilgilendirmemektedir. Parlamentarizmi temel amaç edinen reformistler, hedefledikleri parlamento sandalyelerine oturmak için dahi kitlelere gidecek bir emek ve disiplin göstermemektedirler. En pespaye burjuva partileri bile oy almak için de olsa kitleleri kazanmak için bir çalışma yaparlar; reformizm çoğunlukla o dinamiklerden de yoksundur. Bunun yerine hiç örgütlenme yapmadan, hiç kitle çalışması yapmadan sadece güzel, tumturaklı sözlerle kitlelerin kendilerini destekleyeceği **ham hayali** içinde yaşamaya devam ederler. Bu hayalin ham bir hayal olduğu tekrar tekrar kanıtlanır ama durum değişmez. Kitle çalışması yerine, kendileri gibi parlamentarist reformistlerle ve yine parlamentoculuk kulvarında son hız ilerleyen oportünistlerle seçim ittifakı peşinde koşarlar. Bu kesimlerin en “faal” oldukları dönem seçim dönemleridir. Bu “faal”lığın sonucu da mevcut durumlarının daha da olumsuzlaşmasıdır.

Reformizme dair Stalin şunları söylemektedir.

Faşizm gerçeğini, faşizmin bir yönetim biçimi olarak emperyalizm ve işbirlikçi oligarşinin sömürüsü için kesintisiz olarak sürdürüldüğü gerçeğini, ülkemizin emperyalizmin gizli işgali altında olduğu, bağımsızlığın olmadığı gerçeğini kitlelere anlatma yerine, politikalarıyla, pratikleriyle bu gerçekleri perdeleyip, demokrasicilik oyununu güçlendiren olmaktadır.

“Bir reformcuya göre reform her şeydir; devrimci çalışma ise gelip geçicidir; bir gevezelik konusudur, kitlelerin gözünü boyamak için bir araçtır (...)”

Bir devrimciye göre ise, esas sorun devrimci çalışmadır, reform değildir; ona göre reform, devrimin bir yan ürünüdür(...) Devrimci, reformu, yasal çalışmayla yasadışı çalışmayı birleştirmeye yarayan bir dayanak olarak, burjuvaziye devirmek için kitlelerin devrimci hazırlığını amaçlayan, yasadışı çalışmayı güçlendirmeye yarayan bir siper olarak kabul eder. (...)

Reformcuysa, tam tersine reformları her türlü yasadışı çalışmayı reddetmek için, **kitlelerin devrime hazırlanmasını yok etmek** için ve ‘bağışlanan’ reformların gölgesinde yan gelip yatmak için kabul eder. Reformcu taktiğin özü işte budur.” (Stalin, Strateji ve Taktik, syf. 86)

Halka güvenmeyen, yüzünü halka dönmeyen bu kesimler düzene –yani aslında olduğunu düşündükleri **burjuva demokrasisine**– güvenir, düzenin icazetinin dışına çıkmak istemezler. Attıkları her adım, belirledikleri her politika emperyalizmin ve burjuvazinin çizdiği sınırlar içinde kalır. Temel aldıkları halkın örgütlü güçleri değil, düzenin örgütlü güçleridir.

Reformistler, demokrasiyi Avrupa Birliği (AB) gibi emperyalistlerden beklerler. Dolayısıyla **faşizme karşı mücadele de aslında emperyalistlere havale edilmiş** olur. Ulusal, demokratik sorunların düzenin şu ya da bu gücü tarafından veya AB, ABD müdahalesiyle çözüleceğine inanan bu küçük burjuva anlayışlar, bu şekilde halkı aldatmakta, halkta bilinç bulanıklığı yaratmakta, halkın düzenden beklentilerini büyütmemektedirler. Objektif olarak düzeni güçlendiren konumdadırlar.

Faşizm gerçeğini, faşizmin bir yönetim biçimi olarak emperyalizm ve işbirlikçi oligarşinin sömürüsü için kesintisiz olarak sürdürüldüğü gerçeğini, ülkemizin emperyalizmin gizli işgali altında olduğu, bağımsızlığın olmadığı gerçeğini kitlelere anlatma yerine, politikalarıyla, pratikleriyle bu gerçekleri perdeleyip, demokrasicilik oyununu güçlendiren olmaktadır.

İcazetçilik ruhlarına o denli işlemiştir ki, düzenle çatışmanın, militanca direnişler içinde yer almanın ihtimali bile onları ürkütür. “Diyalog, uzlaşma, barış, makul olma, empati yapma, risksiz solculuk, provokasyona gelmeme, sağ duyulu olmak, büyük düşünme...” ve bunun gibi burjuvaziye güçlendiren söylem ve pratikleri temeldir. Buna paralel olarak yaptıkları “eylemler”de de düzene hoş görünme, sınırları aşma adına ciddiyetsiz, solun kültürüyle alakası olma-

yan biçimlerle, eylemin içini boşaltırlar; bu tarz eylemlerle fiili bir sonuç alınamayacağı, halka bir bilinç taşınamayacağı ve bu tarzın kitleleri örgütleyemeyeceği açıktır.

Sonuç olarak reformizmin düzene güç verdiğini unutmuyacağız.

“Bizim gibi ülkelerde barışçıl çalışma tarzının temel alınması, suni dengeyi zayıflatmak şöyle dursun, daha da pekiştirir. Devletin karşı gelmezliği, yenilmezliği yanılgısı içinde olan bir halkın; devletin gücü ve saldırıları karşısında sinen, düzen sınırları dışına çıkma cesareti gösteremeyen “öncü”sünü gördükçe, yenilmezlik, karşı konulmazlık imajının daha da pekişmesinden doğal bir şey olamaz”. (Haklıyız Kazanacağız)

Reformizmle ideolojik mücadeleyi bu perspektifle sürdüreceğiz. Elbette, reformizmin bu etkisini boşa çıkartmanın asıl yanı, bizim kitlelere ulaşmamız, onlara devrimci düşünceleri taşımamız ve **örgütlememizdir**.

Sol Olmanın Gereği Halkı Örgütlemektir

Kitleleri örgütlemek güç olmaktadır. Ancak kitleleri örgütleme iradesine sahip olmayan oportünizm ve reformizm, burjuva yöntemlerle güç olma çabasına girmektedir. Faydacılık, rekabetçilik, grupçuluk, benmerkezcilik, ilkesizlik bu şekilde gelişiyor, kök salıyor. Burjuva kültürünün solda hayat bulması ve bu kültüre karşı mücadele edilmeyip, tersine bu olumsuzlukların içselleştirilmesinin anlamı solun her geçen gün kendi kimliğinden uzaklaşmasıdır. Ki öyle de oluyor.

Değerlerinden, kültüründen, geleneklerinden, ideolojisinden, ilkelerinden ve iddiasından uzaklaşmış bir solun terkedeceği ilk şeylerden biri de kitle çalışması ve kitleleri örgütlemektir. Oysa bu ikisi, solun en karakteristik özellikleri ve elbette en temel görevleridir. Bu duruma düşmemek ve sol olmanın gereğini yerine getirmek için; başka bir deyişle; anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleyi büyütebilmek, halkı örgütleyebilmek, güç olmak, moralli olmak, zaferler kazanabilmek için, burjuva ideolojisinin sol üzerindeki her türlü etkisini ve alışkanlıklarını terk etmek tartışmasız bir zorunluluktur. Bu nedenle öncelikle ciddi bir muhasebe yapılmalı, sol, müzminleşmiş hastalıklarından kurtulmalıdır.. Marksizm-Leninizme da-

ha sıkı sarılmalı ve Marksist-Leninist ideolojinin gücüyle donanmalıdır. Risksiz, bedelsiz, kolay devrimcilik anlayışına son verildiğinde, küçük hesaplar, kaygılar bir kenara bırakıldığında, büyük bir özveriyle, emekle, kitlelere ısrarla gidildiğinde solun kısa sürede büyük bir güç olacağı görülecektir.

Böylece sol, asıl görevi olan halka alternatif bir güç, bir umut olma çabasını, iddiasını sürdürecektir.

Devrimcilik halka ve devrime güvenmek ve inanmaktır. Bu inanç ve güven yoksa devrimcilik yoktur. Ülkemiz solundaki iddia yitiminin bir nedeni de budur. Halkın gücüne, Marksist-Leninist ideolojiye güvenmeyenler düzene güvenirler. Düzene güvenenler, kitleleri örgütleyemezler.

Tarihte örneği çoktur. Yaklaşık 100 yıl öncesinde, yani Ekim Devrimi öncesinde de kimileri bir devrimin gerçekleşeceğine inanmıyorlardı. Devrime inananmayan bu kesimler burjuvazi ile ittifakı önemsiyorlardı. Tarihsel cevaplarını Ekim devrimi ile aldılar. Devrim sonrasında da “tek ülkede sosyalizm olmaz” diyorlardı. Ancak o tek ülke olan Sovyetlerde, emperyalist kuşatma altında sosyalizm inşa edildi. Hem de kimsenin hayal edemeyeceği bir hız ve güçle! Her ikisini de, hem devrimi, hem sosyalist inşayı mümkün kılan ise, işçilerin köylülerin ÖRGÜTLENMESİDİR. Her ikisini de mümkün kılan, çelik çekirdek bir partinin varlığı ve o partinin etrafında sağlanan ÖRGÜTLENMEDİR.

Hitler faşizminin halkları boğazladığı, ülkeleri işgal ettiği ve Sovyetlere saldırdığı zaman da kimileri faşizmin yenilemeyeceğini, Sovyetlerin sonunun geldiğini düşündü. Ama tarih yazan halkların gücü, onun önderliğindeki Marksist-Leninist irade ile kahramanlık destanları yazdı. Bu zaferi mümkün kılan da yine Sovyet halkının ÖRGÜTLÜ BİR HALK olmasıydı.

Solun ve sosyalizmin kazandığı tüm zaferlerin, başarılarının altında yatan unsur aynıdır: **Halkın örgütlü gücü!** Eğer bu yoksa, sadece politikalarla, sadece partiyle, sadece kendi kararlılığınızda, bu zaferlere ulaşamazsınız.

20 yıl önce sosyalist sistemin yıkılmasının ardından, halka ve devrime inançsızlaşanlar, burjuvazinin yaydığı düşünceleri benimseyip, devrimler döneminin bittiğini söylemeye başladılar. Bu söylemin teminde halka inançsızlık ve güvensizlik vardır. İnançsızlaşanlar, kitleleri örgütleyemezler.

Tarihin hükmü ortadadır. Kapitalizm sistem olarak ömrünü doldurmuştur. Emperyalizm er geç yıkılacaktır; ona öldürücü darbeleri de kitlelerin esiri olacak

olan devrimler vuracaktır. Bu tarihsel darbeye önderlik etmek görevi de devrimcilerindir. Devrimcilerin bu görevi başarmasının bir yanı da kitleleri örgütlemektir.

Sol olmanın gereği halka güvendir, halkla olmaktır; halkı örgütlemektir. Sol olmanın gereği, halk için mücadeledir, burjuvazi ile uzlaşmazlıktır, halkın iktidarını istemektir. Sol olmanın bu tarihsel misyonunu yerine getirmek için ilkeli, ıddialı, örgütleyen, dönüştüren, savaştıran bir devrimcilik anlayışı hakim olmalıdır.

Solun geleneklerini, tarihsel çizgisini bulanıklaştıran, solu kitlelerden uzaklaştıran tüm yaklaşımlarla, oportünizmin, reformizmin bu noktadaki çarpıklıklarıyla ideolojik mücadeleyi sürdürmek, soldaki yanlışları, zaafı, moralsizliği, inançsızlık ve ıddiasızlığı gidermek için daha çok emek vermek durumundayız. Emperyalizm ve oligarşi karşısında maddi bir devrimci güç olmak için solun kitleler nezdindeki meşru-

luğunu büyütmeli, ve o meşruluk temelinde de kitleleri örgütlemeliyiz!

III. BİRLİK, ÖRGÜTLENME GÖREVİNİN BİR PARÇASIDIR

Anti-Emperyalist, Anti-Faşist Mücadelede Tüm Halkı Birleştirmeliyiz

Emperyalizme ve faşizme karşı olmak; bağımsızlık-demokrasi istemek, halkın iktidarı için mücadele etmektir. İktidar mücadelesinde önümüzdeki temel görevlerden biri de birliktir.

Emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşta mücadelenin büyütülmesini, yeni mevzilerin kazanılmasını, halkın memnuniyetsizliğini harekete geçirip devrime kanalize etmek istiyorsak; tüm örgütlü halk güçlerinin ve sol güçlerin birliğini istiyorsak, Devrimci Demokratik bir Cephe oluşturmalıyız.

Emperyalizm ve ülkemizdeki işbirlikçilerinin ittifakı olan oligarşi, tek bir blok olarak halkın karşısındadır. Kendi aralarındaki çelişkiler, çatışmalar vardır. Ancak halka karşı tek güç olarak, bir bütün halinde davranmaktadırlar.

Onlar örgütlüler, birlikler.

ABD'si, AB'si, Japonyası, Rusyası, IMF'si, Dün-

Güç olunamadığı için, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele dağınık, cılız, etkisiz olmaktadır. Diğer yandan birbirlerinden kopuk, birbirlerinden tecrit edilmiş, bölünmüş, parçalanmış bu mücadelenin oligarşi tarafından geriletilmesi, ezilmesi zor olmuyor.

ya Bankası, NATO'su ve diğer tüm emperyalist ülke ve kurumlarıyla birliktedirler.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi toprak ağaları, tefeci tüccarlar ittifak halindedirler. Düzenin tüm kurumlarıyla yasaması, yürütmesi, yargısı, ordusu, hükümetleri, her renkten partileriyle, medyasıyla... tüm örgütlenmeleriyle tek bir güçtürler. Sömürde, soygunda, yağma ve talanda, halka karşı terörde, baskı ve zulümde birbirlerini tamamlarlar.

Ancak halk birlik değil. Halkın örgütlü güçleri, sol kesim, ilericiler, vatanseverler, bağımsızlıktan, demokrasiden yana olan tüm kesimler birlik değil.

Birlik olunamadığı için milyonları oluşturan halk, bir avuç sömürücü karşısında güç olamıyor.

Güç olunamadığı için, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele dağınık, cılız, etkisiz olmaktadır. Diğer yandan birbirlerinden kopuk, birbirlerinden tecrit edilmiş, bölünmüş, parçalanmış bu mücadelenin oligarşi tarafından giriletilmesi, ezilmesi zor olmuyor.

Birlik olmak niyetten, istekten bağımsız kendini yakıcı bir biçimde hissettiren bir zorunluluktur.

Birlikler, çok çeşitli biçimlerde ve bileşimlerde olabilirler. Devrimci Cephe'den Devrimci Demokratik Cephe'ye, güç birliklerinden Demokratik Muhalefet Cephesi'ne kadar alternatifler oluşturulabilir. Sonuçta, **bir**, devrimci güçleri bir araya getirmek, **iki**, tüm demokratik güçleri bir araya getirmek, **üç**, örgütlü halk güçlerini bir araya getirmek görevleri vardır. Temel olan devrim ve iktidar mücadelesini güçlendirecek, devrimin ihtiyacına cevap verecek nitelikte birliklerin olmasıdır.

Ülkemizdeki tüm ezilen emekçi sınıf ve tabakaları, tüm ulus ve milliyetlerden, tüm inançlardan halkımızı, örgütlü halk güçlerini, demokratik kitle örgütlerini, devrimci hareketleri, vatanseverleri, ilericileri... kısacası kendisini emperyalizme, faşizme, kapitalizme karşı olarak gören tüm kesimleri birleştirmeliyiz.

"Birliğin gerekliliği düşüncesini geniş halk yığınlarına mal etmeliyiz... Oportünist, reformist, radikal, pasif demeden en geniş halk kitlelerinin birliğini esas olarak herkesle ortak noktalar yakalanabileceğini ihmal etmeden, bütün muhalif kesimlerin gücünü tek bir merkezde, tek bir hedefte birleştirip, yönlendirmeyi başarabilmeliyiz." (Dursun Karataş, Halk İçin Kurtuluş, 16 Kasım 1996)

Oluşturulacak böyle bir birlik, **düzen güçlerinin, milliyetçiliğin, din tüccarlarının etkisi altında olan** örgütsüz milyonlar için ve yine kendisini sol olarak

görmeyen muhalif kesimler için de çekim merkezi olacaktır. **"Düşman cephesini mümkün olduğu kadar daraltıp, saflarımızı genişletebilme yeteneğini gösterebilmeliyiz."** (Dursun Karataş, Zafer Yolunda Kurtuluş, syf: 17, 4 Kasım 1995)

Anti-emperyalist, anti-faşist tüm güçlerin, açlığa, yoksulluğa, yozluğa karşı olan tüm güçlerin bir araya gelmesinin önünde engel yoktur. Herkesin ortak talepler etrafında buluşması mümkündür.

Böyle bir birlik sağlandığında, sol güçler, halk güçleri bir araya getirilmiş, güçlerini, seslerini birleştirmiş olurlar; halkın örgütlenmesi, örgütlü güçlerin bir araya getirilmesi yolunda önemli bir adım atılmış olur. Böylece emperyalizmin ve oligarşinin saldırıları karşısında güçlü bir barikat, maddi bir güç oluşturulmuş olunur. Böyle bir ortak örgütlenme, halka moral verir, umudunu artırır, kendine güvenini pekiştirir. Böyle birlikler, düzenin etkisindeki kitleler için bir çekim merkezi olurken, solu da "protesto" hareketi olmaktan, icazet arayışlarından uzaklaştırmış, solun ufkunu, iddiasını büyütmüş olur.

Solun Birliği Önündeki Engelleri Kaldırmalıyız

Birlik konusu ülkemiz solunun gündeminde hep oldu. Dahası tüm sol güçler "birlik olmak" konusunda hemfikirlerdir! Ama pratikte ortada ciddi bir şey de yoktur. Bugüne kadar olan "birlik deneyimleri"nin önemli bir kısmı ise Marksist-Leninist bakış açısından ve devrimin ihtiyacından uzak, ilkesiz, istikrarsız birlikler olmuş ve dolayısıyla her biri sonuçsuz kalmıştır. Olumsuzluklarla dolu bu pratik, öğrenmesini, ders çıkarmasını bilen için öğreticidir. Ancak ders çıkarıldığı da söylenemez.

Soldaki birlik konusundaki en ciddi sapmalardan biri, birliği **yasalcılık** ve **legalizmle** sınırlamaktır. Yasalcılıkla sınırlandırılan bir birlik anlayışının, faşizmin hüküm sürdüğü bir ülkede nasıl bir işleve sahip olacağı sır değildir. Mücadeleyi büyütmeyeceği ve hiçbir kazanım yaratamayacağı ortada olan bu birlikler aslında Marksist-Leninist güçleri tecrit etme işlevi görür. Birlik adına, devrimcileri tecrit eden bu anlayışların legalizm batağına nasıl saplandıklarının ve oligarşiyi nasıl güçlendirdiklerinin örnekleri çoktur.

İdeolojisine güvenmeyen sol, bunun doğal sonucu olarak iktidar iddiasından ve halktan uzaklaşır, marjinalleşir, ideolojik düzeydeki gerilemeler, savruluşlar

düzen yolunda daha hızlı ilerlemeyi getirmektedir. Bu kesimlerin birlikten anladıkları ise **seçim birlikleri**-**dir**. Bu durum halkın “birlik olmak” özlemini istismar etmekte ve dolayısıyla halkın mücadelesini geriletmektedir. Parlamentoyu amaç edinen ve bu amaca göre şekillenen birlikler devrimci anlamda halkın mücadelesi anlamında bir hiçtir. Asıl işlevleri objektif olarak düzeni güçlendirmektir.

Nasıl bir birlik sorusuna Marksist-Leninistlerin cevabı şudur:

“Devrimci demokrat birliklerin temel ölçüsü, seçimlere katılıp, meclise girme veya oligarşiyle “barış” sağlama düşünceleri olamaz. Birlikler, yasal, yasadışı silahlı ve silahsız her noktada geliştirilebilir. Meşruluğun kıstası ne meclis, ne de yasallıktır. Devrimci birlikler düzenle uzlaşmayı değil, çatışmayı ve halk hareketini daha da yükseltmeyi hedefler... Birlik için temel ölçü barış ve burjuva demokrasisi değil, devrim olmalıdır. Bugünkü ihtiyaç, genelde Devrimci Halk Cephesi özelde ise devrimci demokrat veya anti-emperyalist, anti-faşist birlik, blok veya cephe.” (Dursun Karataş, Zafer Yolunda Kurtuluş, sayı: 25, 30 Aralık 1995)

Devrimin temel ölçü alındığı birliğin önündeki engeller, esasında ülkemiz solunun kronikleşmiş hastalıklarıdır. Grupçuluk, öncülük kompleksi, rekabetçilik, reklamcılık, ben merkezcilik, faydacılık, ilkesizlik, mülkiyetsizlik... Tüm bunlarla mücadele ideolojik mücadeledir. Bu ideolojik mücadeleyi solla sürdürürken, birliği sağlama çabasını da ısrar ve emekle sürdürmek durumundayız.

Tüm bu olumsuzluklara karşın küçük-mütevazı dar kapsamlı olan ama sonuç alıcı, olumlu örnekler de yok değildir. Bu örnekleri çoğaltmalıyız. Kalıcı, güçlü, mücadeleye yön veren birlikler hedeflenmeli-

dir. Böylesi ciddi, ilkeli, kalıcı, sonuç alıcı başka bir irade ile devrimi büyütecek birlikler yaratmak özveri, ısrar, emek gerektirir.

Solun, birliğin önündeki engelleri kaldırabilmesi için her şeyden önce birliğin önemini gerçekçi biçimde kavraması gerekir. Birliği kim ve neden istemeli-dir sorusu devrimci bir bakış açısıyla cevaplanmalıdır. Halkın çıkarını, devrimin çıkarını her şeyin üstünde tutanlar, daha net bir ifade ile sınıfsal bakan ve iktidarı isteyenler gerçek birlikler için çaba gösterirler. Kalıcı, güçlü birliklerin önü bu perspektifle açılcaktır.

Bu zorunlu görev başarılmalıdır. Başarırsa devrim kazanır.

Dünya Halklarının Birliğini Sağlamanın Önemi

Dünyanın tüm emperyalistleri, halkları sindirmek ve teslim almak, sömürülerini daha da arttırmak için birleşiyor, birlikte hareket ediyorlar. Halklara karşı savaşta tek yumruk olan emperyalistler, halkların birliğini-beraberliğini engellemek için de her türlü saldırıyı her yöntemi devreye sokuyorlar.

Halkların örgütlü olmasını istemeyen emperyalistler, **örgütsüzleştirme** saldırısını her cephede sürdürüyorlar. Emperyalistler, kendilerine karşı savaşan, direnen, boyun eğmeyen, muhalif olan tüm güçlerin birlikte hareket etmelerini, birbirlerini desteklemelerini, birbirlerine maddi manevi güç vermelerini engellemeyi amaçlıyorlar “doğal” olarak. Örgütsüzleştirme ve yalnızlaştırmaya yönelik bu saldırılar, özellikle ‘90’lardan itibaren daha sistematik biçimde **tecrit** politikası olarak sürdürülmüştür.

Halklardan, diğer muhalif, ilerici, anti-emperyalist ülkelerden, örgütlerden tecrit edilmemiş, yalnızlaştırılmamış, dışlanmamış bir güce saldırmak emperyalizm için kolay değildir. Buna rağmen her şeyi göze alıp saldırdığında ise karşısında bulacağı tepki çok daha boyutlu olacaktır. Ve hatta böylesi bir emperyalist saldırı başka cephelerde de anti-emperyalist mücadeleye ve bilincin gelişmesine neden olacaktır.

Tersinden düşünüldüğünde, diğer halklardan ve diğer anti-emperyalist, anti-faşist güçlerden tecrit edilmiş, yalnızlaştırılmış ve yalanlarla, demagogilerle tamamen hedef haline getirilmiş bir güce saldırmak, emperyalizm için daha kolay ve daha hızlı sonuç alıcı olacaktır. Hedefteki gücü tecrit etmek ve saldırıya

İran’a yönelik tecrit ve kuşatma politikası da “şeriat” ve “nükleer silah”, “demokrasinin olmaması” söylemleriyle sürüyor. Yine Filistin davasının dünya halklarından tecrit edilmesi için, son yıllarda öne çıkarılan şey HAMAS’ın dinciliğidir. Filistin halkının haklı ve meşru şiddeti de yıllardır terör demagogisi ile karalanıyor.

zemin hazırlamak için ortaya atılan yalanlar ve ideolojik, psikolojik bombardımanla, emperyalistler kendilerini kurtarıcı, demokrasi ve özgürlük götüran olarak gösterebilmekte ve kimi kesimleri de buna inandırabilmektedir. Emperyalistler dünya çapındaki saldırılarını bu şekilde yaparken; işbirlikçi oligarşiler de aynı politikayı kendi halklarına karşı uygulamaktadırlar.

Emperyalistlerin ve oligarşilerin tecrit ve imha saldırılarının zemini, asıl olarak terör demagogileriyle yaratılır. Anti-emperyalist, anti-oligarşik güçler ve hatta hakkını arayan herkes, terör demagogisi ile diğer güçlerden yalıtılıp, saldırının merkezine oturtulmaktadır.

Terör demagogilerinin yanı sıra “kitle imha silahları”, “totaliter rejimler”, “diktatörlük uygulamak”, “gerici-şeriatçı yönetimler” gibi söylemlerle de emperyalizmin hedefindeki güçler, ülkeler yalnızlaştırılırlar ve saldırı bunun üzerinden gerçekleştirilir.

Irak’a yönelik “kitle imha silahlarını yok etmek” “diktatörlüğü yıkıp, özgürlük götürme” yalan ve demagogileri bunun tipik bir örneğiydi. Tüm dünyadan tecrit edilerek, yıllarca süren ambargo ve kuşatmayla teslim alınmak istenen Irak’a yönelik işgal bu yalanlarla gerçekleşti.

Afganistan işgali de benzerdir. 11 Eylül sonrası artan terör demagogileriyle, 11 Eylül’ü de bahane ederek ve “gerici-şeriatçı Taliban rejimini yıkıp demokrasi ve özgürlük getirme” gibi demagogilerle Afganistan işgal edildi. Üstelik “gerici-şeriatçı Taliban rejimini” düne kadar destekleyen, çıkarları için kullanan emperyalizmdi.

İran’a yönelik tecrit ve kuşatma politikası da “şeriat” ve “nükleer silah”, “demokrasinin olmaması” söylemleriyle sürüyor. Yine Filistin davasının dünya halklarından tecrit edilmesi için, son yıllarda öne çıkarılan şey HAMAS’ın dinciliğidir. Filistin halkının haklı ve meşru şiddeti de yıllardır terör demagogisi ile karalanıyor.

Küba’da, Kuzey Kore’de “diktatörlüğü yıkmak” adına kuşatmayı sürdüren emperyalizm, diğer muhalif, ilerici ve emperyalizme tam biatı reddeden ülkelere karşı da aynı şekilde terör politikasını sürdürüyor.

Emperyalizmin bu politikadan belli anlamlarda sonuç aldığı da ortada. Örneğin bu politika ile Afganistan saldırısında şeriata karşı olan kesimlerin desteğini alırken, Yugoslavya saldırısında da müslüman kesimlerin desteğini alabilişti emperyalizm.

Halk saflarında olan, kendini anti-emperyalist olarak tanımlayan bazı güçler, emperyalizmin bu politikasının etkisine girebilmiş, emperyalizmin “demokrasi ve özgürlük getireceği”ni veya emperyalizmin “gerici-şeriatçı yönetimlere son vereceğini” düşünerek objektif olarak emperyalizmin saldırganlığına, müdahalelerine destek vermişlerdir. Emperyalizmin karşısına dikilip, saldırıya uğrayan gücü desteklemesi gereken bu anlayışların bu duruma düşmelerinin temel nedeni, **sınıfsal bakamamaları, emperyalizm gerçeğini** kavrayamamalarıdır.

Üstelik bu sınıfsal dayatmayı emperyalizm çok açık ortaya koyuyor. Diyor ki, **“ya benden yanasın, ya düşmansın.”** Evet, ara yol yok! Ya emperyalizmden yana olunacaktır, ya ezilen halklardan. Bu kadar net, köşeli, uzlaşmaz bakmak durumundayız. Böyle yapmayıp **“emperyalizm haksız ama karşısındaki güç de desteklenecek gibi değil”** ve benzeri gerekçelerle “tarafsızlık” geliştirmek özünde emperyalizmden yana taraf olmaktır.

Emperyalizm ile halkların çıkarları, emperyalistler ile anti-emperyalistlerin çıkarları birbiriyle kesintisiz olarak çatışır. Bu çatışmada emperyalizmin karşısındaki ülkenin, örgütün gücü, dinci, milliyetçi olması emperyalizme karşı alınacak tavırda belirleyici değildir. Anti-emperyalist, anti-Amerikancı olan, emperyalizme karşı savaşılan, direnen, kafa tutan, boyun eğmeyen her güç, objektif olarak emperyalizmi gerileten pozisyonadadır. Dinci ve milliyetçi güçlerin anti-emperyalist veya daha dar anlamda anti-Amerikancı tutumlarını sonuna kadar götüremeyecekleri kesin olsa da, Amerika’ya, emperyalizme karşı direndikleri ve savaştıkları sürece, anti-emperyalist cepheye görülmelidirler.

Emperyalizme karşı Küba’nın yanında olup da, Afganistan’da Taliban var diye, emperyalizmin saldırganlığına sessiz kalmak, ya da Irak’taki Amerikan işgaline ve Amerika’nın işbirlikçi kukla yönetimlerine karşı olup da, Kuzey Irak’taki Amerikan işgaline ve işbirlikçilerine sessiz kalmak ve hatta onaylamak, **tutarlı bir anti-emperyalizm değildir.**

Aynı şekilde **ABD’ye karşı olup AB’yi emperyalist görmemek**, anti-emperyalist bakıştaki ciddi ve tehlikeli çarpıklıklardır.

Emperyalizmin iyisi olmaz. Özgürlük, demokrasi götüran, kurtarıcı olan bir emperyalizm yoktur, OLAMAZ. Emperyalizm, sömürgeciliktir, işgaldır, katliamdır, halklara düşmanlıktır. Bu dün de böyleydi, bugün de böyledir. Yapılacak tek şey emperyalizme kar-

şı savaşmak ve halkların birliğini savunmaktır.

Aşağıdaki çağrıda vurgulandığı gibi halkların birleşmekten başka yolu yok!

“Biz Marksist-Leninistler on yıllardır hep şu çağrıyı yapıyoruz:

Bütün ülkelerin işçileri birleşsin. Bütün ezilen halklar birleşsin.

Bütün Türkiye proletaryası ve emekçi halkları birleşsin. Ve mücadele edin.

Evet, egemen güçlerin zorbalığına ve zulmüne karşı;

Emperyalizmin talan ve işgal politikasına karşı;

Kapitalizmin dizginsiz sömürüsüne karşı işçilerin ve ezilen halkların birleşmekten başka yolu yok.” (Haklıyız Kazanacağız)

Emperyalist sömürüye, işgale, yağma ve talana karşı halkları, vatanseverleri, devrimci demokratları tüm anti-emperyalistleri birleştirmek şarttır. Emperyalizmin saldırganlığına karşı, halkları örgütsüzleştirip, yalnızlaştırıp teslim alma politikasına karşı, halkların, tüm anti-emperyalist güçlerin birliğini sağlamalıyız. Bu birliği her düzeyde sağladığımız oranda emperyalist saldırganlık karşısında güçlü bir barikat örülecek ve emperyalizme güçlü darbeler vurulacaktır.

Uluslararası Düzeyde Anti-Emperyalist Cepheyi Oluşturmalıyız

Dünya halklarının anti-emperyalist birliğini sağlamak, bu konuda bir örgütlenme yaratmak zorunluluktur.

Emperyalizmin ve oligarşinin devrimi tasfiye saldırılarını boşa çıkartmak için gerçekteştirdiğimiz her direniş, düşmana vurduğumuz her darbe, kazandığımız her mevzi, ülkemizden enternasyonalizm bayrağının yükseltilmesi anlamına gelir. Ancak, bunun ötesinde, enternasyonal ruhu, coşkuyu, bilinci anti-emperyalist bir örgütlenmeye dönüştürmek de geleceğe ertelene-meyecek somut bir görevdir.

Emperyalistlerin, dünya çapındaki hakimiyetlerini sürdürme araçlarından biri de kendi aralarında oluşturdukları birliklerdir. Bu birlikler, hem onların güç birliği yapmasını hem de aralarındaki ekonomik, siyasi, askeri sorunları çözmelerini sağlar.

Bu birlikler emperyalistler arası çelişkilerin olmadığı anlamına gelmez. Tersine emperyalistler arası çelişkiler sürekli ve keskinliğini kaybetmez. Emperyalistleri zorunlu olarak bir araya gelmeye, halkların karşısında güçlerini birleştirmeye yönelten temel neden devrim korkusudur. Halkların ulusal, sınıfsal kurtuluş savaşlarından aldıkları darbelerle, yaşanan devrimlerle ve yaşanacak devrimlerin korkusuyla emperyalistler halkların karşısına birleşik bir güç olarak çıkarlar. Buna uygun ekonomik, askeri, siyasi uluslararası kurumlarını oluştururlar. Bu şekilde halkların karşısında tek bir blok oluşturan emperyalizm, halkları teslimiyete, boyun eğişe zorluyor.

Halklar teslimiyet dayatmasına boyun eğmiyor. Emperyalizme ve oligarşilere karşı halkların direnişleri, savaşları şu ya da bu düzeyde sürüyor. Ancak, dünyanın dört bir yanında süren ve gittikçe artan bu direnişler dağınık haldedir.

Emperyalistler dünya halkları karşısında tek cephe oluşturmaktayken, halklar emperyalizmin karşısında ortak bir cephede örgütlü ve birlik değildir.

Dünya halklarının birliğini, beraberliğini sağlayacak anti-emperyalist cephe bu nedenle en acil görevlerden biridir. Bu görevi omuzlayacak olanlar ise Marksist-Leninistlerdir.

Halkların enternasyonalist birliği, emperyalizme karşı olma zemininde gerçekteştirilecektir. Tüm dünya halklarının birliği anti-emperyalist cephede sağlanabilir.

Emperyalist sömürüye, işgale, yağmaya, talana; emperyalizmin terörüne, provokasyonlarına, ambargolarına, kuşatmalarına; Emperyalizmin tüm kontrgerilla saldırılarına, faşist cuntalara, katliamlarına, halkları birbirine kırdırma, düşmanlaştırma çabalarına, emperyalist yozlaşmaya, şovenizme... kısacası emperyalizmin ideolojik, askeri, ekonomik, siyasi, kültürel, psikolojik her türden saldırılarına karşı olan tüm güçleri bir araya getirebilmeliyiz.

Emperyalizme karşı olan, emperyalizme karşı sa-vaşan, direnen Marksist-Leninist, devrimci, ilerici, ulusalcı, İslamcı tüm güçlerle bir araya gelmek, ortak bir mücadeleyi geliştirmek hedeflenmelidir. Yasal, yasadışı, silahlı, barışcıl hangi biçimde emperyalizme tavır alınıyor olunursa olsun, tüm anti-emperyalist

güçleri çok çeşitli biçimlerde bir araya getirebilmeliyiz.

Bu tür birlikleri sadece, sosyalist güçlerle sınırlamak, halkların, direnenlerin birliğini mücadelesini daraltmak anlamına gelir. Bu yanlıştır. Düşman cephesini daraltmak, anti-emperyalist cepheyi ise genişletmek hedeflenmelidir.

Emperyalizme karşı savaştıkları, halkların mücadelesine zarar vermedikleri sürece tüm güçler birliğin bileşeni olabilmelidir. Emperyalizmin karşısında direnen, savaşı, emperyalizme darbeler vuran her güç, emperyalizmi geriletmektedir. Sınıfsal bakmayan, anti-emperyalist temelde direnen, savaşı İslamcı-ulusalcı güçler bir süre sonra bir şekilde emperyalizmle uzlaşabilirler. Bu gerçeği biliriz. Ancak bu, onlarla çeşitli biçimlerde birlikleri engellemez. Anti-emperyalist konumlarını sürdürdükleri sürece bu güçlerle birlikte mücadele etme bakış açımız olmalıdır. Ve aynı zamanda bu güçlerin geri, olumsuz, çarpık, yanlış yanlarını da giderme çabamız olmalıdır.

Anti-Emperyalist Cepheye Önderlik Etme Misyonu Marksist-Leninistlerindir

Biz Marksist-Leninist ideolojimizin gücüyle hareket edeceğiz. İdeolojimize ve kendimize olan güvenimizle, iktidar iddiamızla tüm anti-emperyalist güçlerin birlikteliğini sağlama çabasını sürdürmeliyiz. Bu durum anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim hedefimizin, enternasyonalizm anlayışımızın gereğidir. Başka bir ifadeyle anti-emperyalist cepheye önderlik etme çabamız Marksist-Leninist olmamızın, devrimci kimliğimizin ve emperyalizmi yenme kararlılığımızın ifadesidir.

Birbirinden farklı ülkelerden, birbirinden farklı anlayışları savunan, sınıfsal, ideolojik farklılıkları olan ve fakat ortak paydası anti-emperyalizm olan örgütleri, güçleri bir araya getirmek kolay olmayacaktır. Öncelikle böyle bir birliğin asla kendiliğinden oluşmayacağı, ciddi-kararlı bir irade gerektiği ortadadır. Bu iradeyi, emperyalizme karşı savaşma konusunda en net ideolojik hatta ve tüm ezilenleri birleştirme perspektifine sahip olan Marksist-Leninistler ortaya koyabilir.

Elbette, dünya halklarının, çeşitli kurtuluş hareketlerinin, devrimci demokratik hareketlerin anti-emperyalist birliğini sağlamayı hedefleyen, bu amacı payla-

şan her hareketin öncelikli görevi, kendi ülkesinde anti-emperyalist savaşı büyütmektir. Enternasyonalizmi de böyle kavırıyoruz:

Emperyalizmin ve oligarşinin devrimi tasfiye saldırılarını boşa çıkartmak için gerçekleştirdiğimiz her direniş, düşmana vurduğumuz her darbe, kazandığımız her mevzi, ülkemizden enternasyonalizm bayrağının yükseltilmesi anlamına gelir. Ancak, bunun ötesinde, enternasyonal ruhu, coşkuyu, bilinci anti-emperyalist bir örgütlenmeye dönüştürmek de geleceğe ertelenemeyecek somut bir görevdir.

Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim anlayışı ve buna denk düşen pratiği ile, 40 yıllık tarihi ve gelenekleri ile, devrimci hareket enternasyonalizm bayrağının taşıyıcılarındandır. Halkların, devrimin çıkarını her şeyin üstünde tutmuş, hesapsız, kirlenmemiş, tertemiz bir tarihi vardır devrimci hareketin. Bu anlamda elbette ki devrimci hareket, halkların anti-emperyalist birliğinin sağlanmasında özel bir görev, tarihi bir misyon üstlenecektir.

Marksizmi-Leninizmi bir dogma, şablon olarak ele almayan, şu ya da bu ülke devrimini taklit etmeyen bir anlayışımız var. Ülkemiz ve dünya solunda bir olumsuzluk örneği olarak tarihe geçen sosyalist sistem içindeki kamplaşmalar içinde yer almadık. SBKP, ÇKP, AEP kutuplaşması olarak yaşanan bu durum dünya genelinde ve ülkelerin kendi içinde solun birliğini engellemiştir. Bu kamplaşma içinde yer alan sol güçler birbirini yok etmeye çalışmışlardır. Güç olmayı diğerinin yok olmasına bağlayan ve devrimci olmayan bir kültür geliştirmiştir. Parti-Cephe tarihi boyunca bu kültüre hep uzak durmuştur. Bu kültürü taşıyanların birliğin önündeki en ciddi engelleri yaratılar olduğu ortadadır.

Dünya ve ülkemiz solundaki bu olumsuzluklarla ve yine diğer anti-emperyalist güçlerin yanlışlıkları ile ideolojik mücadeleyi sürdürecektir ve tüm bu güçleri bir araya getirecek ortak bir örgütlenme oluşturmayı hedeflemeliyiz.

Eyüp Baş Emperyalist Saldırganlığa Karşı Halkların Birliği Sempozyumu bu hedef doğrultusunda atılmış bir adımdır. Bu sempozyum, emperyalizme karşı halkların birliğini sağlama iradesinin somutlanmasıdır. Uluslararası düzeyde anti-emperyalist cephenin kurulması yönünde umut veren bir gelişmedir. Dünyanın tüm anti-emperyalistlerinin ihtiyacı olan birliğin kararlılıkla inşası önemlidir. Birliğin emek, özveri, fedakârlık olduğunu bilerek yolumuza devam etmeliyiz.

Kızıldereli'deydik

Diyebiliriz ki; Türkiye sol hareketi tarihinde oligarşinin en büyük imha politikaları Kızıldereli'den günümüze kadar bize karşı uygulanmıştır. Bu gerçek, kimi kendini bilmezlerin, mücadeleyi tanımayanların, bedel ödeme nedir bilmeyenlerin ve de küçük hesapçı, tüccar zihniyetlilerin burun kıvırmalarına rağmen böyledir. Bunu bütün dünya bilmektedir. Yine bütün dünyanın bildiği bir başka gerçek, bu imha politikalarının Parti-Cephe'yi yok etmeyi başaramadığıdır. Çünkü bu tarih; imha olurken bile, direniş destanlarının yazıldığı ve her koşulda Marksizm-Leninizm bayrağının doruklara dikildiği bir tarihtir. Oligarşinin çaresizliği ve 'yok ettik' demagojilerinin yerle bir olması da bu noktada başlamıştır. Her imha operasyonu çok daha büyük bir devrimci potansiyeli, sempatiyi ortaya çıkarmıştır.

Dursun Karataş, Seçme Yazılar

bize kalan

Seni tanıyanlar
böyle diyecekler hep
Olsaydı şimdi
Belki sıkar yumruğunu
duvara vururdu

Ama yetinmezdi bununla
Belki
saklayıp sancısını
Vururdu sokaklara

kendini

Ama yetinmezdi bununla
Çünkü her zaman
yapılacak daha
çok şey vardır
ki, çok şey yaparken bile
hala çok iş vardır!

Ölen insanlardır yalnız
daha çoğunu
yapamayacak olan

Ve gün gelir ölür insan

Beden toprak olur
İşte anlarız o an
Görürüz ki onlardır
yapıların en çoğunu
yapan

Ve bu yüzden
ölümsüz bir hayattır
onlardan geriye kalan

Şehitlerimizleydik

LEGAL PARTİCİLİK KULVARINDA SON HALKA: ESP

Ezilenlerin Sosyalist Platformu (ESP), kendisinden önce, birçok siyasi hareketi düzen içine götüren bir yolda ilerlemeye devam ederek, legal bir parti haline dönüştü.

7 Kasım 2009'da ilan ettikleri "Legal parti girişim süreci"ni tamamlayarak, 28 Ocak 2010'da **Ezilenlerin Sosyalist Partisi**'nin kuruluş dilekçesini İçişleri Bakanlığı'na verdiler.

ESP, legal partinin kuruluşunu İstanbul'da İstiklal Caddesi'nde yaptıkları bir yürüyüşle ilan ederken, partinin İstanbul İl Başkanı burada yaptığı açıklamada şöyle diyordu:

"Fiili-meşru mücadelede somutlaşan militan politik çizgisinden, devrimci iddialarından ödün vermeden, ufkumuzu ve kararlılığımızı büyütürken ESP'yi kuruyoruz. ... ESP olarak işçilerin, emekçilerin, direnen Kürt halkı başta olmak üzere bütün ezilenlerin sesi olacağız ve herkese beklenen eli uzatacağız." (Birgün, 20 Ocak 2010)

Böylesine legalizme sürüklenirken **"ufkunu büyütmek"** mümkün müdür? **"İddialarından ödün vermediğini"** iddia etmek mümkün müdür? İşçilerin, emekçilerin, bütün ezilenlerin **"beklediği el"**, bir legal parti midir?

Bu soruların birine bile evet cevabı vermek mümkün değildir. Bunları iddia etmek, gerçekte sadece bu büyük sağa savruluşu perdelemeye yöneliktir.

ESP, nasıl bu noktaya geldi? Nasıl böyle bir sağa savruluş yaşadı? ESP'nin geldiği noktayı göstermek, bu noktaya gelişin ideolojik politik kökenlerini ortaya koymak ve elbette bu olumsuz örnekten Türkiye solunun dersler çıkarabilmesi açısından bu süreci değerlendirmekte yarar var.

ESP'de "yasal parti" tartışmaları ilk olarak 2003

Yenilen darbelerin, kayıpların, gerilemelerin çözümü vardır. Bunlarda kayıplar fizikidir. Yerine yenisi yetiştirilir, eksiklikler tamamlanır. Ama beyinlerde yaşanacak yenilgilerin, güçsüzlüklerin, çaresini bulmak zordur.

yılında başlatılmış, ancak legalleşme zamana yayılarak bugüne gelinmiştir. Yasal parti, 2007'de tekrar gündeme sokulmuş, bu süreç boyunca yasal partinin "avantajları"nın propagandası yapılmıştır. Bu "avantaj"lar, geniş çevrelere seslenmek, MLKP dışındakileri kapsamak, yasal partiler platformunda kürsüye sahip olmak, daha geniş çevreyi çalıştırabilmek... şeklinde ifade edilmekteydi.

Yayın organlarında bugüne kadar **"neden yasal parti?"** sorusunun cevabına fazla yer vermemiş-

lerdir. Bu anlamda legalizme, teorik açıdan biraz "utangaçça" bir geçiş söz konusudur. Vurgulananlar daha çok, ESP'nin, derneklerin sürece yetmediği, kitlelere gitme ihtiyacı için, aidiyet bilincinin oluşması için yasal parti gerekliliği, yasal partinin "taktik" olarak düşünüldüğü, meşru olan her şeyin mücadelenin unsuru olduğu, yasal partinin önderlik iddialarının gerçekleşmesi için bir araç olduğu... gibi unsurlardır.

Bütün bunların her biri kendi içinde tartışılabilir: fakat sonuç açık ve nettir; MLKP, yıllardır bir biçimde içinde ve yanında olduğu, adını legal partiler bloku içinde geçirmeye çalışan politikalarının sonucunda, o cenaha dahil olma doğrultusunda son adımı da atmış, ÖDP, EMEP, SDP ve benzerlerinde somutlaşan legalizm bataklığına yuvarlanmıştır.. İçinde bulunduğumuz koşullarda, legal partileşme için söylenecek hiçbir şey, getirilecek hiçbir gerekçe, atılan bu adımın sağcı, reformist özünü gizlemeye yetmez.

MLKP'nin Meşruluk Anlayışı Çarpıktır

ESP, henüz bir "platform" durumundayken de, adını ÖDP, EMEP, SDP, BDP... blokunun yanına yazdırmaya özel bir gayret sarfediyordu. Bir yandan dev-

rimcilerle tüm bağlarını koparmazken, bir çok konuda da kendilerine reformist blok içinde yer arıyorlardı. ESP'nin "parti" haline dönüştürülmesi bu konuda daha kesin bir tercih olarak karşımıza çıkmaktadır ve tercih edilen yer, reformizmdir. ESP, parti olmadan önce de kendine reformist blok içinde yer ararken, onların politikalarına, taktiklerine, yöntemlerine karşı da bir özentî ve taklit içinde olmuştur. Bu, kuşkusuz sadece bir özentî değil, meşruluk konusundaki bir çarpıklığın ifadesiydi. Reformist blok ve o bloktaki yasallık, onlara daha "meşru" geliyordu.

Meşru-demokratik mücadele nedir? Kısaca tanımlayacak olursak; Halkın çıkarları çerçevesinde doğru olanı, haklı olanı savunmak ve o uğurda mücadele etmektir. Buna göre bu düzenin kendisi, kurumları, yasaları... hemen hiçbir şeyi meşru değildir. Çünkü, en başta sömürüden yanadır, halka düşmandır, faşisttir. Düzen her türlü adaletsizliğin, eşitsizliğin, baskı ve zorbalığın kaynağıdır. Bu nedenle de, devrimcilerin halkın oligarşinin iktidarına karşı verdiği mücadele haklıdır, meşrudur. Yasalara bağlı kalmaksızın kendi iktidarını kurmak için gerekli her türlü örgütlenmesi, mücadele araçları ve savaşı meşrudur.

Buradan da anlaşılacağı gibi, meşru ya da demokratik olan her şey yasallıkla özdeş değildir. Meşruluk anlayışında sadece MLKP'de değil, solun önemli bir kesiminde çarpık bir şekillenme söz konusudur. Öyle ki, ortaya şöyle bir tablo çıkmaktadır; *Demokratik mücadele yasaların izin verdiği sınırlar içindeki mücadeledir, Demokratik Kitle Örgütleri yasaların izin verdiği sınırlar içinde mücadele eder...* Kuşkusuz teoride kimse bunu savunmamaktadır ama pratikleri budur. Bir yandan devrimi hedeflediğini söyleyen ve dolayısıyla illegaliteyi savunan ama öte yandan meşruluğu, dekmokratikliği yasallığa indirgeyen örgütlerde, bu çelişkinin çözülmemesi, sürekli sapmaların kaynağıdır. MLKP de yıllarca bu çelişkiyi yaşamış ve bu çelişkiyi aşamayarak bugünkü noktaya savruluşu kendi içinde büyümüştür.

Dünyadaki ve ülkemizdeki sınıflar mücadelesi deneylerinden bilinir ki, düzenin belirlediği yasal sınırlar içerisinde kalarak faşizme karşı mücadele verilemez. Özellikle bizim gibi ülkelerde bu hiç mümkün değildir. Bu sadece devrimci örgütler açısından değil, tamamen düzen örgütü olan DKÖ'ler için de geçerlidir. Örneğin sendikalara bakalım. Türk-İş, DİSK gibi sendikalar dahi ekonomik sosyal saldırılar karşısında yasaların dışına çıkan pratikler sergilemek durumunda kalmaktadırlar.

Bu, faşizmin niteliği gereği böyledir. Bırakalım

Meşru mücadele... Halkın çıkarları çerçevesinde doğru olanı, haklı olanı savunmak ve o uğurda mücadele etmektir. Buna göre bu düzenin kendisi, kurumları, yasaları... hemen hiçbir şeyi meşru değildir. Çünkü, en başta sömürüden yanadır, halka düşmandır, faşisttir. Düzen her türlü adaletsizliğin, eşitsizliğin, baskı ve zorbalığın kaynağıdır. Bu nedenle de, devrimcilerin ve halkın oligarşinin iktidarına karşı verdiği mücadele haklıdır, meşrudur.

devrim iddiasında olan bir örgütü, kendi meşruluğunu esas almayan hiçbir muhalif güç faşizmin yasalarına yaslanarak, icazetine sığınarak ayakta kalamaz, halkın çıkarlarını savunamaz.

MLKP'nin, bu gerçeğe rağmen meşruluğu yasal particilikte araması, iktidar iddiasını ve perspektifini kaybettiğinin ifadesinden başka bir şey değildir. Mevcut legal sol partilerin ve reformizmin yönetimindeki kitle örgütlerinin her geçen gün biraz daha yasallık sınırlarının içine çekildiğine tanık oluyoruz. Bu anlayışların mücadeleyi geriletliği, örgütlülükleri küçülttüğü, devrimcileşmeye set çekip düzene güç verdiği görülmesine rağmen, reformizm bu çizgiyi pekiştirerek devam ettirmektedir. Yüzbinlerce üyeli, işçi, memur konfederasyonları bile bu anlayışların sonucunda, faşizmin tehditleri karşısında eylem kararlarından çok kolay vazgeçebiliyorlar. Öyle ki, zaman zaman bir basın açıklaması bile yapamaz duruma düşmektedirler. Legal sol partiler, gasbedilen yasal haklarını bile militan bir tutumla sahiplenememekte, kendi varlıklarını savunamamaktadırlar.

Direnişin olmadığı yerde gerileme olacaktır. Ve olan da budur. Ama nereye kadar!

Bir yanda, meydanlarda, sokaklarda tüm polis saldırılarına, kontrgerillanın örgütlediği linç saldırılarına karşı ısrarla kendi meşruluklarını, mevzilerini ölümüne savunan, her türlü bedeli ödeyen devrimciler vardır, diğer yanda dernek, parti binalarına hapsolan, eylem ve mücadele biçimlerini bile polis dayatmalarının belirlediği bir pratik. Bu, reformizmle devrimciliğin farkıdır. İcazeticiliğin mücadeleye verdiği zararlar çok boyutludur. Reformizm bunu en kaba haliyle yaparken, MLKP'de ise icazetçiliğin, yasalıcılığın daha dolaylı biçimleri ortaya çıkmıştır. En keskin sözleri, en militan söylemleri kullanıp, yasadışı olandan, mi-

litan ve radikal olandan adım adım uzaklaşmıştır. Ancak yasal partilikle birlikte, giderek biçimde ve söylemde de diğer reformistlerle aynılaşacaklardır.

Meşruluk nedir? Meşruluk özünde devrime, Marksist-Leninist ideolojiye, devrimci politikaya inançtır. Kuşkusuz teorik olarak meşruluğu böyle tanımlamak tek başına bir şey ifade etmez. Asıl önemli nokta, pratikte buna uygun davranabilmektir. Başta MLKP olmak üzere solun önemli bir kesiminde teori-de farklı pratikte farklı bir görünüm ortaya çıkmaktadır. Öyle ki, teoride meşruluk kabul edilirken, pratikte ise statükoculuk, yasalılık hüküm sürmektedir. Yasallığa, kitlelere ulaşmanın ve meşru siyaset yapmanın tek aracı olarak bakılmaya başlanmaktadır.

Yasal olanla meşru olan her zaman aynı değildir. Oligarşi yasaları halk için değil, kendi çıkarları için yapar. Ve meşruluk anlayışını da bu yasalarla sınırlar. Demokrasilik oyunu içinde de bu, halka böyle kabul ettirilir. Yasal olmayı da suç olarak ilan eder. Halkın kafasını bu anlayışa göre şekillendirir. Devrimcilerin görevi ise bunu reddetmektir. Onun içindir ki, öncelikle yapılması gereken meşruluğu yasallıkta arayan çarpık anlayışa, onun etkilerine karşı çıkmaktır.

Peki MLKP ne yapıyor?

“Demokratik cephenin operasyonlarla zor duruma düştüğü, bunu aşmanın bir aracı olarak yasal partiye ihtiyaç duyulduğu, kitlelerin yasal bir partiye meşru baktığı..” gerekçeleriyle düzeniçileşmeye gerekçeler oluşturuyor. Gerekçelerin her biri çarpık bakış açısını yansıtıyor. Düşman, örgüte operasyonlar yapıyor, darbeler vuruyor ve siz o zeminde direnmek, o zeminde varolmaya çalışmak yerine, yasal partiye savuruluyorsunuz. Bunun anlamı açıktır; düşmanın operasyonu başarıya ulaşmıştır. Yüklenmiş, darbe vurmuş ve sizi yasallığa savurmuştur. İlegalitede varolamamaya çözüm arayacağına, “o durumu aşmak için” çözümü yasal partide bulan bir anlayış söz konusudur. İkincisi, kitlelerin devrimcileri meşru görmeyip, yasal partiye meşru baktığı gerekçesiyle yasal partiye yönelmek, meşruluk konusundaki bir başka geri yaklaşımdır.

Bu gerekçelerde devrimci bir politika yok, koyu bir **sağcılık**, **reformizm** ve **düzeniçileşme** vardır. Meşruluğu yasallıkta aramak burjuvazinin dayattığıdır. Burjuva ideolojisinin etkisi altındaki geniş kitleler bu yanlış-çarpık kavrayışla hareket edebilir. Ve bu çarpık meşruluk kavrayışı kitleleri düzen içinde tutmanın temel araçlarından biri olabilir... Ancak dev-

rimcilerin görevi bu çarpık burjuva meşruluk anlayışının yerine devrimci meşruluk anlayışını koymaktır. Kuşkusuz devrimciler öncelikle buna kendi ideolojisi-nde ve pratiğinde hakim kılmalıdır.

MLKP de TDKP'nin Yaşadığı Süreci Yaşayacak, ESP, EMEP'leşecektir...

Yukarıda belirttiğimiz gibi, ESP bu reformist yolun ilk yolcusu değildir. Ondan önce başkaları da gelmiş geçmiştir bu yoldan. Türkiye solunda sağcılaşmanın, düzeniçileşmenin karakteristik sonucu olarak legal partililik, 1980'lerin sonlarında “Kuruçeşme tartışmaları”nda gündeme gelmiş ve o zamandan bu yana, onlarca grup, bu kulvardan reformizme yürümüştür. Bunların içinde en dikkat çekici olanları da kuşkusuz ÖDP, EMEP, SDP, TKEP gibi çeşitli siyasi hareketlerdir. Bunlar, Halk Savaşı savunuculuğundan, Sovyetik ayaklanma savunuculuğundan, illegalitede örgütlenme anlayışından gelmişlerdir. Legal partiyle ise, bunların hepsi TAMAMEN TASFİYE edilmiştir. Ve bunların hepsi, işin başında inkarcı, tasfiyeciler olmadıklarını söyleyerek legalizme adım atmışlardır.

Bugün ESP çevrelerinde de “*EMEP gibi olmaya çağız*” söylemi duyuluyor. Ancak bu niyetlerle belirlenen bir süreç değildir. Siz, mücadelenin ve örgütlenmenin tüm sorunları için çözümü legal partililikte buluyorsanız, o çözüm sizi sürükler. EMEP'in o dönemki ilk yasal parti yazıları hatırlanacak olursa, onlarda demokratik alanda mevziler elde edememenin çözümü olarak kurmuşlardı EMEP'i. Tıpkı ESP gibi. Ama sonuç, tam bir tasfiyecilik ve legalizm bataklığına boylu boyunca gömülme olmuştur. ESP'nin gidişatının farklı olması için bir neden yoktur. ESP de bir süre sonra, EMEP gibi umudunu seçimlere, parlamentoya bağlayacak, **devrim**, **illegalite**, **silahlı mücadele** tüm bunlar, önce bir perdeleme olarak tekrar edilmeye devam edilecek, bir süre sonra ise tamamen unutulacaktır. Hepsinde istisnasız bu yaşanmıştır.

MLKP'nin hiçbir zaman, keskin lafızlarıyla pratiği uyum içerisinde olmamıştır. Bolca sosyalistlikten, komünistlikten bahsedip, pratikte reformizmle birlikte olmaya öncelik veren, seçim taktikleriyle, ittifaklarıyla parlamenterizme yakın duran bir çizgi izlemiştir.

ESP, EMEP'e benzemeyeceğini söylemektedir. EMEP de ‘demokratik halk iktidarını’ amaçladığını söylüyordu. Ama ortaya koyduğu pratik gösterdi ki,

devrim diye bir iddiası olmamıştır. İlegal örgütlenmesini tasfiye ederek zaten devrim iddiasından vazgeçmiştir. Hem ‘demokratik halk iktidarı’ diyeceksin hem de faşizmin olduğu bir ülkede sadece legalizme ve sadece parlamenterizme bel bağlayacaksın. Bu koşullarda her gün sosyalizm, devrim desen ne olacak? Faşizmle çatışmayı göze alıyorsan, örgütlenmede, çalışma tarzında düzenin çizdiği yasal sınırlar dışına çıkmıyorsan, emperyalizmi nasıl kovacak, faşizmi nasıl yıkacak, sosyalizmi nasıl kuracaksın? Tüm Marksist-Leninist teori ve tarih, bunun bu şekilde mümkün olamayacağını anlatır.

Günümüz reformist solu ’80 öncesinden çok daha ilkesiz, şekilsiz ve icazetçidir. Hemen hepsi icazetli politikalarla varlıklarını sürdürmektedirler. Zaman zaman “devrim”, “sosyalizm”, “halk iktidarı” deseler de, bu noktada herhangi bir samimiyet ve tutarlılıkları yoktur. Kitleleri kandırmaya çalışmaktadırlar.

Bir kısmı, halâ sömürüye, sınıflı topluma karşı olduklarını, bunları ortadan kaldırmak için mücadele ettiklerini söylerler.

Örneğin EMEP, kurulurken amacını “*sosyalizmin bir ön adımı olarak, demokratik halk iktidarını kurmak ve kesintisiz sosyalizme yönelmek, nihai hedef olarak sınıfları tamamen ortadan kaldırmak*” olarak açıklamıştır. O günden bugüne ortaya koyduğu pratiğe baktığımızda görürüz ki söyledikleriyle yaptıkları arasında bir tutarlılık yoktur. Zaten faşizmin hüküm sürdüğü bir ülkede, düzenin yasallığı içinde verilecek bir mücadeleyle söz konusu hedeflere ulaşılmasından söz etmek de siyasi ve tarihi olarak ham bir hayaldir. Faşizmle çatışmayı göze almayacaksın, hak ve özgürlükler mücadelesinde hiçbir bedel ödemeyeceksin, düzenin yasal sınırları içerisinde kalacaksın, sonra da o ülkede devrim yapacaksın!.. ESP de aynı kulvardadır ve sonu EMEP’ten farklı olmayacaktır.

Büyük savruluşlar yaşayanların ortak özelliklerinden biri, demokratik mücadelenin devrim hedefiyle bağını doğru bir biçimde kuramamalarıdır. Demokratik mücadeleyi ve onun devrime hizmet etmesi gerektiğini kimse **teoride** reddetmez ama **pratikte** ona uygun bir şekillenme içerisinde olmaz.

Büyük savruluşlar bu konuda da kendini gösterir. Bir bakmışsınız deşifasyon olur diye veya “*kitle hazır değil*”den “*koşullar uygun değil*”e kadar uzayan gerekçelerle dernek kurmaya bile karşıdırlar. Sonra bir bakmışsınız, legal mücadeleye çok büyük misyonlar yüklemeye başladılar ve bu yaklaşımı da legal par-

Günümüz reformist solu ’80 öncesinden çok daha ilkesiz, şekilsiz ve icazetçidir. Hemen hepsi icazetli politikalarla varlıklarını sürdürmektedirler.. Zaman zaman “devrim”, “sosyalizm”, “halk iktidarı” deseler de, bu noktada herhangi bir samimiyet ve tutarlılıkları yoktur. Kitleleri kandırmaya çalışmatadırlar.

tileri herşeyin merkezine koymak izler. TDKP de aynı süreçleri yaşamıştır, aynı yola giren başkaları da benzer süreçleri yaşayacaktır.

1980’li ve 1990’lı yılların savruluşlarına bakın; ülkemizde sağa savruluşun, düzeniçileşmenin en tipik göstergesi yasal bir parti kurmaktır. Kuşkusuz bu bir sonuçtur. Öncesinden bunun teorik zeminini hazırlarlar. Genellikle açıktan Marksizm-Leninizmi reddetmezler. İşe Leninist örgüt kavramını yozlaştırarak başlarlar. Yasalcılıklarına meşruluk kazandırmak için başvurdukları başlıca yöntem **yasal çalışma** ile **yasalcılığı** aynılaştırmak, legal örgütlenme ile illegal örgütlenmeyi karşı karşıya getirmektir.

Düzenle bütünleşmede adımlar atıldıkça seçimler ve burjuvazinin parlamentosuna girme çok daha önem kazanır, ÖDP, EMEP buna örnektir. Halkın sorunları seçime indirgenir ve seçimle çözülecekmiş gibi bir propaganda geliştirilir. Düzeniçileşme kendi kültürünü, geleneklerini, çalışma tarzını da yaratır. Bu tarzda, oligarşiye karşı militan mücadele yoktur; ancak grupçuluk ve rekabetçilik vardır.

Düzenin meşru görmediğini onlar da meşru görmemektedir. Tüm faaliyetlerini düzenin yasalarıyla sınırlamışlardır. Faşizmin demokrasicilik oyunu içinde yer alarak halkın devrimcilerin mücadelesine büyük zarar verirler. Kuşkusuz, mücadelenin gerekleri açısından sendikalarda, derneklerde örgütlenme yapılacaktır. Ama orada bile yapılması gereken, sürekli düzeni geriletip kendini geliştirme, meşruluğunu dayatma perspektifiyle hareket etmektir. Bu da ancak kendi meşruluğuna inanmakla mümkündür. Kendi meşruluğumuza inancımızı kaybettiğimiz noktada varılacak yer düzeniçiliktir.

Meşruluğa inancın en somut, görkemli örneklerini devrimci hareket kızıldere den bugüne uzayan teorisinde görmek mümkündür. Mahallelerden hapishanelere, işçi alanından kültür alanına... bir çok gelenekler yaratılmıştır... Cephelilerin düşmanın yüzlerce polisi,

kuşatması altındayken **“teslim olun”** çağrılarına **“asıl siz teslim olun”** diyerek verdikleri cevap, meşruluğa inancın en saf halidir. Ve hiç kuşku yok ki, tüm sol için öğreticidir.

12 Eylül’den bu yana, sürekli ideolojik, politik, fiziki saldırılar altında olan solun güçsüzlükleri, zayıflıkları, pratikleri ortadadır.

Kuşkusuz devrimci örgütler çeşitli süreçlerde koşullara bağlı olarak nesnel veya öznel çeşitli nedenlerle örgütsel, kitlesel boyutlarda gerilemeler, güçsüzlükler yaşayabilir. Ancak koşullar ne olursa olsun iktidar iddiasını, ideolojik sağlamlığını, bedeli ne olursa olsun militan kararlılığını kaybetmemek, bir hareketin kaybettiği her şeyi yeniden kazanmasının, **zayıflıkları güce, darbeleri atılıma, yenilgileri zafere dönüştürmenin** olmazsa olmaz koşuludur.

Evet, yenilen darbelerin, kayıpların, gerilemelerin çözümü vardır. Bunlarda kayıplar fizikidir. Yerine yenisi yetiştirilir, eksiklikler tamamlanır. Ama **beyinlerde yaşanacak** yenilgilerin, güçsüzlüklerin, çaresini bulmak zordur. Hatta imkansızdır. İddiasızlaşma, iktidar hedefinin, devrime inancın kaybedilmesidir. MLKP’deki darbeler, yenilgiler, yanlış devrim ve çalışma tarzı anlayışından kaynaklanan açmazlar, onu sağcı, düzeniçi çözümlere yöneltmiştir. Açmazlar karşısında devrimci bir muhasebe yapmadıkları ölçüde iddiasızlaşmışlar, iddiasızlaşma, icazetçiliği, statükoculuğu ve reformizmi beraberinde getirmiştir.

MLKP’de statükoculuk adeta bir çizgi haline gelmiştir. Ülkemiz oportünist solunda statükoculuk çok güçlüdür. Özellikle de sınıflar mücadelesinin tarihsel-dönüm noktalarında bu daha net görülür. Oportünist-revizyonist solun statükoculuğunun ortaya çıktığı kesitlerden biri de 1984 ölüm orucu sürecidir. Devrimci hareketin ölüm orucu önerisine biri hariç hepsi karşı çıktılar. Karşı çıkmakla kalmayıp bu devrimci direniş anlayışını intihardan siyasi cinayete kadar uzanan apolitik kavramlarla suçladılar. Ama farklı bir önerileri de yoktu. Statükocular **savunulması mümkün olmayan bir statükoyu** korumaya kalkıştıyordu... 2000 yılında F Tipi hapishanelere karşı ölüm orucu gündeme geldiğinde de benzer bir süreç yaşandı. MLKP de dahil bir bütün olarak statükocu sol, direniş karşı büyük bir direnç gösterdi. Tek kaygıları mevcut statükonun sürebildiği kadar sürmesiydi.

Faşist saldırıları püskürtmek, devrimi ileri taşımak bedellerle mümkündür. Statükocu sol bedel ödemeyen soldur. Bedel ödmeden bırakalım yeni mevziler kazanmayı, kazanılmış mevzileri korumak dahi

mümkün değildir. Ama devrim iddiasının kaybedildiği noktada statükoculuk ve icazetçilik sığınılacak bir liman olmuştur... Reformizmin politikası, eylem anlayışı, çalışma tarzı, büyük ölçüde Türkiye solunun genel statükosuna dönüşmüştür.

MLKP statükoyu bozmak yerine onu hep güçlendirecek adımlar atmıştır. Gerek büyük direnişlerde, gerekse de 8 Mart, 12 Mart, 16 Mart gibi, önemli tarihsel günlerde statükoları kıran devrimcilerle yanyana olmamaya özen göstermiştir. Uzunca bir süredir tamamen reformist kesime, özel olarak da Kürt milliyetçi hareketine yedeklenmiş, onların politikalarına tabi olmuş, mesela bu süreçler boyunca devrimcilere yönelik gündeme gelen linçleri, operasyonları, gündemine bile almamıştır. Ama statükoları bozan, devrimi büyüten, kitlelere giden, tüm bunları yaparken bedel ödemekten kaçmayan devrimci hareketi karalamaktan geri durmamıştır.

Yasal parti kimin ihtiyacı?

Solun çeşitli kesimlerinin yasal partililik doğrultusunda attığı her adımda, bu soruyu sorduk. Çünkü, yasal partiler, yasal partiyi gündeme getirirken, en büyük çarpıtmaya hep bu noktada başvurdular.

ÖDP, EMEP ve diğerleri **“yasal parti kitlelerin ihtiyacıdır”** diye çıktılar ortaya. Kendi subjektif kaygılarını, hesaplarını, statüko arayışlarını ve inkarcılıklarını **“kitlelerin ihtiyacı”** olarak sunmak istediler. Dolayısıyla, Atılım çevresinin **“kitlelere gidilmesi... aidiyet bilincinin oluşması için yasal parti...”** gerekçesi, yeni bulunmuş bir gerekçe değildir, Kuruçeşme tartışmalarının teorik metinlerine veya TDKP’nin legalleşmesi sürecindeki yayın organlarına bakılırsa, aynı gerekçelerin oralarda zaten söylenmiş bulunduğu görülür. MLKP, yeni bir gerekçe bile ortaya koyamamaktadır, koyamaz da zaten. Reformizm, her yerde, her zaman aynı seyri izliyor.

MLKP legal partilikle, parlamentoculukla sol kitlesel bir dalga yaratacağını sanıyorsa, büyük bir yanılgı içindedir. MLKP kitleselleşememesinin nedenlerini öğrenmek istiyorsa revizyonist reformist çizgisine ve pratiğine bakmalıdır. Bugün geldiği noktada bir sonuçtur. MLKP adım adım sağcılaşıırken, bunu hep gizlemeye çalıştı. En keskin sözleri ettiği zamanlarda en keskin sağa savrulmaları yaşıyordu.

MLKP gelinen noktada ısrarla mevcut reformist legal partilere benzemeyeceğini söylemektedir. Ama MLKP daha yasal partililik öncesinde bile refor-

mizimle aynı kulvarda yürümeye başlamıştı. Bundan sonraki sürecin daha büyük bir benzeşme temelinde gelişeceğini bilmek için kahin olmaya gerek yok.

ESP de yasal partinin gerekçelerinden biri olarak “kitleleşme”yi gösteriyor. Yasal partiyi kitleleşmenin temel aracı görmek, işçi sınıfının yüzlerce yıllık birikimini, Marksist-Leninist teoriyi inkardır. Ancak bunun da ötesinde, yasal parti, “kitleleşme” gibi gerekçelerle doğru bir politika gibi gösterilmeye çalışılsa da, esas olarak **SİYASAL BİR KARAR VE TERCİHDİR**. İlegaliteyle bütünleşmeyen, silahlı mücadeleyle bütünleşmeyen ve devrimci bir uzlaşmazlık politikasına denk düşmeyen tüm yasal parti politikaları, bizim gibi ülkelerde şaşmaz bir şekilde reformizme, düzeniçileşmeye denk düşmüştür ve bundan sonra da öyle olmaya devam edecektir. MLKP’nin yaptığı da –işin özünü söylersek– devrimden vazgeçmektir. Bunun ideolojik, politik yansımaları önünde sonunda kendini gösterecektir.

Yine bugünden söyleyebiliriz ki, “kitleleşme” açısından da amaçlarına ulaşamayacaklardır.. Kitleleşme açısından da ÖDP’den, benzemeyeceğini söyledikleri EMEP’ten daha fazlasına ulaşamayacaklardır. Ama o kadarı bile de olmayabilir.

1990’lı yılların başından bu yana reformist, oportünist solun tek varoluş alanı legal alan haline gelmiştir. Böyle olması bu alandaki mücadeleyi güçlendirici bir etki yapmamıştır. Legal alanın ele alınışındaki çarpıklıklar, bu alandaki mücadele ve örgütlenmeyi zayıflatmış, sürdürdükleri demokratik mücadele devrimi güçlendirmekten uzaklaşmıştır. Demokratik alan ve demokratik kurumlar, kitlelerin örgütlendiği, burjuva ideolojisine karşı mücadele edilen, devrimci mücadelenin büyütüldüğü bir alan olmaktan çıkmıştır.. Bu alanda reformistleşme, sağcılaşma ve buna paralel sivil toplumculuk gün gün derinleşmiştir.

Faşizmle yönetilen bir ülkede, böyle bir anlayışla demokratik mücadele sürdürülebilir mi? Var olan demokratik mevziler korunabilir mi? Yenileri kazanılabilir mi? Meşruluğu düzenin yasalarında arayan anlayışların devrim diye bir derdi olamaz. Devrimci radikal, militan olan ne varsa ondan uzak duracaksın, sonra da kitleleri örgütlemekten bahsedeceksin. Bu mümkün değildir. Çeşitli etkilerle sağlanabilecek kitlelesellikler de geçicidir ve kitleleşme boyutu ne kadar büyük olursa olsun, onun **devrime hizmet etmeyeceği** kesindir. Reformist yasal particiliğin devrime ve halka ne kazandırıp kazandırmadığını görmek istiyorsak, ele geçirdikleri sendikalar ve diğer kitle ör-

Yasal partiyi kitleleşmenin temel aracı görmek, işçi sınıfının yüzlerce yıllık birikimini, Marksist-Leninist teoriyi inkardır. Ancak bunun da ötesinde, yasal parti, “kitleleşme” gibi gerekçelerle doğru bir politika gibi gösterilmeye çalışılsa da, esas olarak **SİYASAL BİR KARAR VE TERCİHDİR**. İlegaliteyle bütünleşmeyen, silahlı mücadeleyle bütünleşmeyen ve devrimci bir uzlaşmazlık politikasına denk düşmeyen tüm yasal parti politikaları, bizim gibi ülkelerde şaşmaz bir şekilde reformizme, düzeniçileşmeye denk düşmüştür ve bundan sonra da öyle olmaya devam edecektir.

gütlerine bakmak yeterlidir. Buralarda o kadar çok anti-örgüt propagandası yapmışlardır ki, geline aşamada ortaya çıkan tablodan kendileri de şikayetçi olmaya başlamışlardır.

Sonuç olarak, oligarşinin icazeti, legal particilik ve parlamentoculuk, reformizme bir şey kazandırmamıştır. Yasal parti kurunca, kitlelerin akın akın kendilerine geleceğini sananlar hayal kırıklığı yaşamışlardır. Bu ülkede haklar ve özgürlükler mücadelesinde dün olduğu gibi, bugün de esas olan devrimci anlayışın varlığıdır. Kazanılan, korunan, ileriye taşınan mevzilere bakın. Hepsi devrimci bir anlayışla dışı dışı sürdürülen kavgayla, ödenen bedellerle kazanılmıştır, korunmuştur. Oportünist reformist solun, yasal partilerin ‘90’lardan bu yana legal alanda şunu başardık, bunu kazandık diyebileceği **tek bir şey yoktur**.

Oportünizmin İlkesiz Ve Faydacı Aydın Politikası

Oportünist-reformist sol, aydınlar karşısında devrimci bir bakış açısını değil, ilkesiz ve faydacı bir tavrı tercih etmiştir. Bunun sonucunda da ideolojik politik olarak aydınlara önderlik etmeye çalışan, onları devrime, Marksizm-Leninizme, en azından emekten halktan yana bir çizgiye çekmeye çalışan politikalar yerine, onlara yedeklenme, onları kullanma, onların meşruluğuna sığınma şeklinde bir pratik ortaya çıkmıştır. MLKP, küçük burjuva aydınlara yönelik bu

sağlıksız politikayı izleyenlerin başında gelmektedir. Zora geldi mi burnundan kıl aldırmayan MLKP, küçük burjuva aydın karşısında her türlü ilkesizliği yapabilmıştır. Bunu genellikle faydacı hesaplarla yapmıştır. Aydınlarla yanyana görünmeyi bir propaganda, bir kazanım ve meşruluk aracı olarak görmüştür.

Nitekim bu faydacılığı sonucunda da, aydınlar cephesinden sola yöneltilen örgüt karşıtı, bireyci düşüncelere karşı ideolojik mücadeleden de hep uzak durmuştur. Devrimci hareket faşizm karşısında en alt düzeylerde de olsa halkın kültürüne, değerlerine, mücadelesine katkısı olan her aydını sahiplenmiş, desteklemiştir. Ama onların olumsuzluklarına, halkın mücadelesine zarar veren tavır ve düşüncelerine de sessiz kalmamış, ideolojik mücadele yürütmüştür. Bu da oportünizmle, devrimci hareket arasındaki farklardan birini oluşturmuştur.

MLKP Yıllarca “İşçi Sınıfı İşçi Sınıfı” Dedi. Sonra Birden “Varoşlar”ı Keşfetti

Türkiye solunda, genel olarak bir ayrım yaparsak; bir grupta ÖDP, EMEP, SDP, TKP gibi devrimi tamamen reddetmiş, illegaliteyi, silahlı eylemi ve mücadeleyi reddetmiş reformist legal partiler vardır. Bir diğer grup ise, MLKP, TİKB, TKİP... gibi Sovyet devrimi şeklinde ayaklanma teorisini savunanlar ve TKP-ML, MKP gibi, silahlı halk savaşını savunanlardan oluşur; bunların aralarında önemli farklar olmakla birlikte, illegaliteyi ve devrimci şiddeti -en azından teorik olarak- savunma yanıyla reformizmden ayrılırlar.

Ancak bu ayrım, reformist tercihlerle birlikte bazıları açısından daha da belirsizleşen bir ayrıma dönüşmektedir. Başta MLKP olmak üzere bir bütün olarak oportünist sol belli bir tikanıklık yaşıyor. Mevcut devrim anlayışıyla, çalışma tarzıyla sonuç alamadıklarını görüyorlar.

Ne yapıyor MLKP bu noktada? Bunun köklü bir sorgulamasını yapıp tikanıklığın kaynağını bulmak yerine, taklitçiliğe başlıyor. 1 Mayıslar’a bakıyor, Gazi ayaklanmasına bakıyor, kafası karışıyor. Devrim anlayışını, pratiğini sorgulamak yerine, daha düne kadar dudak büktüğü, reddettiği gecekondulu semtlerini, ve hatta gençliği keşfediyor. Ama bunu gerçekten de devrim anlayışındaki yanlışlıklarından arınmak için yapmıyor. Faydacı yaklaşıyor, taklitçilik yapıyor. Silahlı eylem yapma çabasına giriyor. Bunun düşünceleri gibi kolay olmadığını görüyorlar. Çünkü, si-

lahlı mücadele, onlara çok çeşitli kereler hatırlatıldığı gibi çocuk oyuncağı değildir. Hele de reklamcılığın, rekabetçiliğin aracı olarak baş vurulacak bir yöntem **hiç değildir.**

Oligarşinin darbesini yediği noktada ondan da vazgeçiyor. Marksist-Leninistlerin onyıllardır ne büyük bedeller pahasına silahlı mücadelede ısrar ettiğini hiç hatırlamak bile istemiyor. Bu kez tekrar eskiye, yani “işçiciliğe”, “sınıfa” dönüyor... ama zaten oradan da sonuç alamıyor. Kafası iyice karışıyor, iddiasını kaybediyor ve yüzünü düzene dönüyor. İşte MLKP’nin yaşadığı süreç.... Gelinek noktada legal particilikte karar kıldı.

Oportünizm Gazi ayaklanmasıyla, reformizm ise, Susurluk sonrası gecekonduları yeniden keşfetti. Var olmanın yolunun gecekondularda var olmaktan geçtiğini gördüler. Ama gerçekte ise buraları hiç tanımıyorlardı. (Oportünizm ve reformizm, yoksul gecekondulu semtlere ruhen o kadar yabancı ve uzaktırlar ki, buraları, burjuvaziden alınmış **varoş** kavramıyla adlandırmaktadırlar.. Yoksul gecekondulu semtlerindeki çalışma, onlar için “**varoşlara gitmek**”tir!) Buraların mücadele ve örgütlenme tarihleri hakkında ya hiçbir bilgileri yoktu, ya da o tarihi görmezden geliyor, önemsemiyorlardı. Öğrenme diye bir kaygıları da yoktu. Tepeden inme ve kolaycı yöntemlerle buralarda örgütlenebileceklerini düşünüyorlardı. Kuşkusuz yanlış içindeydiler. Kolay değildi bu iş. Emek, sabır, bedel ödemek gerektiriyordu.

Onlar ise, emek sarfetmeden yerleşmek istiyorlardı gecekondulara. Böyle olunca, gözlerini zaten devrimcilerin örgütlü ve etkili olduğu gecekondulara dikeyyorlardı hemen. Onların girmeye niyetlendiği bu yerlerde ise çoğunlukla devrimci hareket vardı.

İşte bu durum, gecekondulara yönelen her siyasi hareketin önce neden devrimci harekete karşı bir spekülasyon ve karalama yürüttüğünü açıklar. Böyle yaparak, gecekondulu semtlerinde kendilerine yer açabileceklerini düşünmüşlerdir. Ve elbette bu noktadaki bütün düşüncelerinde de yanlışlardır.

Mahallelere öyle gökten zembille inilmemişti. On yıllara yayılan örgütlenme deneyimi, ve bu dönemler boyunca yaratılan değerler-gelenekler vardı. Oysa, oportünist, reformist solun siyasal anlayışları da, çalışma tarzları da bu değerlere, geleneklere uyum sağlamaktan uzaktı. Onlar, onyıllardır mahallelerde örgütlenip, mücadele eden, değerler yaratan, mevziler kazanan ve buralarda şehitlerimizden mezarlıklar kuran devrimci hareketin nasıl yanlış yolda olduğunu is-

pat edebilmenin teorisiyle uğraşıyorlardı.

Gecekondu semtlerine yönelmek, oportünist kesimin kendi içinde de tartışma nedeniydi. Çünkü bu “yönelim”, işçici teoriye aykırıydı! “Varoşlara” yönelmek, sınıfın inkarıydı! Örneğin TİKB “*Son yıllarda semt çalışmasına merak salan...*” diye eleştiriyordu MLKP’yi... Kendini en “komünist” gören bir anlayış. Gecekondu semtlerinde çalışma yapmayı gerekli görmüyor, küçümüyor. Peki, iddia ettiği devrimi kimle yapacak? İşçi sınıfıyla! Peki, işçi sınıfı enrede? Onlar Etiler’de mi oturuyor acaba? İşçiler, o aşağıladığınız, küçümsediğiniz gecekondu semtlerinde yaşamıyorlar mı?

Ülke gerçeklerini ve onun bir parçası olan gecekondu semtlerini bilen, halkı ve işçi sınıfını tanıyan devrimci bir örgüt, fabrikalardaki örgütlenmeyle, büyük bölümünü işçi ve emekçilerin oluşturduğu gecekondu semtlerindeki örgütlenmeyi karşı karşıya getirmez. İşçi sınıfının örgütlenmesini sadece fabrikaların dört duvarı arasındaki çalışmayla sınırlayan bu anlayışın tıkanması kaçınılmazdır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi bugün geldikleri nokta bu ve benzeri nedenler sonucunda ortaya çıkan tıkanıklığın sonucudur. Yanlış devrim anlayışı, yanlış çalışma tarzı, bu anlayışları oradan oraya savurmaktadır.

Marksizm-Leninizm’de, mahallelerde örgütlenme diye özel bir tespit olmayabilir. Ama yapılmayacak diye bir tespit de yoktur. Ama işçilere göre, mahalleleri-gecekondu semtleri bir örgütlenme ve mücadele alanı olarak ele almak, şehirlerde işçilerin dışındaki halkın farklı kesimlerini örgütlemek Marksist-Leninistlerin işi olamaz. Evet, işçiler böyle düşünür. Mahalleleri-gecekondu semtleri küçümser. Buralarda örgütlenme ve mücadelenin devrime katkısı olamayacağını söyler. Ama gerçekler onların bu anlayışlarının-tespitlerinin yanlışlığını sık sık gösterir. O nedenle de hep soldan sağa savrulurlar ve soluğu legal particilikte alırlar.

Hem MLKP, hem de diğer oportünist reformist sorun teorileriyle, gecekondu semtlerinin ülkemiz sınıflar mücadelesinde oynadığı rol arasındaki farkı, özellikle iki gelişmede çok açık şekilde görüldü. Bunlardan biri Gazi ayaklanmasıdır, diğeri ise Susurluk süreci. Önce Gazi ve sonra Susurluk’la birlikte gecekondu semtlerinin devrimci dinamikleri hiç olmadığı kadar çok daha açık olarak ortaya çıkınca oportünistler ve reformistler bir kez daha gecekondu semtleri keşfettiler. Küçümseme, yadsıma, yerini farklı teorilere bıraktı:

İşte bunlardan iki örnek;

Kadın-erkek ilişkilerinde ahlaki değerleri geri bulup, “cinsel özgürlük” adı altında yozluğu ve ahlaksızlığı meşrulaştırıyorlar. Tam bir çürümüşlük yaşanmaktadır solun belli kesimlerinde... Kimisi 3-5 kişilik parçacıklara ayrılıyor, kimisi de soluğu legal particilikte alıyor. Evet, öyle bir noktaya geldik ki, kendilerine Marksist-Leninist diyenler, hatta silahlı mücadeleyi savunduğunu söyleyenler tam bir sağcılaşma yaşamaktadırlar.

“Görülen odur ki, kent varoşları Türkiye devriminin mevzileri ve örgütlenme alanlarıdır. Ama Gazi’de başlayıp tüm İstanbul’a yayılan ayaklanma aynı zamanda 12 Eylül faşist cuntasından bu yana en devrimci, en cesur ve en ileri halk eylemidir.. Çünkü varoşlar maddi ve manevi yanlarıyla iç savaş alanlarıdır.” (Hedef, Mart ’96)

“Bütün ezilenlere ve sömürülenlere ateşin, barikatın ve sokak savaşının manifestosuydu Gazi.” (Atılım, 9-16 Mart 1996)

Evet, mahalleler hakkında bunlar söylendikten sonra, oralarda çalışma yapabilmek için bunun teorisini de yapacaklardı. Ama önceki görüşleri de inkar etmek olmazdı. Eski görüşlerini reddetmeleri, ancak köklü bir muhasebeyle mümkündü. Bu da oportünizmin oportünistliğine aykırıydı. Ülkemiz gerçekleriyle alakası olmayan devrim anlayışlarına, çalışma tarzlarına dokunmadan ve onca sözden sonra gecekondu semtlerine gidebilmek için yeni teorik tespitler yaptılar. Mesela şöyle diyordu biri:

“Şimdiye kadar yapılmamış olanı yapmak, kategorik olarak sınıf mücadelesinin dışında tutulan bu mekanları kentli işçi sınıfının sağlam mevzileri haline getirmek...”

Şimdiye kadar gecekondu semtlerindeki yoksulları “kategorik olarak sınıf mücadelesinin dışında tutan” sanki kendilerinden başka biriymiş gibi, hala burunları bir karış havada ve hala başkalarına akıl veriyor havadalar... Kimisi, Amerika’yı yeniden keşfedercesine “*İşçi sınıfını müttefikleriyle birlikte örgütlemek*” gibi büyük tespitler yapıyordu.

Yukarıda da ifade etmiştik; Yoksul gecekondu semtleri, ne unutulmuştu, ne tamamen boştu, ne de gecekondu semtlerindeki işçi, memur, gençlik, kadın,

esnaf... bir bütün olarak halk, sınıf mücadelesinin dışında tutulmaktaydı... Oralarda onyıllardır devrimci hareket vardı. Devrimci hareket mücadelesinin başından itibaren gecekondü semtlerini sınıflar mücadelesinin bir alanı olarak ele almış ve oralarda örgütlenmesini, mücadelesini kesintisiz sürdürmekteydi.

Sonuç olarak, oportünizm “yeni teorik tespitle”nin de gereklerini yerine getiremedi. Zaten bu mümkün de değildi... Ve bugün çok daha başka şeyler tartışıyorlar... Devrimci ahlaki değerleri geri bulup, “cinsel özgürlük” adı altında yozluğu ve ahlaksızlığı meşrulaştırıyorlar. Tam bir çürümüşlük yaşanmaktadır solun belli kesimlerinde... Kimisi 3-5 kişilik parçacıklara ayrılıyor, kimisi de soluğu legal partilikte alıyor. Evet, öyle bir noktaya geldik ki, kendilerine Marksist-Leninist diyenler, silahlı mücadeleyi savunduğunu söyleyenler tam bir sağcılaşma yaşamaktadırlar.

MLKP’de Her Şey Abartıcılık Üzerine Şekillenmiştir

MLKP, tüm keskin söylemlerine rağmen, politika olarak, eylem biçimleri olarak, reformizmden kopmamıştır. Keskin söylemiyle reformist politikaları arasındaki farkı, kendilerine yükledikleri misyonla kendi gerçekleri arasındaki çelişkiyi, anormal derecede abartıcılıkla, keskinlikle, reklamcılıkla, grupçulukla örtmeye çalışmışlardır. Mücadeleye büyük zarar veren bu anlayışlarını yıllarca hemen her platformda dayattılar. Bunları kendilerinin “en komünist” olduklarını iddia ederek yaptılar..

MLKP, teorideki tüm keskinliğine rağmen pratikte ortaya koyduklarıyla adım adım bir reformistleşme yaşıyordu. Bu görülmeyecek bir şey değildi, ancak buna işaret eden eleştirilere, uyarılara da kulaklarını kapattılar. MLKP, genel olarak ülkemizdeki sınıflar mücadelesinin boyutlarını, biçimlerini görmezden gelerek, adeta bir hayal dünyasında yaşamıştır. Onun hayal dünyasında milisler, karargahlar, müfrezeler doludur. Atılım’ı okuyan, bazen bir iç savaşın en son aşamasında bulunduğu, gecekondü semtlerinde açık bir savaş cereyan ettiği hissine kapılır. O abartı dünyasında kendisine de doğal olarak abartılı misyonlar yükler. İşte birkaç örnek;

“Öncesi bir yana son iki yıldır Marksist-Leninist komünistler, statükoyu bozmaya değil, onu adeta parçalamaya yöneldi.” (22 Ağustos 2004, sayı: 120)

Kanıt olarak da şunları söylüyor;

“Genel ve yerel seçimlerde, 4857 sayılı kölelik yasasına karşı mücadelede, emperyalist işgal ve savaşa karşı duruşta, 1 Mayıs’ta, gençliğin 13 Mart Kızılay eyleminde ve en son NATO karşıtı eylemlerde kendini ortaya koyuş tarzı herkesin malumu.

(...) Okmeydanı bütün canlılığıyla belleklerdeki yerini koruyor mu? Başından itibaren NATO vadisinde yürümeye, barikatları parçalamayı öneren, bunun için somut bir hazırlık yapan kim? Ankara’da HÖC de dahil herkes statükoya uygun davranırken NATO’cu polislerin barikatlarına yönelen kim? 27 Haziran akşamı bir parkı işgal ederek orayı **savaş karargahı** olarak kullanmayı öneren ... kim?” (Age. Aktaran Ekmek ve Adalet, sayı 137)

MLKP olmadığı kesindir. Dahası, ortada, söz konusu eylemlerde, “**statükoyu parçalayan**” çatışmalar da yoktur. MLKP acaba hangi statükoları parçalamış, bu sorunun somut cevapları yoktur. “Emperyalist işgal ve savaşa karşı”, ülkemiz devrimcileri olumlu bir pratik ortaya koymuşlardır. Ancak bu pratiğin “statükoları parçalayan” bir mücadele olarak nitelendirilecek bir boyutu yoktur. Evet, 1 Mayıs 2004 statükoyu bozan bir eylem olmuştur. Ancak burada da MLKP’nin kendine özel bir misyon biçmesini gerektirecek hiçbir neden yoktur. Yine, Okmeydanı direnişiyle, Ankara mitingiyle ilgili söyledikleri de abartı ve çarpıtmadan başka bir şey değildir. MLKP’nin tarihinde bu tür örnekler bolcadır. Bu abartıcılık, onların adeta genel bir özelliği olmuştur:

“Öyle ki, bildiri dağıtmadan, sıradan bir dergi satımında, sıradan bir gösteride, kitleler onları elleri patlayıncaya kadar alkışlıyor, gözleri çıkmak çıkmak parlıyor, onlara tebessüm ediyor, helal olsun diyor, rüzgar estiriyorlar, fırtınalar yaratıyorlar, ‘kitlelere hücum’ ediyorlar ve gittikleri her yerde neredeyse devrim oluyor. Bunlar ancak mizah konusu olabilir. Bu tür ajitasyon yapan bir örgütün anlayışı tarzı çok çok açıktır; abartıcıdır ve bir hayal dünyasında yaşamaktadır.

(...) Pullama yapar, ‘başkenti kuşattık’ diye yazar... falan yerin ‘çeperinde’, ‘kızıl milisler’ eylem yapar... Olmayan komutanlar, olmayan savaşlar icat ederler... Sarsarlar, parçalarlar... Bu anlayış grupçuluğun, hayalciliğin ve kariyerizmin doruğunda yaşıyor. Böyle bir kafa, ülkenin, solun ve mücadelenin durumuna ilişkin doğru bir tespit yapılabilir mi? (Ekmek ve Adalet, Sayı: 137, Syf: 43, 19 Aralık 2004)

Kuşkusuz yapamaz. Grupçuluğun, hayalciliğin, öncülük kompleksinin sınırı yoktur. MLKP’de. Bu

kompleks, zaman zaman adeta “öncülük krizi”ne dönüşmüştür. Kendilerini “komünist” olarak adlandırmayı seven oportünistlerin bir çoğunun ortak özelliğidir; kendileri komünist, öteki sol küçük-burjuvadır. Dolayısıyla, kendileri “otomatikman” öncüdürler. Bir de bunu herkesin kabul etmesini isterler. Bu öncülüğü pratikte somutlayamasalar da, kimseye kabul ettirmeseler de, abartıcılıkla, çarpıtmalarla adeta gelişmeleri **yeniden kurgulayarak** kendilerine bu rolü verirler... Bazen bir kuşlamayla, bazen kitlenin önüne açtıkları bir pankartla, bazen dövizlerini herkesten önde tutmakla yerine getirirler “öncülük”lerini.

İddiasızlaşan, iktidar perspektifini kaybeden, küçük düşünmeye başlayan her hareket, anlayış, bunu gizlemek için abartıcılığa başvurur. Devrim hedefi kaybedildiğinde çok sıradan eylemler, sıradan kitle çalışmaları, asılan bir pankart... **“kan ve ateş içinde büyük çarpışmalar”** gibi gösterilir. Militan mücadele çizgisinden uzaklaştıkça, keskin sloganlarla, abartılı propagandayla bu uzaklaşma gizlenmeye çalışılır. Başta MLKP olmak üzere, solda bunun örnekleri çoktur. Bakın yayın organlarına, sıradan-sınırlı eylemlilikler, kitle gösterileri, çatışmalar, ayaklanma, barikat savaşı olarak adlandırılır.

Bilinir ki, abartıcılık ve keskinlik devrimcilerin başvurmaması gereken ve özenle kaçınması gereken bir zayıflıktır. Abartıcılık ve keskinliğin olduğu yerde gelişme olmaz. Çünkü, abartıkça yapılanı yeterli görme anlayışı ortaya çıkar. Bu da eksiklerin, yetersizliklerin üzerini örter. Ama bir yere kadar. Bir yerde işte, tüm o eksiklikler, yetersizlikler, yasal partilikte, inkarda, tasfiyede bir şekilde kendini gösterecektir.

MLKP’nin Abartıcı “Silahlı Mücadele” Pratiğinden En Büyük Sağa Savruluşu...

MLKP’nin zaman zaman gündeme gelen bir özelliği de “silahlı eylem girişimleri”dir. Kendilerinin silahlı mücadele verdiğini ama bunun görmezden gelindiğini söylerler.

Öncelikle şunu belirtelim ki, Türkiye sınıflar mücadelesinde ‘70’lerden bu yana silahlı mücadele kesintisiz sürdürülmektedir. MLKP silahlı mücadelenin zorunluluğunu görmüş olsaydı, bu devrim için bir kazanç olurdu. Oligarşiye, emperyalizme vurulan her darbeyi devrimin kazanımı olarak görürüz. Silahlı mücadele verenlerin çoğalmasını isteriz. Zaten on yıl-

Kendilerini “komünist” olarak adlandırmayı seven oportünistlerin bir çoğunun ortak özelliğidir; kendileri komünist, öteki sol küçük-burjuvadır. Dolayısıyla, kendileri “otomatikman” öncüdürler. Bir de bunu herkesin kabul etmesini isterler. Bu öncülüğü pratikte somutlayamasalar da, kimseye kabul ettirmeseler de, abartıcılıkla, çarpıtmalarla adeta gelişmeleri **yeniden kurgulayarak** kendilerine bu rolü verirler...

lardır bunun ideolojik mücadelesini yürütüyoruz. Ancak karikatürize edilmiş bir silahlı mücadeleyi de silahlı mücadele olarak değerlendiremeyiz.

MLKP’nin silahlı mücadele anlayışı “taktik” bir yöntemden, rekabetçi, taklitçi, reklamcı bir tarzın ötesine geçmemiştir. Kolaycı yöntemlerle sonuç almaya çalışırken, **sözü, pratiğinin çok ötesindeydi**. Üstten konuşuyorlardı. Hatta o kadar ki, 40 yıldır bu ülkede kesintisiz silahlı mücadeleyi yürütenlere “ders” bile vermeye kalkışacak kadar kendilerinden geçmişlerdi. Yazılarında “tugaylar”ından, “karargâhlar”ından, “kurmaylık”lardan söz ediyordu bolca. Pratikte ise, çoğunlukla bir yerlerin “yakınında” ne olduğu, neyi hedeflediği belli olmayan patlamalardan başka bir şey yoktu. Oysa **silahlı savaş gerçeği** başka bir şeydi. MLKP’nin pratiğiyle ve esas olarak da ele alış biçimiyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Dünya solunda da, ülkemiz solunda da örneklerine dönem dönem rastlanmıştır; Oportünizm “silahlı eylem” şubeleri kurar. Bunların sürekliliği olmaz, stratejik bir anlayışa tekabül etmez. İlk darbede, ilk kayıpta vazgeçerler çoğu kez. Silahlı mücadelenin gerekli kıldığı sabıra, kararlılığa, kayıpları göze almaya, bedellere hazır değillerdir.

Yukarıda belirtilenler, tipik olarak MLKP’nin konumunu da tarif etmektedir. MLKP’nin de “silahlı eylem” konusunda hiçbir zaman istikrarlı bir çizgisi olmamıştır. Onların pratiklerini belirleyen taklitçilikleridir. Bunu da hiçbir zaman beceremediler. Zaten bu mümkün de değildir. Sonuç olarak silahlı mücadeleden en fazla söz ettikleri, bir kaç eylemle havaya girdikleri dönemi, işte bu en büyük SAĞA SAVRULUŞ izlemiştir. Silahlı mücadele keskinliği, legalizm batallığında yürüyüşe dönüşmüştür.

Silahlı mücadele, kendilerine çok çeşitli kereler

hatırlatıldığı gibi, çocuk oyunu değildi; reklamcılığın, rekabetçiliğin aracı olarak başvurulabilecek bir yöntem değildi. Böyle ele alanlar için MLKP'nin karşı karşıya kaldığı "son", adeta kaçınılmazdır.

MLKP'yi Legal Particiliğe Getiren Nedenlerden Biri de Bedel Ödemekten Kaçışdır

20 Ekim 2000'de başlayıp 22 Ocak 2007'e kadar devam büyük ölüm orucu direnişi, oportünist ve reformist solun gerçeğini ve geleceğini de ortaya koyan bir süreç olmuştur. Direniş yılları solun iktidar iddiasından ne kadar uzaklaştığının, statükoculuğun, dolayısıyla bedel ödemekten kaçışının her boyutuyla ortaya çıktığı bir süreç oldu. Oportünist reformist solun büyük bölümü direniş süreci boyunca statükocu, yenilgiyi baştan kabul eden bir çizgide ısrarcı oldu. Devrimci hareketin oligarşiyle, tüm bedelleri göze alarak girdiği çatışmanın dışına düşükleri andan itibaren ise adeta direnişin bitmesini bekler bir ruh haline girdiler; çünkü devrimci hareketin zaferi kendilerinin de siyasi sonları olacağını düşünüyorlardı. Bir yanıyla öyle de oldu. Direnmeyenler, bedel ödemekten kaçanlar o günden bugüne ideolojik, politik hemen her açıdan bir gerileme içindedirler. Kimi legal particiliğe atıldı, kimileri ise peş peşe bölünmeler yaşamaktadır. Ciddi bir muhasebe yapılmadığında, hepsini benzer ihtimaller beklemektedir.

F Tipi Hapishaneler ve tecrit saldırısı 2000 yılının Şubat-Mart aylarında artık iyice netleştğinde, Cepheli tutsaklar, saldırıya karşı bir direnişin örgütlenmesini tüm solun gündemine getirmişlerdi. Ancak oportünist reformist sol, saldırının boyutuna uygun bir yaklaşım sergilemiyordu. Direnişi gündemlerine alma, tartışma gibi bir düşünceleri yoktu. Hapishanelerde var olan statükoların korunmasını istiyor, daha ötesini görmek istemiyorlardı. MLKP'nin de içinde olduğu bu anlayış sahiplerinin görmediği bir gerçek de statükonun oligarşi tarafından kabul edilmediğiydi. Ama onlar kendi hayal dünyalarında yaşıyorlardı. O aşamada direnişi gereksiz görüyorlardı. F tiplerine götürmek için **geldiklerinde** ya da F tiplerine **sevk edildiklerinde** direnilirdi. Söyledikleri öz olarak buydu. Oysa biliniyordu ki F tiplerinin açılmasını engellemek için direnilecekse, yapılması gereken operasyon için fiilen saldırı başlamadan önce direnişe geçmekti. Bir diğer gerçek de F tipleri açılmadan ön-

ce başlanacak bir direnişin en az kayıpla başarıya ulaşma şansına sahip olduğuydu. F tiplerine götürmek için gelen oligarşinin katliam için geleceği bilinen bir gerçektir. F tiplerine sevkler gerçekleştiğinde oligarşinin teslim alma politikasını boşa çıkarmanın bedeli çok daha fazla olacaktı. Bunları, kimi farklı yorum ve değerlendirmeler olsa da, hiç kuşkusuz MLKP dahil diğer tüm örgütler biliyorlardı.

Ancak ne MLKP'nin ne de diğerlerinin **direniş ve zafer** düşünceleri yoktu. Tersine, MLKP, direnişi "sevklerle" havale etmenin, mevcut statüko içinde direnmeden, hemen hiçbir şey yapmadan beklemenin başını çekiyordu.

"Herkes bilir ki ölüm orucu silahını kullanma konusunda bir çok devrimci parti ve örgütün tutumu netti. Ancak zamanlama konusunda bir anlaşmazlık vardı. Ölüm orucuna erken başlayanlar erken bir zafer beklentisi ile harekete geçtiler. Marksist Leninistler ve diğer devrimci örgütler bu aceleciliğe karşı çıktılar ve zamanı geldiğinde onlarca savaşıyla bedenlerini ölüme yatırdılar." (Atılım, 4 Eylül 2004)

Bu sözler daha doğrusu bahaneler MLKP'ye aitti.

Hayır, sorun *zamanlama konusunda bir anlaşmazlık*'tan ibaret değildi. Sorun, öyle büyük bir direnişe girip girmeme tereddütü ve ödenebilecek bedellerin büyüklüğü karşısında ertelemecilikten medet ummaktı.

Ama *"belki bir şey olur da oligarşi vazgeçer"* diye umdukları büyük saldırı gerçekleşti. 19-22 Aralık katliamı yaşandı. Ve MLKP'li tutsaklar da MECBUREN ölüm orucuna başladılar. *"Başka direniş biçimleri"* üzerine edilen sözlerin bir hükmü yoktu o katliam karşısında. Direnişin o anki tek mümkün biçimi ölüm orucuydu. Adeta zoraki direnişe başlayan gruplar, uygun olduğunu düşündükleri ilk fırsatta da -28 Mayıs 2002'de- direnişi bıraktılar. Düşmana bir kez daha cesaret verdiler. Direnişi terkedener, ödenecek bedellerin daha da büyüyecek olmasından da sorumluydular tarihsel olarak.

MLKP ve tüm diğer statükocular, direnişe hiç katılmayanlar, direnişte tek bir şehit ve hatta gazi vermeyenler, adeta aynı ağızdan direnişe karşı saldırıya geçtiler. Aynı sorumsuzlukla, direnişi **gündemlerinden çıkardılar**. Direnenler, F Tiplerinin hücrelerinde teslim alma politikasının karşısına şehitleriyle barikat örerken, direnenler, F tipi hapishanelerin oligarşinin elinde kitlelere karşı bir korku aracı olarak kullanılmasına direnişleriyle karşı koyarken, onlar bu sürecin seyircisidiler. Direnişe en küçük bir destek vermedi-

ler bütün bu YILLAR BOYUNCA. Yukarıda işaret edildiği gibi, adeta direnişin yenilgisini bekler haldeydiler. O kadar ki, aynı burjuvazi gibi, kendi yayın organlarında direnişe sansür uyguluyorlardı.

Direnişe dair sonraki söyledikleri hemen her şey, mevcut konumlarını açıklayamamanın sıkıntısını taşır. Neden direnmediklerinin cevabını verememişlerdir hiçbir zaman, ve bundan sonra da veremeyeceklerdi. Söylenenlerde en kaba gerçekler bile yoktur. Ölüm orucuna 19 Aralık sonrası zorunlu kaldıkları için başladıkları yoktur. Direnişi nasıl ve hangi koşullarda bıraktıkları, bırakmalarının yol açtığı sonuçlar da yoktur. 20 Ekim 2000'den 22 Ocak 2007'ye kadar tam yedi yıl boyunca bu büyük direnişi sürdüren ve 100 şehit verenleri, "erken zafer beklentisi"yle eleştirebilmek için kör ve aymaz olmak gerekir.

Ama başka türlü de yazıp çizemezler. Büyük Direnişe dair gerçekleri kabul edemezler. Ama işte o kabul etmeyi, direnmek gerektiği zamanda direnemeyi, onları içten içe çürütmekte ve adım adım düzene sürüklemektedir.

Sonuç olarak, MLKP de diğer oportünist reformist sol gibi, direniş sürecinde oligarşiyle çatışma yerine, bedeller ödeme pahasına direnişi sürdürme yerine, statükoculuğu tercih etmiş ve bu çizgisini ısrarla sürdürmüştür. Devrimci hareket tüm bu süreç boyunca bedeller ödemeye devam ederken, oportünist reformist sol da küçük burjuva aydınlarla, hatta yer yer oligarşiyle aynı ağızdan direnişe saldırmışlardır.

Eğer bugün MLKP'nin geldiği noktanın nedenlerine bakılmak istenirse, ilk bakılması gerekenlerin başında büyük ölüm orucu direnişi karşısındaki tutumu gelir.

Atılım'ın, 1996'dan 2002'ye kadarki döneme dair değerlendirmelerinde, düzeniçileşmenin nasıl adım adım geliştiğini görebiliyoruz; şöyle diyorlar:

"1996, hem partinin hem de Türkiye devrimci hareketin gelişimi bakımından çok özel bir dönemi işaret eder. Çünkü devrimci hareket, 12 Eylül darbesinin ardından ilk kez sıkıştırılan çemberi aşmaya başlar ve kitlelerin yaşamına girmeye yönelir (...)"

"(...) Partinin kurumlaşma ve kadrolaşma düzeyi 1996'nın ortalarına deyin yükselen bir ivme izler. Anti-faşist kitle hareketinin 1 Mayıs 1996'dan itibaren kırılarak geriye düşmesiyle birlikte devrimci parti ve örgütlerde gerileme süreci başlar. Devrimci parti ve örgütler artık barışçıl bir çizgi izlemeye yönelir." En temel sorunlardan birisi de **Ulusal kurtuluşçu Kürt devriminin yenilgisidir.**"

MLKP de diğer oportünist reformist sol gibi, direniş sürecinde oligarşiyle çatışma yerine, bedeller ödeme pahasına direnişi sürdürme yerine, statükoculuğu tercih etmiş ve bu çizgisini ısrarla sürdürmüştür. Devrimci hareket tüm bu süreç boyunca bedeller ödemeye devam ederken, oportünist reformist sol da küçük burjuva aydınlarla, hatta yer yer oligarşiyle aynı ağızdan direnişe saldırmışlardır.

"Devrimci hareketi de etkisi altına alan bu gerileme süreci kitlelerden kopma biçiminde kendini göstermeye başlar. Bu süreç partide de **politik irade kırılması, iddia erozyonu**, politik etkisi altındaki güçleri harekete geçirememeye, **apolitik devrimcilik** ve en önemlisi de **devrimci kendiliğindencilik** olur. (...) İşçi sınıfı ve emekçilerin günlük mücadelelerinden gittikçe uzaklaşan partinin yüzü önemli ölçüde içe döner. Artık **parti krizi** olarak tarif edilen dönem başlamıştır." "(...) Parti işleyişi bozulur, **hukuktan sapmalar** görülür. (...) Bütün bunlara bağlı olarak partinin politik ve örgütsel durumuna ve görevlerine yaklaşımında düşünce ve irade birliği çözülür."

Yukarıda kendileri tarafından dile getirilen tesbitler, nasıl bir durumda olduklarını yorum gerektirmeyecek biçimde ortaya koyuyor. Devam ediyor değerlendirme: "2000 yılının baharına gelindiğinde **parti krizi** artık iyice olgunlaşmıştır. Geline aşamada partiye, ya krizi devrimci bir biçimde çözmeye ya da krizin yakıcı etkisine teslim olmayı dayatır." (Atılım, 28 Ağustos 2004)

MLKP'nin değerlendirmesine göre 1996'nın 1 Mayısı sonrası gerileme başlar, 28 Şubat (1997) müdahalesi ve PKK'nin ("Kürt Devrimi" olarak tanımladıkları) yenilgisiyle birlikte MLKP de "**parti krizi**"ne doğru yol alır. 2000 yılının başlarında (yani ölüm orucu tartışmalarının en yaygın yaşandığı süreçte) "**Parti krizi artık iyice olgunlaşmıştır**". Bu, 3. Kongre'ye (2002 başlarına) kadar sürer, ki, 2002 baharında da ölüm orucu direnişini bırakmışlardır.

Peki, 2002 baharı sonrası, daha önceki yıllardan farklı olarak (yani üst perdeden ahkam kesme dışında) neler yapmıştır MLKP?

Atılım'daki bu değerlendirme, adım adım nasıl bir erozyon yaşadıklarını, yaslandıkları Kürt devrimi gibi güçlerin gerilemesine bağlı olarak nasıl dayanaksız

kalıp kendilerine güvensizleştiklerini, nasıl iddiasızlaştıklarını, kendi içlerinde nasıl bir çözümme yaşadıklarını apaçık ortaya koymaktadır. Tarihin “ya krize teslim olma, ya devrimci biçimde çözüme” olarak dayattığı yol ayrımında, devrimci olanı başaramamışlardır. Çözülmenin ve savrulmanın önüne geçememişlerdir. Legalleşme, bunun en özet göstergesidir. İddia ettikleri gibi o çürümenin önüne geçememiş, parlamentoculuğa doğru koşar adım yürümüş ve süreci şimdilik legal parti kuruluşuyla noktalamışlardır. Ama savrulma sürmektedir. Çünkü, “parti krizi” diye adlandırdıkları olgunun sebep ve sonuçlarını devrimci bir biçimde tahlil etmemiş, buna cüret edememişlerdir.

MLKP, AKP’nin Kürt Halkını Teslim Alma “Açılımı”na ve Uzlaşmacılığa Yedeklendi

“Ulusal Demokratik hareketin önderliği ve kurumları başta “açılım politikası”na cepheden tavır almaktansa “açılım politikası”nın mahiyet ve hareketlerini Kürt halkı ve demokratik güçler nezdinde açığa çıkarmaya, anlaşılır kılmaya çalıştı.” (Atılım, 19 Aralık 2009, Sayı: 5)

Böyle mi oldu gerçekten?

“Mutluyuz umutluyuz” diyen açıklamaları, “ulusal demokratik hareket” yapmadı mı acaba?

Biz mi yanlış biliyoruz, Atılım bir şeyleri mi gizleme telaşında? Neden Atılım, göz göre göre Kürt milliyetçi hareketin “AKP’nin Kürt açılımı” konusundaki tavrını açıkça ortaya koymayıp, çarpıtıyor.

Böyle yapıyor, çünkü atılım da bu yanlışın, düzen politikalarına yedeklenmenin ortağıdır.

Atılım da emperyalizmin ve oligarşinin “açılım” politikaları karşısında Kürt milliyetçi hareketle aynı “umutlu” beklentilere girmiştir. Bu, sadece “açılım” karşısındaki tavırda değil, başka konularda da kendini göstermiştir. Bu yanlış bakış açısı, mesela oligarşi içi çatışmanın bir parçası olan **Ergenekon** operasyonları’na yaklaşımda da tekrar etmiştir. Bu davada da büyük beklentilere girmiş, adeta destekleyen bir tavır takınmışlardır.

Kürt milliyetçi hareketi, her zamanki gibi, düzen cephesinden gelen bu “açılım” manevrasına da başta tabi olmuş, ve her zamanki gibi, Atılım da onlara yedeklenmiştir. Olan budur. Atılım olan biteni çarpıtarak, **Kürt milliyetçi hareketinin düzen politikaları**

na, kendilerinin de Kürt milliyetçi hareketine yedeklenmesini gizleyemez. “Açılım” temelinde beklentilere girmişlerdi. Öyle ki, MLKP, “Açılım”ın birinci dereceden muhatabı olan Kürt Milliyetçi hareketinden daha fazla “açılım” savunucusu oldu. Hayalciydi. Faşizmin Kürt sorununu çözeceğine inanacak kadar iflah olmaz bir hayal dünyasındaydı. “Barış politikaları”nın teorisini yapmayı da üslenmişti:

“Barış politikasıyla Kürt Ulusal ve Ulusal Kurtuluş mücadelesini anlatmanın, barış politikalarıyla ırkçı milliyetçiliğe, militarizme, statükoya yani diktatörlüğe karşı devrimi örgütlemekten daha etkin ve gerçekçi bir yol görünmüyor.” (Atılım, sayı: 5, 19 Aralık 2009)

Yıllardır PKK’nin günü birlik, faydacı, benmerkezci, statükocu politikalarını savuna savuna, işin teorisini de yapmaya yönelmişlerdir. Fakat, faşizme karşı barış politikasının en etkin ve gerçekçi yol olduğunu iddia edecek kadar emperyalizm, faşizm gerçeğine yabancılaşmış bir tahlil var karşımızda.

Kullanılan formüle bakın:

“Barış politikasıyla devrimi örgütlemek!”

Reformizmini, uzlaşmacılığını, düzeniçi çözüm savunuculuğunu örtbas etmek için nafi bir formül.

Herkes biliyor, herkes görüyor ki, bu barış politikasıyla **devrim** değil, sadece ve sadece **DÜZEN** örgütlenir. Ve öyle de olmaktadır zaten. Açılım’ın zavallı teori yapma çabalarının örtmeyeceği kadar açık bir gidişattır bu.

Ama Atılım, bu gidişatı, olumlamakta, kraldan daha kralcı tavrında ısrar etmiştir. Kandil’den ve Mahmur’dan gelip teslim olan son “barış grubu”yla ilgili olarak şu ibretlik cümleyle yazdılar:

“**Görkemli Habur serhıldanı karşısında hükümet sendeledi, tereddüt geçirdi.**” (Atılım, 19 Aralık 2009, Sayı:5)

Atılım, Habur’daki teslim olmaya gelişi, “görkemli serhıldan” olarak tanımlayarak, hem uzlaşmacılığı, düzene iltihak etmeyi meşrulaştırmakta, hem de “serhıldan”ın içini boşaltmaktadır. Ama Habur’daki bu “görkemli Serhıldan” da, açılımın bir aldatmaca ve tasfiye hareketi olduğunu, Kandil’den bu gelişin de Kürt sorununun çözümüne değil, oligarşinin manevralarını güçlendirmeye hizmet ettiği gerçeğini değiştirmemiştir.

Devrimci hareket, “açılım”ın gündeme geldiği günden itibaren, AKP’nin “açılımı”nın bir **ABD operasyonu** olduğunu ve amacın Kürt milliyetçi hareke-

tini tasfiye etmek olduğunu ortaya koydu. Ancak Kürt milliyetçi hareketi saflarında da, MLKP dahil, solun Kürt milliyetçi hareketine yedeklenmiş tüm kesimlerinde de hava başkaydı. Onlar da, gelişmeleri **olumlu** buluyor, umut dağıtıyorlardı. “Resmi görüşmeler başlamış”tı. Bunların yazılıp söylenmesinin üzerinden henüz fazla bir zaman geçmedi: Bugün **“Açılım zaten hiç yoktu”** demektedirler. Hatta bunun bir **“tasfiye”** olduğunu söylemeye de başlamışlardır.

Kürt milliyetçi hareketi ve onun yılmaz destekçisi MLKP’nin oligarşinin demokrasicilik oyununa kendilerini bu derece kaptırmaları, AKP’nin bu manevralarını meşrulaştırmaktan, AKP’nin “sol”dan da destek aldığı bu ortamda belli kesimleri kendi yanına çekmesine hizmet etmekten başka bir sonuç vermemiştir.

Ülkemizdeki faşizm gerçeğini görmezden gelenler, kitlelerde yanlış beklentiler yaratarak mücadeleye büyük zararlar vermektedirler. MLKP, “açılım” operasyonunun hedefinde Kürt Milliyetçi hareketinin tasfiyesi, Kürt halkının teslim alınması olduğunu göremeyecek kadar büyük bir yanılgı içinde olmuştur.

Bütün bunlar, Marksist-Leninist bir açıdan bakıldığında, görülmeyecek şeyler değildi. Devrimci hareket bunları sürekli dile getirdi, solu uyardı. Bir kaçını hatırlatalım:

“AKP’nin “Kürt sorununu”, İçişleri Bakanlığı’na, “Çalıştay” örgütlenmesini ise kontrgerillacılara havale etmesi kuşkusuz rastlantısal değil. Soruna, bir “güvenlik sorunu”, ulusal talepli mücadelenin tasfiyesi sorunu olarak bakan AKP iktidarının Kürt sorununu çözeceğini beklemek saflık olur.” (Yürüyüş, 9 Ağustos 2009, Sayı 192)

*“AKP’nin Kürt politikası konusunda bir değişim ya da buna dair kimilerinin normal olarak görmek istediği işaretler vardır. Böyle görmek isteyenler, **yanılmaya, aldanmaya** hazır olmalıdır.”* (Yürüyüş, Sayı: 13, 14 Ağustos 2005)

Devrimci hareketin daha sürecin, bu tartışmaların yapılmaya başlandığı ilk günlerden itibaren söylediklerini Kürt milliyetçi hareketi sürecin sonunda yani aradan 5-6 ay geçtikten sonra söylemeye başlamıştır.

“Aslında açılımın bitip bitmediği tartışması suni bir tartışmadır. Anlamalı değildir. Tartışılması gereken temel nokta acaba gerçekten “açılım” var mıydı tartışması olmalıydı.” (Yeni Özgür Politika 2009)

Peki, “açılım” konusunda **“Resmi görüşmeler başladı”** diyen siz değil miydiniz? Yanlış politikaların düzeltilmesinde adına özeleştirisi denilen bir meka-

Sonuç olarak, tasfiyenin dayatıldığı bir dönemde devrimci hareket başından sonuna tutarlı bir politik hat izleyerek, gerek Kürt Milliyetçi hareketini gerekse ona tabi olan MLKP ve diğer “Açılımcılar”ı uyarmayı görev bildi. Sonraki yaşanan tüm gelişmeler, devrimci hareketi doğrularken, ABD tasfiye operasyonuna, AKP’nin manevrasına verilen her türlü destek, başta Kürt halkı olmak üzere tüm halkın aldatılmasına hizmet etmiştir.

nizma vardır. Ama onlar dün söylediklerini yok saymayı politika haline getirmişlerdir.

Kürt Milliyetçi Hareketin beklentilerini paylaşan, hatta bu noktada onun da önüne geçen MLKP’nin beklentisi “Kürt sorunu”nun çözümüyüdü. Öyle ki, bunun bir tasfiye olduğunu söyleyen devrimci hareketi **süreci sabote etmekle** suçlayacak kadar ileri gittiler.

“Açılım” oyunu çerçevesinde Kandil’den gelen grupla ilgili de çok şey yazılıp söylendi. Kuşkusuz “açılım”, “barış” adına uzlaşma ve teslimiyet meşrulaştırılamazdı. Ancak özellikle MLKP ve PKK’nın düzene dönmelerini isteyen diğer örgütler, Habur’dan gelişe oldukça memnun oldular.

Sonuç olarak, tasfiyenin dayatıldığı bir dönemde devrimci hareket başından sonuna tutarlı bir politik hat izleyerek, gerek Kürt milliyetçi hareketini, gerekse ona tabi olan MLKP ve diğer “Açılımcılar”ı uyarmayı görev bildi. Sonraki yaşanan tüm gelişmeler, devrimci hareketi doğrularken, ABD tasfiye operasyonuna, AKP’nin manevrasına verilen her türlü destek, başta Kürt halkı olmak üzere **tüm halkın aldatılmasına hizmet etmiştir.**

Nasıl böyle bir yanılgıya düşülebildiğini görmek açısından elbette MLKP’nin ve Kürt milliyetçi hareketin köklü bir muhasebeye ihtiyaçları bulunmaktadır. Ancak MLKP’nin bunu yapacak ne gücü, ne de cüreti vardır. O bunun yerine, yıllardır ÖDP’nin, EMEP’in, TKP’nin debelenip durduğu parlamentarizm bataklığına atmıştır kendini. Kürt milliyetçi hareketin “barış” politikasına yedeklenen MLKP, anlaşılan o ki, teslimiyeti de “barış”a hizmet olarak görmektedir. Düzene dönmekten başka anlamı olmayan bu “barış”a hizmet eden her gelişmeyi elleri patlayınca kadar alkışlamaktadır.

MLKP'nin "barış" savunuculuğu artık **kendisiyle daha uyumludur**, çizgisi artık parlamentoculuktur. Sınıflar mücadelesinin silahlı biçimlerde sürdüğü ortamlarda **parlamentoculuk oyununu oynamak zorlaşır**. O nedenle dün ÖDP'sinden EMEP'ine kadar tüm reformistler nasıl canhıraş "**silahlar sussun**" politikası izlemişlerse, MLKP de kendini şimdi onların yanına yazdıracaktır. "Silah teslimleri"nin "görmekli Serhildan"lar olarak adlandırılması da bu büyük savruluşu gizlemeye çabalayan küçük çarpıtmalar olarak tarihe geçecektir.

Devrime Giden İki Yol Yoktur. Markist-Leninistlerin Parti ve Devrim Anlayışlarıyla Reformistlerin Parti ve Devrim Anlayışları Farklıdır

Her yerde milisler, müfrezeler cirit atıyordu!.. Daha iki yıl önce MLKP'ye bakılırsa silahlı mücadele gelişip yaygınlaşıyordu. İki yıl sonra ise Taksim Hill otelde "legal parti kuruyoruz"a gelindi... Bu süreç, keskinlikle pasifizm, oportünizmle reformizm arasındaki çizginin hiç de kalın olmadığını bir kez daha göstermiştir.

İllegaliteden, silahlardan ESP'ye bir çırpıda gelinmemiştir. Bir sürükleniş, savruluş ve buna eşlik eden bir "geçiş dönemi" yaşanmıştır. ESP'de somutlanan reformist öz, bu çizginin revizyonist teorisinde her zaman oldu. Bu özü örtbas etmek için hep keskin görünmeye çalıştılar.

MLKP'nin teorik tespitlerinin öngörülerinin hiç ama hiçbiri gerçekleşmemiştir. Bunun temel nedeni, hiç kuşkusuz doğru, Marksist-Leninist temele dayanan, ülke gerçeklerine cevap veren bir devrim ve mücadele anlayışına, buna uygun örgütlenmelere ve çalışma tarzına sahip olmamalarıdır. Bugün gelinen nokta bir sonuçtur.

Evet, ayaklanmacı (Sovyetik) devrim stratejisinden parlamentoculuğa gelinmiştir.

Kuşkusuz devrimin nasıl yapılacağı sorusu stratejik bir sorudur. Gerek dünyada, gerekse ülkemizde devrimin nasıl yapılacağı hep tartışma konusu olmuştur. Devrim parlamenter yoldan mı, yoksa "zor"a dayalı bir biçimde mi gerçekleştirilecektir... Marksistler açısından bu sorunun cevabı nettir. Ancak, parlamenterizm yoluna giren MLKP'ye bir hatırlatmada bulunmak için bu soruyu bir kez daha soracak ve ce-

vaplayacağız.

Ülkemizde de barışçıl geçiş veya zor'a dayalı devrim tartışmaları eskidir. Ancak bu tartışma esasında aşılmış bir tartışmadır.

Barışçıl (parlamenter) geçiş, altmışlı yılların ideolojik mücadelelerinin temel konularından biri olmuştur. Bu teorinin o zamanki temsilcisi Türkiye İşçi Partisi, yani kısa adıyla TİP'dir. TİP, sosyalizme parlamenter yoldan geçişi açık olarak savunmaktaydı. O nedenle TİP'le yapılan tartışma da çok açık ve somuttur. Oysa bugün TİP'le aynı konumda olan bir çok legal partinin sosyalizm konusunda ne dedikleri açık değildir. Reformistlerin bir çoğu, **Sovyetik ayaklanma** veya **halk savaşı** stratejilerinden legal particiliğe ve parlamenterizme dönüş yapmışlardır. Ancak bu inkar ve vazgeçiş de hala bir türlü açıkça itiraf etmemektedirler. Öyle ki hala Marksist-Leninist literatürle devrim, sosyalizm tartışmaları yapabiliyorlar. Devrimle ideolojiki, politik, örgütsel hiçbir ilgilerinin kalmamış olmasına bakmadan, ahlak kesebilmektedirler. Yalnız, bunu yaparken, strateji, taktik gibi kavramları pek kullanmıyorlar. Çünkü eğer sorunu bu kavramlarla ele alırlarsa inkarcılıklarını gizlemeleri zor olacaktır. O nedenle kullanmamayı tercih etmektedirler. Şimdi ÖDP veya EMEP veya diğer reformist legal partiler "*sosyalizme parlamenter yoldan geçişi*" mi savunuyor, yoksa başka bir şey mi? Belli değildir. Bu muğlaklığı biraz da "**bilinçli**" yapmaktadırlar. Ama dolaylı biçimlerde de olsa **parlamenterizmi**, emperyalizmle, oligarşiyle uzlaşma üzerine kurulu teori ve politikalarında, söylemlerinde ve özellikle de **pratiklerinde** açık olarak görmek mümkündür.

Reformist legal particiler, ne kadar devrimden söz ederlerse etsinler, altı boştur. Onlar en kaba haliyle **parlamenteristlerdir**.

Mahir Çayan barışçı geçiş konusunda şöyle diyor: "*Barışçıl yollardan sosyalizme geçmek ne demektir? Kısaca açıklayalım.*"

Barışçıl yollardan sosyalizme geçmek burjuva parlamentosu aracılığıyla sosyalizme geçmeyi mümkün görmektir. Ve barışçıl yollardan sosyalizme geçmek proletarya diktatoryasını ön görmez. Sınıflar arası parlamenterist yarış ve bu yolla nihai olarak sosyalizme geçilebileceğini kabul eden bütün parlamentocu sosyalist partiler, iktidara geldiklerinde proletarya diktatoryasını kurmayacaklarını açıkça ilan etmişlerdir." (Bütün Yazılar, syf: 57)

Mahir Çayan'ın değerlendirmesinde görüldüğü gibi, tüm parlamenterist, barışçıl geçiş savunucusu le-

gal partilerin sosyalizmden anladıkları, kesinlikle proletarya diktatörlüğü değildir. “Barışçıl geçiş” teorilerinde tarif edilen sosyalizm, özünde **kapitalizmle uzlaştırılmış, burjuvazinin tasfiye edilmediği** bir sosyalizmdir. Bu, 2. Enternasyonal reformizminden bu yana böyledir.

Reformist-parlamentarist anlayışların hemen hepsinde şu veya bu şekilde kapitalizmle bir uzlaşma vardır. Reformizmin, sosyalizme “barışçı, parlamentarist yoldan” geçişi öngörenlerin tüm tarihinde görebiliriz bunu.

Reformsitlerin kimisi, “burjuvaziye ikna ederek eşitlikçi bir düzen kurulabileceğini bu nedenle devrim yapmaya gerek olmadığını” savundu. Kimisi, kapitalizme karşı çıkmıyor, onun bazı “*kötü sonuçlarının*” düzeltilmesini istiyorlardı. Kimisi, yönetsel düzenlemelerle emekçilerin sorunlarının çözülebileceği iddiasındaydı. Kimisi, kapitalizmin gelişmesiyle zenginliğin tüm topluma yayılacağını ve sosyalizmin kendiliğinden oluşacağını iddia eden teorileri savunuyordu. Hepsinde ortak nokta, devrime gerek olmadığıydı. Bunların sonucundadır ki, reformizm her zaman **burjuvaziyle uzlaşmanın** odaklarından biri olmuştur.

Bu yanıyla da 1800’lü yılların sonlarındaki reformizmle, günümüz reformistleri arasında özde pek fark yoktur. Zaten olması da mümkün değildir. Devrimden, proletarya diktatörlüğünden vazgeçildiğinde, geriye kapitalizmle uzlaşma kalır ve ne yaparsanız yapın, kapitalizme hizmet eder, onu güçlendirir.

Reformizm aşağı yukarı 150 senedir şu veya bu ad altında varlığını sürdürmektedir. Dünyadaki gelişmelere göre, reformizmin barışçıl geçiş teorilerinin zaman zaman daha revaçta hale geldiği, zaman zaman ise geri plana düştüğü dönemler olmaktadır. Özellikle de devrimci mücadelede çeşitli nedenlerle yaşanan gerileme dönemlerinde legalizm güçleniyor, parlamentoculuk öne çıkıyor. Ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının yükseldiği dönemlerde ise reformist barışçıl geçiş hayalleri ortalıktan çekiliyor.

Ancak burada şunu belirtelim; 20. Yüzyıl boyunca devrimin “zor” a dayanılarak gerçekleştirildiği ve sosyalizme bu yoldan geçildiği onlarca örnek bulunmakta iken, reformistlerin “barışçıl geçiş” teorilerinin bu güne kadar kanıtladığı **tek bir örnek yoktur**.

Lenin’in, gerek tarihsel deneylerden, gerekse burjuva devlet ve emperyalizm çözümlemesinden çıkarıldığı sonuç şudur: **“Bütün gerçek halk devrimlerinin ilk şartı (...) hazır devlet makinasını kırmak, parça-**

llegaliteden, silahlardan ESP’ye bir çırpıda gelinmemiştir. Bir sürükleniş, savruluş ve buna eşlik eden bir “geçiş dönemi” yaşanmıştır. ESP’de somutlanan reformist öz, bu çizginin revizyonist teorisinde her zaman oldu. Bu özü örtbas etmek için hep keskin görünmeye çalıştılar.

lamaktır.”

Tarih ve teori ve bugünkü somut gerçeklik, sosyalizme giden iki yolun olmadığını, tek yolun olduğunu, onun da “zor” a dayanılarak gerçekleştirilebileceğini söylemektedir. Bu bilimsel bir gerçekliktir. Aksi- ni iddia edenler dönüp tekrar bakmalıdırlar tarihe.

Marksist-Leninist olma iddiasını parti ismine koyan MLKP, legal partilikle, Marksizm-Leninizmin en açık şekilde inkarcılığı demek olan parlamentarizm bataklığına sürüklenmektedir.

Emperyalizmi Ve Devleti Doğru Çözümleyemeyenlerin Doğru Bir Devrim Anlayışı da Olamaz

Proletarya diktatörlüğünü reddedenlerin burjuva devlet mekanizmasını parçalayıp yerine sosyalizmi inşa etme gücü ve iradesine sahip olmaları mümkün değildir.

Reformizm sonuç olarak burjuva ideolojisidir. Kaynağını 2. Enternasyonal’in reformist-revizyonist politikalarından alan tüm reformist akımlar, devrimi reddetmekte birleşmişlerdir. 1900’lerin başlarında “en parlak” dönemini yaşayan reformizm, başta Sovyet devrimi olmak üzere tüm devrimlerin zora dayanan pratiği karşısında tüm cazibesini kaybetmiştir. Reformizm, Ekim devrimini izleyen onyıllar boyunca belini doğrultamamıştır. Reformizme yeniden güç veren, en başta SBKP’nin 1956’daki 20. Kongresini izleyen revizyonist politikaları oldu. Reformizmin ve revizyonizmin bu dönemdeki ön plana çıkan ortak yanlarından biri Stalin düşmanlığı oldu. 20. Kongre, bir yanıyla da bunu meşrulaştıran bir kongre olmuştu. Stalin düşmanlığını proletarya diktatörlüğünün reddi, diktatörlüğün reddini zora dayanan devrimin reddi tamamlıyordu. Avrupa “komünistleri”, reformlar yoluyla, parlamento aracılığıyla sosyalizme varılmasını ve “Tarihsel uzlaşma” adı altında burjuvaziyle itti-

fak ve işbirliğini teorileştirdiler.

Reformizmin ve legalizmin revaçta olduğu birinci dönem, 2. Enternasyonal partilerinin “zaferleri”yle dolu, 1900’lerin başlarıdır. SBKP’nin 20. Kongresi-nin başlattığı dönem, reformizmin ikinci parlak dönemi oldu. Reformizmin ve legalizmin revaçta hale geldi üçüncü dönem ise 80’li yılların sonu 90’lı yılların başı oldu. Başta SSCB olmak üzere sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimler sonrası reformizm, legalizm, parlamentarizm, yeniden parlatılarak piyasaya sürüldü. İnkarcıların, silah bırakanların, bayraklarından orak çekiçleri çıkartanların gideceği başka da bir yer yoktu zaten.

Ancak ortada gerçekte yeni olan bir şey yoktu. “Yeni bir durum” yoktu. Emperyalizmde ve burjuvazide, dolayısıyla emperyalizmle halklar, burjuvaziyle proletarya arasındaki savaşta da yeni bir şey yoktu. Tüm reformist görüşlerin kaynağında hala, Bernstein’den Kautsky’den, SBKP revizyonizminden ve Avrupa

rupa komünizminden alınma görüşler vardı.

Bugünkü legal partilerin varoluş gerekçesi yapılan teorilerin kaynağı da aynıdır ve buna şimdi ESP de dahildir. Reformizme, parlamenterizme ESP de başka bir gerekçe bulamayacaktır. **“Ama biz devrimi reddetmiyoruz ki”, “biz illegal partiyi yadsımlıyoruz ki”** gibi itirazların hiçbir hükmü yoktur ve bu itirazlar, **tüm reformistler bu yoldan geçmiştir.**

Bir çok kez belirtmişizdir ama bu yazı kapsamında bir kez daha vurgulayalım: Marksist-Leninistler burjuva parlamentarizminin olanaklarından yararlanmayı ihmal etmezler. Seçimlerin, parlamentonun devrimi geliştirmek için bir araç olarak kullanılabileceği, Marksist-Leninistlerin Lenin’den bu yana savundukları bir anlayıştır. Burada dikkat edilmesi gereken nokta; onun bir **“amaç” mı yoksa, bir “araç”** olarak mı ele alındığıdır.

Marksizm-Leninizm, parlamenter mücadele verirken de, parlamentarist yolla proletarya devletin

Gençlik örgütleri, **“Barış için vicdani ret”** kurultayı yapıyorlar. Sınıflar mücadelesini, halkların yüzlerce yıllık ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini reddedercesine, küçük burjuvazinin **“ölmek de öldürmek de istemiyoruz”** sözünü sloganlaştırıyorlar. Bu komünist gençlik, **“Biz Orduya Ancak Fındık Toplamaya Gideriz”** diye pankart asıyor salona.

ESP artık, vicdani retçilikle, romantizmle, çimenlerle, meşguldür.

“Biz Erkek Değiliz İnisiyatifi” (BEDİ) oluşturuyorlar. “Kadın hareketi” yetmemiş olacak ki, erkekleri de kadın sorunuyla ilgilenmek üzere seferber ediyorlar. Kadın sorununu sahiplenmek için “erkekliği reddetmek” türünden çarpıklıklar, çarpık bir bakış açısından çıkabilir ancak.

Legal bir parti kuran ESP; bu partiyi yıllardır dillerine pelesenk ettikleri bir **“işçi havzası”**nda, veya sonradan keşfettikleri bir **“varoş”**ta değil de emekçilerden uzakta lüks bir otel salonunda yapıyordu. Neden acaba? Marksist-Leninist bir hareket, bununla kime ne söylemek istemiş olabilir?.. Kürt milliyetçi hareketin önder kadrolarıyla röportaj yapıp, kendi sayfalarından Türkiye soluna hakaretler ettirmekle, ne hesap yapmış olabilir?.. Bunların cevapları, düzene doğru atılan legal particilik adımıyla olsa gerek...

ESP, legal partisinin kuruluş çağrısına şöyle başlar: **“Marks bir yerde devrimi şöyle tanımlamıştı; ‘Devrimi, bütün yüreklerin dönüşmesi ve özgür insan onuru adına bütün ellerin havaya kalkması olarak an-**

kurulmasının **imkansız olduğunun** unutulmaması gerektiğini söylemektedir. Parlamenter yolla sosyalizmi inşa etmek hayalleri kurulmaya başlandığında, o artık parlamenter mücadelenin devrimci değil, **reformist, revizyonist biçimidir**. Kullanılabilecek bir araç olmaktan çıkıp, **amaçlaşmış** demektir.

Biliniz ki, ülkenin sosyo-ekonomik yapısını doğru tespit edememek, politikalarda da sapmalara yol açar. Ülkemizde yaşanan gelişmeler karşısında alınacak tavırlar bu tespitle ilgilidir. Sistemi “demokrasi” olarak değerlendirmek, iktidar çatışmasında yanlış safta yer almaktan, demokrasi adına AKP’yi savunmaya kadar gidebilmektedir.

Sistemin yanlış tanımlandığı noktada, açık faşizm karşısında parlamenter faşizmi savunma noktasına düşmek hiç de uzak ihtimal değildir. Düşülen bu noktada ise, faşizmin parlamentosu, gözünüze **demokrasinin zemini** gibi görünmeye başlar. Türkiye solunun parlamentarist hayalleri işte bu yanlış bakışla şekil-

Revizyonizmin ve oportünizmin, parlamenterliklerini haklı göstermek için yaptıkları, Marksizmi- Leninizmi tahrif etmektir. Biliniz ki, "legaliteyi kullanmak", proletaryanın illegal olarak örgütlenmek zorunda bırakılması kadar eski bir politikadır.. Sosyalistler legal imkanları değerlendirebilmek için legal partiler, dernekler kurmuşlardır. Yine bu doğrultuda politika ve taktikler geliştirmişlerdir. Burada temel mantık, illegalitenin legaliteyi kullanması şeklindedir.

lenmiştir ve MLKP’nin gittiği yer de o zeminden başka bir yer değildir.

Ülkemizde örnekleri yaşandığı gibi, devrimi hedeflemeyenler, kaçınılmaz olarak faşizmin demokra-

de sadece bir romantik.. hayalci”... Oysa Che romantik değil, bilimseldir. Onun idealleri romantik idealler değil, diyalektik ve tarihsel materyalizmin hükmettiği ideallerdir. Che’yi bilimsel bir Marksist-Leninist olmaktan çıkartıp romantik yapmak,

Che’ye burjuvazinin giydirdiği kalıbı kabul etmektir, düzen içi bir bakıştır. Romantiklik, hümanizm, duygusallık, bunlar, burjuvazinin ve küçük-burjuvazinin kulağına da hoş gelecek sözcüklerdir.

İşte savrulma böyle bir şeydir. Hayatın her alanında, dilinizden eyleminize, kültürünüze yaşam tarzınıza, basın açıklaması yapacağınız yerden giyim kuşamınıza kadar herşey yeniden şekillenir... Gün gelir, kendiniz bile tanıyamazsınız kendinizi...

Savaş Değil Barış, Ölüm Değil Çözüm İstiyoruz
Kardeşlik Forumunda Buluşuyoruz
EZİLENLERİN SOSYALİST PARTİSİ Girişimi

lıyorum.’

Çok duygusal, çok insancıl ve çok romantik değil mi!” Romantizm düşkünlüğü, Küba devriminin gerilla komutanı, Bolivya’da gerilla savaşı verirken şehit düşen Ernesto Che Guevara’yı “romantik” devrimci haline getirir.

Oysa farkında değillerdir ki, Che’yi “romantik” ilan eden burjuvazinin ve küçük-burjuvazinin bu adlandırması, gerçekte Che’nin “**olmayacak şeyler**” peşinde koştuğunu anlatır. “*Tamam iyi güzel*

sicilik oyununun bir parçası haline geleceklerdir.

Ülkemizde “parlamentar mücadele” veren reformistlerin birçoğu da devrimcilik, komünistlik iddiasındadırlar. Yine, Marksist-Leninist olma iddiasını taşıyan ve buna paralel olarak parlamentarizmi eleştiren ama seçim manevralarından, reformist taktiklerden uzak durmayan gruplar da söz konusudur. Bunların başında da ESP gelmektedir. ESP, 2007 seçimlerine Kürt milliyetçilerinin kanatları altında bağımsız bir adayla girmek istemiş, ancak bunun mümkün olmaması nedeniyle seçime tek başına girmek zorunda kalmıştır. 2007 seçimi dışında da ESP’nin hemen tüm seçimlerde önceliği, reformist kesimlerle ittifaklar olmuştur. Bu anlayış tüm keskinliğine rağmen adım adım sağcılaşmış, düzeniçileşmiş ve geline nokta legal partililik kulvarına katılmıştır.

Bu anlayışlar reformist özleminin, ne kadar gizlemeye çalışırlarsa çalışsınlar bunda başarılı olamamışlardır. İktidar iddiasından, perspektifinden gün gün uzaklaştıklarını, pratiklerinde, kimi gelişmeler karşısındaki tutumlarında çok açık şekilde görmek mümkündür.

Revizyonist ve oportünistler, parlamentar mücadeleye geçiş konusunda, Marksizm-Leninizm’den uzaklaştıklarını hatta bu çizgiden ayrıldıklarını gizlemek için yine kendilerine Marks ve Lenin’den dayanaklar bulmaya çalışırlar. Marks’ın istisnai koşullar için “*barışçıl geçiş olabilir*” demesi ve Lenin’in Duma’ya katılmayı savunmasına atıfta bulunarak doğru yolda olduklarını iddia ederler.

Ancak başvurdukları gerekçe çok eski bir çarpıtmadan ibarettir. Marks’ın “*barışçıl geçiş olabilir*” dediği ülkeler ABD ve İngiltere’dir. Ve bunu da **belli koşullar altında** söylemiştir. Ki, her iki ülke için de “barışçıl geçiş” koşulları daha o zamanlar **ortadan kalkmıştır**. O nedenle parlamentarizmi savunanlar açısından üzerinde durulabilecek bir dayanak değildir.

Bolşevikler’in Rusya’daki parlamentoya (Duma’ya) katılmalarında veya tersine olarak Duma’yı boykot etmelerinde de, devrimci durumu pekiştirmek söz konusudur. Bolşeviklerin Duma’yı devrimi geliştirmek hedefiyle kullanması, **devrim hedefi olanlar için hiç de uygun bir örnek** değildir.

Revizyonizmin ve oportünizmin, parlamentoluklarını haklı göstermek için bunlara başvurmaları, Marksizmi- Leninizmi tahrif etmektir. Bilinir ki, “legaliteyi kullanmak”, proletaryanın illegal olarak örgütlenmek zorunda bırakılması kadar eski bir politi-

kadır. Sosyalistler legal imkanları değerlendirebilmek için legal partiler, dernekler kurmuşlardır. Yine bu doğrultuda politika ve taktikler geliştirmişlerdir. Burada temel mantık, **illegalitenin legaliteyi kullanması** şeklindedir. Reformizm için ise böyle bir durum söz konusu değildir. Çoğu için illegalite mahkum edilmiş, reddedilmiştir. Kimileri ise reformistliğini, sağcılığını gizlemek için illegalite anlayışını hala sürdürüyor gözükse de bunların da diğerlerinden farkı yoktur.

Parlamentar Hayaller Hep Olmuştur. Devrim İddiasını Kaybedenler Düzeniçileşmiştir

Ülkemizde reformizm dendiğinde ilk akla gelen TİP, TSİP ve TKP’dir. ‘80 öncesinin reformizmine damgasını vuran bu 3 parti olmuştur. Parlamentocu hayallerin başını TKP çekmiştir aslında. TKP illegal bir parti olmasına, teorik olarak komünizmi savunmasına rağmen, legalleşmek, parlamentoya girebilmek için neredeyse tüm siyasal yaşamının temel hedefi olmuştur. Legalleşmek ve parlamentoya girebilmek için her türlü faydacılığa, ilkesiz ittifaklara başvurmuştur.

1940’ların ikinci yarısında çok partili parlamentar sisteme geçişte, TKP ve diğer sol gruplar, aydınlar, gelişmeleri burjuva demokrasisine geçiş olarak değerlendirdiler. Parlamento kapılarının kendilerine de açılacağını düşünen TKP, Türkiye Emekçi Partisi adıyla yasal bir parti kurdu. Ancak icazetçi çizgisine rağmen bu parti kapatılmaktan kurtulamadı.

Revizyonist TKP, parlamentoya girmekte ısrarcıdır. “**Faşizme karşı demokrasi taraflısı**” olarak değerlendirdiği Menderes’in Demokrat Partisiyle ittifak arayışlarına girecek kadar faydacı davranır. Sadece TKP değil, dönemin bir çok ilerici aydını da DP’ye destek vermişlerdir. **Aynı anlayış** otuz yıl sonra bu kez ANAP’ı, Özal’ı demokrat olarak değerlendirecekti. Elbette parlamento amaç haline getirilince, politikalar, taktikler de onunla uyum içinde oluyor. TKP’nin parlamentarizm temelindeki politikalara, taktikleri dönemlere göre değişse de, reformist özü değişmeden kaldı.

Reformizmin 1960’larda ön plana çıkan temsilcisi ise, Türkiye İşçi Partisi (TİP) olur. TİP, 60’lı yıllar boyunca da “*tek legal sosyalist parti*” olarak kalır.

1960’ların ikinci yarısı, bilindiği gibi, reformizme,

parlamentarizme, cuntacılığa karşı devrimci bir kopuşun yaşandığı yıllardır. Devrimci hareketlerin gelişimiyle birlikte, 1960'ların sonlarına doğru artık TİP bir "çekim merkezi" olmaktan çıkarak, sürecin ihtiyaçlarına hiçbir şekilde cevap vermeyen bir parti olarak geri plana düşer.

12 Mart cuntası döneminde ihtilalci cephenin direnişi ve mücadelesi sonucunda, bu hareketler fiziki olarak darbeler yemiş olsalar da, ortaya büyük bir devrimci potansiyel çıkar. Çeşitli kesimler bu potansiyeli **legal partilere** kanallı etmeye çalışır. Ve peş peşe legal partiler kurulur. Önce Türkiye Sosyalist İşçi Partisi kurulur. TİP de Behice Boran önderliğinde yeniden kurulur. Aynı dönemde bunları Mihri Belli önderliğinde Türkiye Emekçi Partisi (TEP), Kıvılcımlı çizgisindeki Vatan Partisi ve Mehmet Ali Aybar önderliğinde Sosyalist Devrim Partisi izledi. Ancak bu legal partilerin hiçbirisi ciddi bir kitleselleşmeye, örgütlenmeye ve siyasal etkinliğe ulaşamadılar., Hemen hepsinin bir başka ortak noktası, CHP kuyrukçuluğudur. Parlamenteoya girebilmek için CHP'yle sürekli ittifak aradılar, bu ittifak olmadığında bile CHP'yi desteklediler. Buna rağmen parlamenteoya tek bir kişi dahi sokamadılar. Aynı dönem, illegalite temelinde örgütlenen örgütler ise hızla gelişip, kitleselleşen siyasi hareketler oldu...

'70'lerin legal partileri 12 Eylül cuntasına karşı hiçbir direniş gösteremediler. Oportünist reformist sol 12 Eylül'de sadece fiziki bir yenilgi yaşamadı, beyinlerde yaşadığı yenilgi çok daha büyük tahribatlara yol açtı. Bu zemin üzerinde sağcılaşıma, düzeniçileşme, legal partililik ve parlamentarizm, büyük bir hız kazandı.

'80'li yılların sonunda legal parti tartışmaları yeniden yaygınlaştı. İlk kurulan legal parti, Birleşik Sosyalist Parti'ydı. Ardından SİP kuruldu, onları 1996'da ÖDP izledi. Legal partileri kuranlar illegal partilerden, silahlı mücadeleden vazgeçmiş kesimlerdi. ÖDP'nin içerisinde, Devrimci Yoldan KSD'ye TKEP'ten TKP'lilere kadar bir çok eski örgütün yöneticileri kadroları yer alıyordu. Oportünist revizyonist kesimlerde parlamentarizm hayalleri, en uç boyutlara tırmanmıştı. Legal partililik kervanına 1996'da TDKP de katıldı.

Bu kısa özet tarihten de görüleceği gibi, hem klasik reformist partiler, hem de ayaklanma veya halk savaşı savunuculuğundan dönerek parlamentarizm kervanına katılanlar, oldukça uzun bir liste oluşturuyor; ESP bu kervana eklenen son halka olmuştur ama

Devrimcilerin görevi ise düzenin parlamentosunun ve ortaya koyduğu seçim sandığının halkın hiçbir sorununu çözemeyeceği, sorunların çözümünün devrimle, halkın kendi iktidarıyla mümkün olduğunu göstermektir. Varsayalım ki bir aday parlamenteoya sokuldu. O adayın parlamentodaki en temel görevlerinden biri, parlamento kürsüsünden düzenin ve onun parlamentosunun halkın hiçbir sorununu çözemeyeceğini en geniş kitlelere göstermektir. Yani kitleleri düzene bağlayan değil, düzenden koparan bir görev üstlenmek durumdadır.

o da "sonuncu" olmayacaktır. Devrim ve karşı-devrim arasındaki kavgada benzerleri hep çıkacaktır.

Bu özet tarih açısından şunu da belirtmekte yarar var; günümüz reformist legal partileri, '80 öncesi legal partilerinden çok daha şekilsiz ve ilkesizdir. "Yeni dünya düzeni"ne göre biçimlenen, anti-emperyalizmi neredeyse tamamen terketmiş, legal yasal sınırlar içinde bile olsa faşizm karşısında direnme anlayışından yoksun bir reformizm var karşımızda. Belli başlı reformist partiler tamamen icazetli politikalarla var olmaya çalışmaktadırlar. Sosyalizmi zaman zaman telaffuz etmelerinin pratikte bir hükmü yoktur. MLKP'nin parlamentoçuluk hayalleri de diğer legal partilerden farklı sonuçlara yol açmayacaktır. Parlamentarist hayalleri beslemek, devrimin ve sosyalizmin reddidir, dolayısıyla devrimi değil, düzeni güçlendirmektir.

Devrimciler Parlamenteoyu Araç Olarak Kullanmayı İlkesel Olarak Reddetmezler. Temel Nokta Düzeni Değil Devrimi Güçlendirmesidir

Türkiye solunun büyük kesiminde seçimlere katılmak sürekli bir politika haline geldi. Oysa boykot, protesto gibi farklı seçim taktikleri de vardır. Seçimlere katılım, boykot veya protesto, her biri, kendi içlerinde de farklı biçimler alabilirler.

Yukarıda da belirtildiği üzere, devrimciler parlamenteoyu bir araç olarak kullanmayı ilkesel olarak

reddetmezler. Dünya devrim deneylerine bakıldığında bunun birçok örneğini görmek mümkündür. Burada gözden kaçırılmaması gereken nokta, sorunun, seçimleri ve parlamentoyu her koşulda kullanma veya her koşulda reddetme biçiminde ele alınamayacağıdır. Devrimci taktiği şekillendiren, belirleyen, devrimci mücadeleyi hangisinin geliştireceğidir. Parlamento mücadeleye ve buna bağlı olarak seçimlere katılımın tek ölçüsü bu olmak durumundadır. Değilse, faşizmin seçim, demokrasıcılık oyununda yer alınmış olunur. Bu da açıktır ki, kitlelerin parlamentodan, dolayısıyla düzenden beklentilerinin sürmesine neden olur, sorunların düzen içinde çözülebileceği düşüncesini besler.

Devrimcilerin görevi ise düzenin parlamentosunun ve ortaya koyduğu seçim sandığının halkın hiçbir sorununu çözemeyeceği, sorunların çözümünün devrimle, halkın kendi iktidarıyla mümkün olduğunu göstermektir. Varsayalım ki bir aday parlamentoya sokuldu. O adayın parlamentodaki en temel görevlerinden biri, parlamento kürsüsünden düzenin ve onun parlamentosunun halkın hiçbir sorununu çözemeyeceğini en geniş kitlelere göstermektir. Yani kitleleri düzene bağlayan değil, **düzenden koparan** bir görev üstlenmek durumundadır.

Marksist-Leninistler seçimlerin ve parlamentonun niteliği konusunda nettirler. Ancak bu, bütün bunları reddetmemiz anlamına gelmez. Lenin bu konuda şu nu söyler: *“Asıl sorun şu ki, bizim için zamanını doldurmuş olan bir şeyin, sınıf için zamanını doldurduğuna, yığınlar için zamanını doldurduğuna inanmak gerekir.”* (Lenin, Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı, Cilt: 2, Syf: 247)

Bolşevikler illegal ve legal, parlamenter ve parlamenter olmayan mücadele biçimlerini birbirinin karşısına koyarak değil, birleştirerek ele almışlardır. Oysa ülkemiz reformist legal partileri, illegaliteyi “lanetlemekte” ve ondan “vebadan kaçır gibi” uzak durmaktadır.

Oportünist reformist sola hatırlatmak gerekir; Lenin, parlamenter mücadele açısından olmazsa olmazları ortaya koymuştur. Bunlar;

- **Legal ve illegal mücadelenin birleştirilmesi,**
- **Kitlelerin eğitilmesi, örgütlenmesi ve ayaklanmaya hazırlanması.**

Parlamenter mücadele ve seçim taktiği, bunlara hizmet etmediği sürece, zora dayanan devrimi geliştiren bir rol oynamadığı sürece, o, devrimci bir taktik olmaz. Oportünist reformist sol, seçim-parlamen-

rizm konusunda da ya liberalizm içindedir, ya farklı bir sapma.

Parlamentonun araç olarak kullanıldığı koşullarda devrimciler, bunu da kendi yöntem ve tarzlarıyla yaparlar. Ancak ülkemiz solunda bu noktada da çarpıklıklar sıklıkla görülmektedir.

Sonuç olarak, Türkiye solunun büyük bir bölümü için parlamentaer mücadele bir bataklığa dönüşmüştür. 1980’lerin sonunda legal parti tartışmaları gündeme geldiğinde, legal-yasal partinin devrime hizmet edeceği iddiası vardı. Bugün bunlar da büyük ölçüde geride kaldı. Legal partiler “devrimi”, “sosyalizmi” ağızlarına almaktan dahi kaçınmaktadırlar.

Evet, ‘80’li yılların sonunda legal, yasal parti tartışmaları yapılırken, Aydınlıkçıların çıkardığı *“Saçak”* adlı dergide şunlar söyleniyordu; *“Yüzyıllık kökleri olan parlamento ve seçim geleneği özgürlük birikimi nedeniyle ülkemizde kitlelerle siyasal bağlar oluşturmada geçerli olan başlıca yol, yasal parti olmasıdır.”*

Bugün, Devrimci Yol’dan TDKP’ye, TİP’den KSD’ye... hepsi aynı noktadalar. Yasal partilerde karar kılınmış, parlamenter mücadele benimsemiş, parlamentoya girmek amaçlanmaktadır.

Bir kez daha içinde bulunduğumuz koşullara bakalım olursak, 2009 Türkiye’nde ne yazık ki parlamentarizm hayalleri daha da büyümüştür. Bilinir ki, düzene yaklaşan, düzeniçileşen her örgüt, Türkiye devrim mücadelesinin kaybidir. O nedenle MLKP’ye de tarihi bir uyarı yapmak istedik. Tarihte de görülmektedir ki, parlamentoculuk halklarımızın kurtuluş yolu değildir. Kurtuluşun biricik yolu vardır, o da, Marksizm-Leninizm’den sapmadan devrime yürümek ve burjuva devlet mekanizmasını parçalayarak demokratik halk iktidarını kurmak ve sosyalizmi inşa etmektir.

Dünyada ve ülkemizde yaşanan deneylerden de görülmüştür ki, sol, silahlı mücadeleden, bedel ödemekten kaçtıkça, düzene yaklaşmakta ve hatta düzeniçileşmektedir. Kuşkusuz bunun önüne geçmek mümkündür. Yapılması gerekenler de açıktır; silahlı mücadeleyi yükseltmek, kitlelere gitmek ve illegalite örgütlemektir.

Kitlelere gitmeyenlerin, silahlı mücadeleden ve bunun gerektirdiği bedelleri ödemekten kaçanların gideceği yer ÖDP’nin, EMEP’in ve benzerilerinin yanı olacaktır. Sakın *“biz onlar gibi olmayacağız”* demesinler. Geriye dönüp bakmaları bile gidecekleri yeri görmelerine yetecektir...

Devrim Tarihi Direnişlerle, Ödenen Bedellerle Yazılıyor. Direnmeyenlerin Tarihleri De, Gelenekleri De Olmuyor

Emek ve Özgürlük Cephesi'ne Kısa Bir Cevap

Emek ve Özgürlük Cephesi, Yürüyüş dergisinde yayınlanan **“20 Ekim 2000’den 22 Ocak 2007’ye ... Direniş, Zafer ve Sol”** başlıklı yazı dizisi ile ilgili olarak 24 Şubat 2010 tarihinde bir açıklama yayınladı. Açıklamada yazı dizisi ile ilgili olarak *“bizim için özel bir önem ve anlam ifade etmiyor”* deseler de, gerçeğin hiç de öyle olmadığı anlaşılıyor. Solun bir çok kesimini olduğu gibi, Emek ve Özgürlük Cephesi’nin Büyük Direniş içindeki yerini, tarih açısından ortaya koymak, onları da rahatsız etmiştir.

Açıklamalarına **“sık tekrarlanan yalan gerçeğe dönüşmez”** başlığını seçmelerinden anlaşılıyor ki, Büyük Direniş sürecine dair politikalarını tartışmak, bu sürecin muhasebesini yapmak yerine, temelsiz ve dayanaksız bir karşı saldırıyla eleştirileri savuşturma yöntemi benimsenmiştir. Elbette tercih kendilerinin. Ama, bugün sorulduğuna hiç kuşumuzun olmadığı, yarın da sorulacağı kesin olan *“siz 7 yıl boyunca ne yaptınız”* sorusu karşısında açıklamadaki izahın hiçbir geçerliliği yoktur. Eminiz ki, bu cevaplarla kimseyi ikna edememektedirler. Tarihi ikna edebilmeleri ise hiç mümkün değildir.

Açıklamada söyledikleri, direniş sürecine dair çarpıtmalarının, bilgisizliklerinin ve hala soruna iktidar savaşına bağlı bir direniş perspektifiyle bakmaktan uzak olduklarının üzerini örtmeye yetmiyor.

Emek ve Özgürlük Cephesi’nin açıklamasında yer alanları şu başlıklarda toplamak mümkün:

A) 19 Aralık ve 2000-2007 Ölüm Orucu direnişine ilişkin değerlendirmeler,

B) 19 Aralık ve Ölüm Orucu sürecinde kendi politikalarına ilişkin **“ne gerekiyorsa yaptık”**da ifadesini bulan kendilerini savunma amaçlı bölümler,

C) *“Bizi neden eleştiriyorsunuz, biz ayrı örgütüz”*de anlamını bulan ve devrimcilerin ideolojik mücadelede bakış açılarıyla bağdaştırılamayacak yaklaşımları,

D) Devrimci Harekete yönelik *“tarih kurgulayıcı”, tarih yaratıcı”* gibi suçlamaları...

Bu başlıklar altında ne söylediklerine kısa kısa bakalım:

A) 19 Aralık 2000’de; *“hem büyük bir direniş, hem de büyük bir acı yaşandı”*ğini belirtiyorlar. Yaşadıklarını belirttikleri *“acı”*yı şöyle açıklıyor arkadaşlar: *“Yaşanan acı ise sadece çok değerli devrimcilerin katliamda yitirilmiş olmasından kaynaklanmıyor; aynı zamanda bu kıyımın denk düştüğü tarihsel dönem devrimci hareketin yaşamakta olduğu gerileme süreci, yani bu trajediye yanıt verme konusundaki zayıflığımız da acı veriyordu bize.”*

Aynı tesbiti, Mayıs 2002’de (Sosyalist Barikat’ın 1. sayısında) yapmış olduklarını, o zaman da, böylesi bir *“direniş ve katliam”* için **“Bir daha asla!”** dediklerini de ekliyorlar. Böylesi bir *“tespit”* yapmalarını ise şöyle açıklıyorlar:

“(...) Bizim asıl derdimiz, oligarşinin büyük bir

gaddarlık gösterisiyle asıl yapmak istediği şeydi(...), büyük bir gaddarlık ortaya konularak “aykırı” güçlerin hepsine birden “çizmenin boyu” hatırlatılmıştır.

“(...) Bu çapta bir kıyımın bu kadar çorak bir politik ortamda gerçekleşmiş olması, bizzat devrimci sempatizan çevrenin kendisini de derinden etkileyen bir “acz” duygusunu besliyordu.(...)

“Tarihte hiçbir devrimci kuşak yoldaşlarını katleden aygıt karşısında bu kadar **derin bir çaresizlik** içine düşmemiş, Mahir Çayan’ın sözünü ettiği şu ‘**vurduğu yerden ses getiren örgüt**’ ihtiyacı bu kadar yoğun bir biçimde kendini ortaya koymamıştır.”

Arkadaşların duyguları, düşünceleri belli ki, bir “acizlik” etrafında dönüp durmuş. Birincisi, “Tarihte hiçbir devrimci kuşak yoldaşlarını katleden aygıt karşısında bu kadar **derin bir çaresizlik** içine düşmemiş” derken tarihten habersiz bir kişi gibi konuşmaktadır. Halklar, devrimciler çok katledilmiş ve tarihin bir çok kesitinde de o katliamlara, düşmanın hakettiği cevabı veremeyecek durumda olmuşlardır. Ama devrimciler, bu durumda tarihsel perspektifle bakarlar bu konuya; acizlik olup olmasını da öyle belirlerler. Evet, 19 Aralık katliamında gerektiği şekilde bir misilleme yapılamadığı açıktır. Tıpkı cunta yıllarında da olduğu gibi... Cunta yıllarında ölümlere yatkın, öldüğümüzde dışarıda hesabımızı soraca bir dizi misilleme eylemi yapılmayacağını pekala biliyorduk. Peki ne yapsaydık o durumda? Öyle diye direnmekten vaz mı geçseydik?.. Emek ve Özgürlük Cephesi’nin sorunu ele alışı, direnişlerin ve her koşulda mücadelenin mantığı açısından yanlış, tüm direnişler tarihini inkar eden, yadsıyan ve mahkum eden bir ele alıştır.

İkinci olarak da şunu belirtelim ki, Mahir’in sözünü ettiği ‘**vurduğu yerden ses getiren örgüt**’ü gerçekleştirmiş ve gerçekleştirme inanç ve iddiasında olanlar, Emek ve Özgürlük Cephesi’nin sözünü ettiği türden bir acizlik duygusunu hiçbir zaman yaşamazlar.

Direnişçileri “kurban olarak seçilenler”, direnişi de “**postu kolay kaptırmamak için yapılanlar**” olarak adlandırmak Marksist-Leninistlerin bakış açısı değildir. Bu, sınıflar mücadelesinde dışı dışı direnmeyi, bedel ödemeyi, can vermeyi reddeden küçük-burjuvazinin bakış açısı ve dilidir.

Arkadaşlar devam ediyorlar:

“Kendi parçası olduğu devrimci hareket dahil solun bütününün süreç karşısındaki etkisizliği hiçbir devrimci sempatizan kuşağını bu ölçüde bunaltmamıştır. (...) Bugünkü sorun ise, “korku”, değil, saldırıya ciddi bir yanıt verilmemiş olmasından kaynaklanan “güven” sorunudur.(...) Örneğin 70’ler boyunca her gün beş-on devrimcinin cenazesini kaldıran insanlar bir “güven” problemi yaşamamışlardır.(...) Oysa, 19 Aralık vahşetiyle karşılaşan bugünkü devrimci kuşak, aynı yürek ferahlığına sahip olamamıştır.(...) Bu insanlarla saldırıya karşı cezaevlerindeki devrimcilerin gösterdiği kahramanlık üzerinden de ilişki kuramayız; bu, **kurban olarak seçilenin “postu kolay kaptırmaması” anlamında çok önemli** ve gelecek yaratıcı tavidir.

“Ama bugün devrimci olmak isteyen insanla “**nasıl şereflice öldüğümüz**” üzerinden değil, güç üzerinden ilişki kurabiliriz.”

Emek ve Özgürlük Cephesi’nin 19 Aralık ve ölüm Orucu direnişine ilişkin söyledikleri gayet açıktır. 19 Aralık direnişini de, 7 yıl süren ölüm Orucu direnişini de anlayabilecek ve ondan çıkan siyasal sonuçları görebilecek durumdan çok ama çok uzaktırlar. Çünkü, direnişlere bakış açıları Marksist-Leninist bir ele alışı dışına çıkmıştır. Direnişçileri “**kurban olarak seçilenler**”, direnişi de “**postu kolay kaptırmamak**” için yapılanlar olarak adlandırmak, **Marksist-Leninistlerin** bakış açısı değildir. Bu, sınıflar mücadelesinde dışı dışı direnmeyi, bedel ödemeyi, can vermeyi reddeden küçük-burjuvazinin bakış açısı ve dilidir.

19 Aralık’ı, “**trajedi**”, yaratılan direnişi, feda eylemlerini ve yedi yıl boyunca ölüm orucunda şehit düşenleri “**kurban**” olarak değerlendirenler, elbette ki, kendilerini “kurban” etmeyeceklerdir. Nitekim, bu direniş sürecinde **ŞEHİT VE GAZİ VERMEYEN** örgütlerden biri de Emek ve Özgürlük Cephesi’dir. Bu kuşkusuz tesadüfi değildir. Yukarıda ortaya koydukları küçük-burjuva anlayışlarının doğal ve kaçınılmaz sonucudur.

Değilse, ideolojik ve politik olarak Marksist-Leninistlik, devrimcilik iddiası olan bir siyasi hareketir kendisine en azından şunu sorması gerekirdi: Biz ne yaptık veya yapmadık da, hapisanelerin kan gölüne döndüğü 19-22 Aralık günlerinde, tam yedi yıl süren ve 122 şehidin verildiği büyük bir direniş sürecinde, tek bir şehit, tek bir gazi vermedik? Nasıl oldu da ölümler hep bizim uzağımızdan geçti, veya biz mi ölümlerden kaçtık?! Zulüm insanları diri diri yakar-

ken, kurşunlarken, hücrelerde tecrit ederken, siz ne yaptınız da bir tek şehit vermediniz? Tarihin Emek ve Özgürlük Cephesi'nden beklediği ve beklemeye devam edeceği cevap budur.

"Oligarşinin bu katliama cesaret edebilmiş olmasını" da, hala anlayamamışlar! Bu bakış açısıyla, burjuvaziden, küçük-burjuvaziden alınmış bu tanımlamalarla, anlamaları da zaten imkansızdır. Anlasalar da kabul etmeleri mümkün değildir. Çünkü, oligarşinin cesaret edebilmesinde kendilerinin de payları vardır. Keşke, Yürüyüş'teki yazı dizisini bir devrimci gibi okuyabilselerdi de, bir şeyler öğrenip dersler çıkarabilselerdi.

Dönemin Başbakanı Ecevit'in ve İçişleri Bakanı'nın açıklamaları gazetelerde de yer almıştı. Bülent Ecevit, *"İMF politikalarını uygulayabilmemiz için cezaevleri sorununu çözmemiz gerekir"* demiştir. İçişleri Bakanı da, bir yıldır katliam operasyonu için hazırlandıklarını açıklamıştı. Ve bu hazırlıklar tüm devrimci örgütlerce biliniyordu. Başka mı? Sizlerin böylesi bir direnişte yer almayacağını, dışarıda ve hapishanelerde işi geçiştireceğinizi oligarşi de sanırız "kestirmede" (tanım kendilerine aittir) bulunabilmiştir. Ve yanılmamıştır da... F Tipleri devrimci örgütlerin, tutsakların gündemine ne zaman girdi? Ulucanlar katliamının amacı neydi?

"Acz" duygusunu yaşadıklarını belirtiyorlar. Doğrudur. Devrimcinin ve savaş gerçeğini kavramayanların, önlerine hangi engel çıkarılırsa çıkarılsın aşacağı inancı ve güveni taşımayanların "aciz" içine düşmelerinden daha doğal bir şey olamaz. Ama bilinmelidir ki, o beğenmedikleri "kurban"lar ve "postu kolay kaptırmak istemeyen" devrimciler, acze düşmemişlerdir. 19 Aralık'ta da, yedi yıl süren ölüm orucu direnişi sürecinde de önlerine dikilen her engeli gerekli bedelleri ödeyerek aşmasını bilmişlerdir.

Anlaşılan o ki, Emek ve Özgürlük Cephesi, *"Vurduğu Yerden Ses Getiren Örgüt"* aramış, bulamayınca da, uzaktan, çıktıkları kuleden "kurbanları" ve "kurban adayları"nı izlemekle yetinmişlerdir. Hala da o kuleden inemediklerinden, M. Çayan'ın tanımladığı savaş örgütüne ulaşmak için bedel ödemek gerektiğini öğrenememektedirler. Tahlil ve değerlendirmelerini "vurduğu yerden ses getiren bir örgüt olmaması" üzerine oturtan bir örgütün, o noktada dönüp kendine de şunu sorması gerekir: 1980'den bu yana, tam 30 yıldır, "Ses getiren örgütü" kurmak için ne yaptınız?.. 30 yıldır süregelen infazlar, katliamlar karşısında, *"devrimci sempatzanların o acz duygusunu yaşama-*

ması" için tek bir kurşun sıktınız mı? Sıkmadıysanız neden?

"Yeni insanlarla direniş ve şehitler üzerinden ilişki kurulamayacağı" teorisini yapıyor arkadaşlar.

BİR: İstesenez de insanlarla böyle bir ilişki kuramazsınız; hangi şehidinizi anlatacaksınız? Bir siyasi hareketin 30 yıla yakın bir zamandır siyasi arenada THKP-C ideolojisini, stratejisini savunma iddiasıyla bulunup da tek kurşun sıkmamasını ve tek şehit vermemesini nasıl izah edeceksiniz? Bir noktadan sonra tek şehit vermemişken, insanlarla şehitler üzerinden nasıl ilişki kurabilirsiniz zaten?

İKİ: Mücadeleyi şehitler bedeli sürdürenler, elbette kitleleri o mücadeleyi anlatırken, o anlatımların en başına şehitlerini koyacaklardır. Çünkü şehitler, bi davaya inancın, bir ideali gerçekleştirme uğruna gösterilen kararlılık ve fedakarlığın, tek değilse de **EN GÜÇLÜ** kanıtlarıdır.

Direnışler yaratamayanların ve şehitler vermeyenlerin, böylesi bir şeyi düşünebilmeleri de zaten mümkün değildir. Değilse, Emek ve Özgürlük Cephesi'nden arkadaşlar da çok iyi bilirler ki, devrimci olan bir çok insanın **devrimcileşmesinde**, Kızıldere Direnişine, Denizler'in darağacına çekilme pahasına aman dilemeyişine, Kaypakkaya'nın işkencedeki direnişine, 1984 ve 1996 ölüm orucu direnişine, 12 Temmuz direnişine, 16-17 Nisan'da, Bağcılar'da kuşatma altında gerçekleştirilen direnişlere, 19 Aralık'taki feda eylemlerine, 2000-2007 ölüm orucu direnişine duydukları saygı, sempati ve hayranlığın büyük bir payı vardır; bir çok insan bu direnişlerin etkisiyle katılmıştır devrim saflarına. Ancak burada Emek ve Özgürlük Cephesi'nin unuttuğu temel bir nokta vardır: Devrimci hareket direnişleri ve feda eylemlerini "postu kolay kaptırmamak", şehitlerini de "kurban" olarak değerlendirmemiştir. Direnişten ve direnişçilikten kaçanları da, devrimci olarak tanımlamamıştır.

B) 19 Aralık sonrasına ilişkin, 2002 Mayıs'ında "Yengi-yenilgi" değerlendirmesi yapmadıklarını, yaklaşımlarının ise şöyle olduğunu belirtiyorlar: *"Devrimciler, nerede ve hangi cehennem dibinde oluyorsa olsunlar, a) örgütlü davranırlar; b) kendi sosyalist ekonomik anlayışlarına göre yaşarlar; c) Politik tartışma ve gelişmelerini asla durdurmazlar. Devrimciler bakımından mesele bu kadar basittir! Ve onlar en kötü koşullarda dahil bütün bunları yapıyorlar, en azından yapma iradesini gösteriyorlarsa ora-*

da yenilgi kavramından söz edilemez, böyle bir tartışma yapılamaz.”

Evet, Emek ve Özgürlük Cephesi için “devrimcilik”, “devrimci tutsaklık” bu kadar basittir. “Kurban olunca” ve “postu kolay kaptırmama” gibi, yani direnmek, her türlü bedeli ödemeye hazır ve o an geldiğinde onu da tereddütsüz yaparak şehitliği kucaklayan bir direnişçi olma gibi bir bakış açısına salıp olunmadığından “yaşamını sürdürmek”ten bahsedilebilmektedir. Sürecin yüklediği görevlerin yerine getirilmesi gibi bir anlayışa sahip olmadıklarından 12 Eylül’den bu yana katettikleri gelişme ve ülkemiz sınıflar mücadelesi tarihine verdikleri, kazandırdıkları(!) ortadadır. Böylesi bir anlayışın oligarşinin neden “vahşi saldırı”gerçekleştirdiğine doğru cevap verebilmeleri de imkansızdır.

20 Ekim 2000’de direnişe başlamalarını ve F tiplerine götürüldükten sonra başladıkları ölüm orucunu 2002 Mayıs’ında bırakmalarını savunarken, önce şunu söylüyorlar:

“20 Ekim günü ölüm orucuna başlamayanlar’ diye bir politik kategori yoktur! **‘20 Ekim tarihini sevmeyenler’** diye bir dernek varsa da biz bilmiyoruz....”

Ne kadar komik!

BİR: Tarihin hiç kuşkusuz nesnel bir yanı vardır. Olmayan bir olay, bir olgu, Emek Ve Özgürlük Cephesi’nin “var” demesiyle varolmayacağı gibi, yaşanmış bir olay da arkadaşların “yok” demesiyle yok olmaz. **“20 Ekim’de ölüm orucuna başlamayanlar”** tarihe kaydolmuş bir olgudur, varlığı ve yokluğu konusunda herhangi bir yorum, değerlendirme, spekülasyon yapılamayacak bir gerçektir.

Tarih, gün gün gerçeği yerine oturarak ilerliyor. Gerçek yerli yerine otururken, gerçek, direnen ve şehitler verenlerin değil, ama, bu direnişin dışında kalanların üzerinde ağır bir yük olmaya başlıyor. Emek Ve Özgürlük Cephesi’nin durumu da işte böyledir. Direnişin dışına düşmüş olmaları gerçeğinin ağırlığı altında ezilmektedirler ve sanki öyle bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışarak durumlarını daha da içinden çıkılmaz hale getirmektedirler.

İKİ: “20 Ekim tarihini sevmeyenler derneği” yok, ama Emek ve Özgürlük Cephesi’nin burada ele alınan bildirisinin bir kez daha kanıtladığı gibi, şu kesin ki, **20 Ekim tarihini sevmeyen, o tarihi duyunca adeta yüzleri kızaranlar var.** Çünkü o tarih, kimileri için devrimin ihtiyaçlarına cüretle, kararlılıkla, fedakarlıkla cevap verilmeye başlandığı günün tarihi iken, bazıları için, hatırlamak istemedikleri, onların pasifizmelerinin açığa çıktığı, direniş dışında kaldıklarının tarihe kaydolduğu bir tarihtir. O yüzden de hiç sevmiyorlar 20 Ekim’i.

Devam ediyor Emek ve Özgürlük Cephesi:

“20 Ekim sürecinde MLSPB davası tutsakları bu kararı erken bulmuşlar ve ölüm orucu eyleminin geleceği ufukta görülen saldırı ve sevkten hemen sonra başlatılması görüşünü benimsemişlerdir. “Nitekim öyle de yapmışlardır. Önceden belirlenmiş olan MLSPB tutsakları, 19 Aralık saldırısının hemen ardından ölüm orucu eylemine başlamışlar ve süreç boyunca tam bir tutarlılık ve kararlılık içinde sürdürmüşlerdir (...) Ama yürek ferahlığıyla söylenebilir ki, devrimci sosyalist hareketin eylem kadrosunda bu türden (ihanet-bn)tek bir sorun yaşanmamıştır; tek bir fire bile (DHKC saflarında ihanet edenleri ortaya çıkıldığını kastederek ve kıyaslayarak-bn) söz konusu olmamıştır. Mayıs 2002’de alınan ölüm orucunu sonlandırma kararı ise açıktır.”

Kendilerine yönelik benzer “övgü”ler, benzer vurgular, açıklamanın çeşitli yerlerinde tekrar ediliyor. Ama bu kadar “övgü”nün arasında yine de şu sorunun cevabı bulunmuyor: Bütün bu **“hiçbir sorun yaşamadığınız”, “tam bir tutarlılık ve kararlılık içinde sürdürdüğünüz”, “tek bir fire vermediğiniz”** süreç boyunca kaç şehit ve gazi verdiniz? Biz söyleyelim:

HİÇ!

Evet, Cephelilerin saflarında “devrim mi, düzen mi?” tercihi en üst seviyede yaşanmıştır ve bu süreç, 20 Ekim 2000’den çok önce başlamıştır. Sonrasına herkes tanıktır; direniş sürecinde kahramanlıklar da yaşadık, ihanetler de. Başka türlü mümkün mü? Ölümüne direnişin içerisinde yer almayanlar ve 122 şehidin verildiği yerde tek bir can vermeyenler, direnişin bütününde yer almayanların, “tek bir fire” vermemiş olmakla övünebilmeleri, bütün bunların üstünü örtmek isteyen bir suçluluk duygusunun ifadesidir. Zaferin şehitlerle kazanılacağı kesin olduğu her süreçte, bu çatışmalar, en keskin biçimde, en üst düzeyde yaşanır; kahramanlık yolunda ilerleyen ve ihanet yolunda dökülenler olur; **fireler de olur, fedalar**

da... Ölümüne direniş anlayışına ve kültürüne sahip olmayanlar, bu çatışmanın ne kadar büyük, sancılı ve kaçınılmaz olduğunu bilemezler. Bildikleri en fazla teoriktir ve o da işte bu büyük süreci açıklayamaz. Ülkemiz hapishaneleri 1980'den bu yana büyük direnişlerin yaşandığı hapishanelerdir; 1984, 1996 ölüm oruçları, Buca, Ümraniye, Ulucanlar, 19-22 Aralık direnişleri, ve 2000-2007 ölüm orucu direnişleri yaşanmıştır en başta. Peki *"tek fire vermemekle"* övünen arkadaşlara yine sormak gerekiyor: Bu direnişlerin neresinde oldunuz? Ve bunu peşinden tarihin aynı sorusu gelir yine: Niye bütün bu süreçler yaşanırken tek bir şehidiniz yok?

Emek ve Özgürlük Cephesi, ölüm orucu sürecinde ne gerekiyorsa yaptıklarını iddia ediyor.

Bakalım!

Bırakın sürecin gerektirdiğini yapıp yapmadıklarını, KENDİ SÖYLEDİKLERİNİN gereğini yaptılar mı? Ona bakalım. Aralarında MLSPB'nin de olduğu aşağıda imzaları bulunan örgütler direnişe başladıktan sonra, 4 Şubat 2001'de bir açıklama yaptılar.

TİKB, TKP/ML, MLKP, MLSPB, TDKP imzasıyla yayınlanan bildiride yer alan maddelerden biri de aynen şöyleydi.

"Bu direniş mutlaka (...) somut kazanımlarla bitmek zorundadır. Bu zorunluluk sadece bugün açısından değil, cezaevlerinin geleceği açısından da, sadece pratik moral bakımından değil, daha ağır yeni yaptırım ve dayatmaların önünü kesebilmek bakımından da hayati öneme sahiptir." Ve bu bildiriye Direniş Hareketi, DY-Devrimci Hareket, DY ve HDÖ de katılmıştır. (Aktaran: 16 Ağustos 2005 tarihli Ufuk Çizgisi)

7 Siyasi hareket bunları söyledikten sonra uzun uzun da "asgari çözüm talepleri"ni sıralamışlardı. Bunlar **"asgari"siydi** ve onlara ulaşmadan direnişi bırakmayacaklardı.

Peki sonra ne oldu?

Emek ve Özgürlük Cephesi'ne soruyoruz: Nasıl bitirdiniz direnişi? sözü edilen "asgari çözüm" maddelerinden hangi somut kazanımı elde ettiniz? Bunlara verilecek bir cevap yoksa, şunu soralım: Neydi 7'li platformun direnişi bırakma sürecindeki o panik hali?

2002 Mayıs'ında **direnişin dışına düştünüz...**

Sonra ne oldu?

22 Ocak 2007'ye kadar tek başına kim sürdürdü direnişi? Devrimci hareket direnişi sürdürmeseydi ve

Geçmişin mirasçısı, geçmişteki kararlı ve uzlaşmaz mücadelelerin mirasçısı olmak isteyen kimse, bugün doğru devrimci çizgide, proletaryanın devrimci bayrağını yük-

seklerde tutmak zorundadır.

Bu bayrağı her kim yükseklerde tutmuyorsa, her kim devrimci hareketin oportünizm oklarına hedef olmasına sebebiyet vererek, hareketi zayıf ve cılız düşürüyorsa, o kişi, mazideki durumu ne olursa olsun, geçmişin temsilcisiyim diye ortaya çıkmaz.

Bugün, kim Leninizm'in yüce bayrağını, hem teoride, hem sosyal pratikte emperyalizmin ve oportünizmin saldırılarını göğüsleyerek yükseklerde tutuyorsa, Türkiye'deki Marksist hareketin tarihi zincirinin haldeki halkası olur; devamı olur!

Mahir Çayan

tıpkı sizin yaptığınız gibi yapsaydı, hapishanelerde ve dışarıdaki durum devrimci mücadele açısından nasıl olurdu?

Sınıflar mücadelesinin yasalarını, emperyalizmle halkın devrimci öncüleri arasındaki mücadelenin kurallarını az çok bilen herkesin bu soruya vereceği cevap bellidir. Subjektif olunmadığı sürece, 7 yıl süren direnişin Türkiye devrimci hareketi ve ülkemizdeki mücadele açısından oynadığı rol tartışılmaz.

Tartışmaya kalkışanlar yok mu? Var. Yenilgi diyenler var, bu direnişin "zarar" verdiğini söyleyecek kadar körleşenler var. Ama bir de gerçek var, bir de tarih var. Tarih, gün gün gerçeği yerine oturtarak ilerliyor. Gerçek yerli yerine otururken, gerçek, direnen ve şehitler verenlerin değil, ama, bu direnişin dışında kalanların üzerinde ağır bir yük olmaya başlıyor.

Emek Ve Özgürlük Cephesi'nin durumu da işte böyledir. Direnişin dışına düşmüş olmaları gerçeğinin ağırlığı altında ezilmektedirler ve sanki öyle bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışarak durumlarını daha da içinden çıkılmaz hale getirmektedirler.

C) "Emek ve Özgürlük Cephesi", anlaşıyor ki, eleştiri karşısında büyük bir tahammülsüzlük içinde-

dir. Değilse, böyle uzun bir açıklama yaptıkları Yürüyüş dergisindeki yazıda, kendilerine dair oldukça kısa bir bölüm vardır. Yürüyüş dergisindeki yazı dizisinde geçen bölümde şöyle denilmektedir:

“MLSPB, TDP, HDÖ, DY, DY-Devrimci Hareket ve diğerlerinin durumuyla ilgili söylenebilecek olan tek şey vardır: O da, ne dışarıda ne hapishanelerde nitelik ve nicelik olarak herhangi bir sorunu sahiplenebilecek durumda olmadıklarıdır. Varolan güçleriyle orantılı olarak da direnişte istikrarlı, tutarlı bir şekilde yer almamışlardır.”

Emek ve Özgürlük Cephesi, bu kısa değerlendirmeye karşı yazdığı açıklamanın bir yerinde de şöyle diyor:

“En iyisi ve en doğrusu, herkesin kendi yapısını yönetmesi, başkalarını ‘sevk ve idare etmek’ gibi bir hevese kapılmamasıdır. (...) Devrimci yapılar bir takım temel konularda olduğu gibi, hayatın içerisinde öne çıkan başka sorunlarda da zaman zaman birbirlerinden ayrı bakış açılarına sahip olabilirler. Zaten onlar böyle bakış açısı farklarına sahip oldukları içindir ki, ayrı ayrı yapılarıdır. (...) Yukarıda da söylediğimiz gibi, herkes öncelikle kendi yapılanmasını yönetmeli, başkalarını da yönetmek gibi bir hevese kendini kaptırmamalıdır. (...)”

Emek ve Özgürlük Cephesi’ne direnişle ilgili yönetilen eleştirilerle, arkadaşların cevap verdiği noktanın birbiriyle ilgisini kurmak bir hayli zor olsa gerek. Son derece zorlama ve suni bir bağ kurmaya çalışmışlar. Eleştirmek, doğru devrimci çizgiyi ortaya koyup, böyle yapılmalı demek, ne zamandan beri “başka bir örgütü yönetme hevesi” olarak görülüyor? O zaman eleştiri diye bir mekanizma, ideolojik mücadele diye bir mekanizma, nereye oturtulacak?

Arkadaşlar merak etmesin; kimsenin onların örgü-

Büyük Direniş, Türkiye solunun her kesimi açısından büyük bir sınav olmuştur. Ayırtırmış, netleştirmiş, herkese kendi içinde bulunduğu durumu göstermiştir. Emek ve Özgürlük Cephesi de, o direnişte kendi gerçeğini görmelidir. Bu noktadaki eleştirilerimize suni polemiklerle, iftiralarla, konuyla ilgisiz tartışmalarla cevap vermek, belki kendilerini rahatlatır, ama onları bulundukları statükocu, reformist çizgiden devrimci çizgiye getirmez.

tünü “sevk ve idare etmek” gibi bir heves içinde olmadığından emin olsunlar. Yapılan, devrimci bir örgüt olarak gerçekleri ifade etmek, eleştirmektir. Yazı dizisinde de bu yapılmıştır. Devrimci hareketin yaptığı, kendini “devrimci”, “sosyalist”, “Marksist-Lenist” olarak tanımlayanlara, yaşanan direniş sürecindeki politikalarının ve konumlarının bu sıfatlarla uyum içinde olmadığını göstermeye çalışmaktır. Görürsünüz veya görmezsiniz, bilemiyoruz, bi sizin tercihinizdir. Ama devrimci bir eleştiriyi, ideolojik mücadeleleyi “başka örgütleri yönetmeye çalışma hevesi” olarak gösterip eleştiriyi böyle savuşturmaya çalışmak, son derece yersiz, yüzeysel bir tavidir. ve inanın ki, ideolojik, politik anlamda kendiniz de dahil, kimseye yararı yoktur.

Eleştiri ve özeleştiri, devrimci örgütler için en temel araçlarından biridir. ... Yürüyüş dergisinde yayınlanan “20 Ekim 2000’den 22 Ocak 2007’ye Direniş, Zafer ve Sol” başlıklı yazıya da böyle bakılması doğru olandır.

D) Emek ve Özgürlük Cephesi’nin Devrimci Harekete yönelik suçlamalarından biri de devrimci hareketin, “kendine özgü tarih yazdığı”, “tarih yarattığı”, “tarihi kurguladığı” iddiasıdır. Emek ve Özgürlük Cephesi, bu noktada da “üst düzeyde” bir tesbit ve soyutlama yapıp, Yürüyüş’ün tarih yazımıyla “reel sosyalizmin tarihi!” arasında bağ(!!!) kurmakta ve bunu da “Resmi Yürüyüş Tarihi” gibi tumturaklı bir kavramla tanımlamaktadır. Şöyle diyor Emek ve Özgürlük Cephesi:

“(...) Aslında kendine özgü de değil; reel sosyalizmin ülke ve parti tarihini sık sık yeniden kurgulayan geleneğinden ciddi biçimde etkilenmiş bir tarzıdır bu. Yöntemi de basittir. Bir süreci oturur yazarsınız. Bir kez daha yazarsınız, bir daha, bir daha... Hele yanıt veren de olmazsa, ne ala! Böylece sizin yazdığınız şey, tekrarlıya tekrarlıya, artık “gerçek” haline gelir: (...)”

Emek ve Özgürlük Cephesi, burada düpedüz **iftiracılık** yapıp, ondan medet umuyor. Yürüyüş’ün “ülke ve parti tarihini sık sık yeniden kurgulayan” bir tek yazımını, kitabını, broşürünü, dergisini gösterebilir mi acaba Emek ve Özgürlük Cephesi? Tarihimiz, yarattığımız gibi, yazarken de dupdurudur. Devrimci bir tarih nasıl yazılırsa, öyle yazılmıştır.

Emek ve Özgürlük Cephesi, ülke tarihini, parti tarihimizi sık sık yeniden kurguladığımızı iddia ederek-

ken, devrimci olmayan bir yöneme başvurmaktadır. İftiracılık devrimci bir yöntem değildir.

Şu ya da bu direnişin yorumlanmasında değerlendirme farklılıkları vardır elbette. Emek ve Özgürlük Cephesi de Yürüyüş, şu tarihi yanlış yorumluyor, değerlendiriyor deme hakkına sahiptir. Ama Yürüyüş, tarihi ikide bir değiştiriyor, yeniden kurguluyor diyemez, derse bunu kanıtlamak zorundadır. Bu tür iddiaların kanıtlanamadığı noktada da yapılan işin adı bellidir: **İftira!**

Bunu belirttiikten sonra devam edelim arkadaşların yazdıklarına. Derler ki:

“Örneğin tarihsel süreci bizzat yaşamış olan vicdan sahibi herkes, 12 Eylül tarihinin cuntasının Metris’i ilk açtığı günden beri yürütülen tavizsiz direnişin en güçlü odaklarından birinin MLSPB davası tutsakları olduğunu bilir ... Cezaevi yöneticileri de durumdan fena halde muzdaripdirler.”

Evet, MLSPB davası tutsaklarının Metris’in açılışında getirilen ilk gruplardan oldukları ve alınan kararlara uygun davrandıkları bilinir. Ve o günden itibaren de bu tartışmada kendilerince bunu öne çıkardıklarını da “bilen bilir”... Ancak, bu yanlış bir tartışmadır. Kapsam olarak, muhteva olarak yanlıştır, mantık olarak yanlıştır.

Kapsam olarak yanlıştır; İstanbul hapishaneler tarihi Metris’in açılışıyla sınırlı değildir ... Uzun bir süredir. Örneğin 1984 ölüm orucu direnişi vardır. Pe ki, MLSPB davası tutsaklarının bu direnişteki tavrı nedir?.. **Mantık olarak yanlıştır.** Biz 19 Aralık’a, 2000-2007 direnişine dair eleştiriler getiriyoruz, 1984’te dair eleştiriler getiriyoruz, deniyor ki, “ama biz 1981’de direndik”! Şu veya bu tarihte direnilmiş olması, 2000-2007 direnişinde, **direniş dışına düşülmüş olmasını** ne açıklar, ne hafifletir.

Geçmişe, o döneme yönelik tartışılacaksa, elbette onda da söylenecek şeyler vardır ve bunların bir çoğu da söylenmiştir zaten. 1984 ölüm orucun direnişinde, direnişimize ve önderimize yönelik karalama ve spekülasyon faaliyetlerini de “bilen bilir”... O dönem Tek Tip Elbise giyme kararları alınmıştır; MLSPB davası tutsaklarının da esas olarak aynı politikayı savunduğunu, ama “TTE giymekten vazgeçme” nedenlerinin sadece idarenin “suçlu kimlik kartı” takma zorunluluğu dayatması olduğunu da “bilen bilir”... Bunları biz yazılarımızda, kitaplarımızda anlatmış, eleştirmiş, değerlendirmişizdir.

MLSPB davası tutsakları, Sinan Kukul yoldaşımızın imzasıyla yayınlanan **“Bir Direniş Odağı Met-**

ris” kitabı yayımlandıktan sonra kendilerinin de “Metris Tarihi”ni yazacaklarını ilan etmişlerdi. 1988’den 2010’a hala yazabilmiş değillerdir. Neden? Tarih yazmak zordur. Yazabilmek için o tarihte direnişler yaratmak gerekiyor. Direnişler ise bedel ödenerek yaratılabiliyor. Ya da, herkes, direnişlerde ödedikleri bedeller kadar tarihte yerlerini alıyor. MLSPB davası tutsakları’nın şimdi *“Metris’te biz de vardık, biz açtık”* demelerinin anlamı olmuyor. O yıllarda kimler yoktu ki... Şimdi pek çoğu yok ortada, kiminin sadece ismi biliniyor, kiminin ismi bile hatırlanmıyor artık; bir kısmı da parlamenterizm kulvarına girdiler... Dolayısıyla şu veya bu kesitte direniş çizgisinde yer almak, kimsenin bugününe açıklamaya yetmez.

Ama bütün bunlara rağmen, madem Metris tarihini yazmaya niyetlenmişsiniz, yazsaydınız. Elinizi tutan mı vardı? Engel olan mı vardı? Yazsaydınız da bizim tarihi “nasıl kurguladığımızı” herkes görseydi. Yazsaydınız, merak ediyoruz, 1984 Ölüm orucunu ve dört şehidi de kurguladığımızı mı iddia edecektiniz acaba? Onun yerine “kendi tarihiniz” adına neyi koyacaktınız? Mesela, yanbaşındaki hücrelerde insanlar açlığın koynunda ölüme giderken, kendi hücrelerinizde ne yaptığınızı nasıl anlatacaktınız, merak ediyoruz. Yazsaydınız da herkes onları da bilseydi... Ama asıl soru şudur; 20 küsur yıldır niye yazamadınız? Bu soruyu sorun kendinize.

19 Aralık ve 2000-2007 ölüm orucu direnişleri için de aynı şey geçerlidir. “Emek ve Özgürlük Cephesi’nin söylediği gibi yalanlarla tarih yazılmıyor. Yazmaya çalışanlar oluyorsa da, suya yazı yazmaya benziyor. Tıpkı, tarihin en belirleyici anlarında bedel ödemeyenlerin, “orada biz de vardık” demelerinin tarih açısından hükmü olmadığı gibi...

Büyük Direniş, Türkiye solunun her kesimi açısından büyük bir sınav olmuştur. Ayrıştırmış, netleştirmiş, herkese kendi içinde bulunduğu durumu göstermiştir. Emek ve Özgürlük Cephesi de, o direnişte kendi gerçeğini görmelidir. Bu noktadaki eleştirilerimize suni polemiklerle, iftiralarla, konuyla ilgisiz tartışmalarla cevap vermek, belki kendilerini rahatlatır, ama onları bulundukları statükocu, reformist çizgiden devrimci çizgiye getirmez.

Bulundukları yerden, haldeki durumda Türkiye devrim mücadelesindeki konumlarından memnunlarsa, diyeceğimiz bir şey yoktur. Yerlerinde kalmaya devam edebilirler. Ama o konumda, o yerde bir eksiklik, yetersizlik görüyorlarsa, biz kendilerine o eksikliğin, yetersizliğin nedenlerinden birini gösteriyoruz. Görmemekte ısrar edip etmemek, kendi tercihleridir.

PSİKOLOJİK SAVAŞ

**İdeolojik netliğimizle,
Gerçeğin silahını kuşanarak
Moral değerlerimizin gücüyle
Psikolojik Savaş Saldırılarını Püskürtelim**

Halka ve devrimcilere karşı psikolojik savaşın bugünkü yöneticisi AKP'dir. Psikolojik savaşın özü hiç değişmemiştir. AKP de kontrgerillanın bilinen yöntemleriyle sürdürüyor bu saldırıyı. AKP'nin psikolojik savaşının en önemli ve en alçakça yanı, devrimcilerle Ergenekoncular arasında bağ olduğuna dair iftira ve karalamalarıdır. AKP, oligarşi içi çatışmada orduya belli darbeler vururken, devrimciler hakkında şaibeler yaratmayı da temel bir amaç olarak belirlemiştir. "İslamcı", "muhafazakar demokrat" AKP, "gizli tanık"lar eşliğinde, devrimcilere karşı en alçakça yalanların üretildiği karargah durumundadır.

Psikolojik savaş, sınıflar mücadelesinin bir biçimidir. Politik, ideolojik, kültürel, askeri boyutlarda süren mücadeleyi tamamlar. Zaman zaman karşımıza çıkan bir olgu değil, sürekliliği olan bir olgudur. Farkında olalım veya olmayalım, sürekli olarak düşmanın psikolojik savaşının çeşitli biçimleriyle karşı karşıyayızdır. Yoğunlaşır, hafifler, ama sürekli; çünkü psikolojik savaş sadece MİT'in, kontrgerillanın yöntemi olmakla sınırlı bir savaş türü değildir; psikolojik savaş, egemen sınıfların tüm politikaları ve kararları içinde, spordan basın yayına kadar her alandaki faali-

yetleri içinde bir biçimde vardır. Devrimcilerin psikolojik savaş karşısında her an uyanık olmasını gerekli kılan nedenlerden biri de budur. Düşmanın –en klasik ve karakteristik örneklerden birini verirse–, devrimci hareketin önderliği veya eylemlerine yönelik psikolojik savaş saldırıları bilinir. Böyle bir saldırıyla karşılaştığımızda, bunun aynı zamanda bir psikolojik savaş yöntemi ve aracı olduğunu tespit etmekte zorlanmayız. Fakat bu psikolojik savaşın açık görünen biçimidir. Bir de görünmeyen, her alana, her araca, her cümleye sızmış olarak sürdürülen şekli vardır ki, psikolojik savaşın bu türüne karşı koymak, çok daha bilinçli, irade bir çabayı ve çok net bir ideolojik donanımı gerektiriyor.

Net bir ideoloji, bu savaşın ana noktasıdır.

Düşmanın psikolojik savaşı nerede, nasıl sürdürülüyor diye, hafiyelik yapmak yerine, ideolojik olarak net olmak, her tür psikolojik savaş saldırısına karşı baştan büyük bir set çekmek ve savaşın bu türüne karşı baştan güçlü olmaktır. İdeolojik netlik, sınıfsal bakmaktır. Düşman var, biz varız. Emperyalizm var, halk var. Burjuvazi var, proletarya var. Düşmanın, emperyalizmin, burjuvazinin yaptığı her şey, bize, halka, proletaryaya karşıdır. Düşmanın, emperyalizmin, burjuvazinin çıkarlarıyla, bizim, halkın, proletaryanın çıkarları kesin bir biçimde birbirine karşıdır.

Karşı saflardaki her sözü, her eylemi, her politika-yı, her olayı böyle değerlendirdiğimizde, psikolojik savaşın açık veya sinsi yalanlarını, üstü örtülü manevralarını, aldatmacalarını açığa çıkarmamız çok daha kolay olacaktır. Düşman, bu ideolojik netliğe sahip bir devrimciyi, asla aldatamaz, başka bir yöne kanali-ze edemez.

PSİKOLOJİK SAVAŞ NEDİR?

Psikolojik savaş, en genel anlamıyla; *"Hasımların veya yabancı grupların düşünce, görüş, his, hareket tarzları, örf ve âdetleri, inançları üzerinde tesir yaparak onun psikolojik gücünü zayıflatmak, yıkmak, kendilerinininkini ise kuvvetlendirmek için yapılan faaliyetlerin bütünü"* olarak tanımlanabilir.

Bu ansiklopedik tanım, psikolojik savaşın tüm yönlerini içermese, sınıfsal boyutu özel olarak belirtmese de, bu savaşın genel niteliğini göstermektedir.

Sınıflı toplumların ortaya çıkması ve sınıf iktidarının ifadesi olan devletin varlığı ile birlikte ezilen sınıflar sürekli bir baskı ve tahakküm altına alınmışlardır. Egemen sınıflar iktidarlarını ezilen sınıflara karşı yürüttükleri baskı ve zorla korumaya çalışmışlardır. Yani, sınıfların ortaya çıktığı, buna paralel olarak devletin bir tahakküm aracı olarak örgütlendiği andan itibaren sınıflar arasında bir "savaş" süregelmektedir.

Savaş, **karşılıklı iradelerin** çarpıştığı bir harekettir. Savaşta amaç düşmanı kendi irademiz önünde boyun eğdirerek, onu silahsızlandırmak ve teslim almaktır. Savaşın tarafları iradelerini birbirlerine kabul ettirmek için bir çok araç ve yönteme başvururlar. Seçilen araç ve yöntemler de elbette savaşan tarafların sınıfsal niteliğine, ahlakına, kültürüne uygun olur.

Bu savaşta zor ögesi ilk önce egemen sınıfların egemenliklerini sürdürme aracı olarak karşımıza çıkmıştır. Zor'un tarihi, sömürücü egemen sınıfların ilk örgütlü iktidarlara kadar eskidir. Fakat egemen sınıfların iktidarlarını sadece çıplak zor uygulayarak sürdürmeleri mümkün değildir. Siyasi iktidarların sürekli ve sınırsız bir şekilde açık şiddet politikası uygulayabilmeleri her zaman mümkün değildir. Zira böyle bir yöntem ve politika, egemen sınıfların iktidarlarının devamlılığı açısından "tehlikeli" olabilecektir. İşte bunun içindir ki egemen sınıflar zorla tamamlayıcı savaş unsurlarına her zaman ihtiyaç duymuşlardır. Bunu her ülkenin kendi sınıflar mücadelesi tarihi içinde görmek mümkündür. Bu anlamda da egemen sınıflar çıplak zorun yanı sıra ekonomik güçlerini, ideolojik, kültürel araçları ve bunun bir parçası olarak psikolojik savaş da kullanmışlardır. Bunların kullanımını elbette dönemlere göre birbirinden büyük farklılıklar gösterir. Psikolojik savaşın da, yüzlerce yıllık eski bir tarihi vardır; fakat iletişim araçlarının gelişimiyle birlikte bu savaş türü daha özel bir önem kazanmıştır. 20. Yüzyılda çok daha belirgin hale gelen bu önem, artarak sürmektedir.

Tarihsel süreç göstermiştir ki egemen sınıflar sömürü düzenlerini korumak için zorla esas almakla birlikte amaçları sadece muhalif güçleri fiziki olarak tasfiye etmek değildir. Savaşta fiziki tasfiye; ancak egemen sınıfların uyguladıkları diğer politika ve saldırılarla bütünleştğinde anlam kazanacak ve kalıcı sonuçlar yaratabilecektir.

Onun içindir ki egemen sınıflar saldırıları içerisine ideolojik, siyasi tasfiye ve moral yıpratma (güçsüzleştirme) araçlarını da katmışlar ve bunu bir yöntem olarak uygulamışlardır. Bu araçlar, sömürü sistemini hak yığınları nezdinde meşrulaştırıcı, ikna edici, onaylatıcı, yanıltıcı, dayatmacı niteliklerde olabilir. Ki, egemen sınıfların kullandığı ideolojik-kültürel baskı ve yönlendirme araçları, genelde sınıf egemenliğini meşrulaştırıcı ve kitlelere onaylatıcı, kitlelerin bilinçlerini çarpıtan, kitlelerin gerçeğin tamamını görmesini engelleyen bir işlev görür. Psikolojik savaş taktikleri bu yanılla da çıplak şiddeti tamamlayıcı bir rol oynar.

Bu savaşta, başvuru şiddetle, psikolojik-moral yöntemler, birbirini etkiler, tamamlar. Etkileri ve sonuçları anlamında bazen psikolojik savaş yöntemleri öteki yöntemlerin önüne bile geçebilir. Zira *"... Mad-di güçlerin etkileri, manevi güçlerin etkileriyle tamamen kaynaşmış dudumdadır. Ve bunları bir maden alaşımı gibi kimyasal bir işlemle ayırmaya imkan yoktur."* (Clausewitz, Savaş Üzerine, syf. 216)

Ülkemiz tarihi de, ilerici, devrimci güçlere karşı sürdürülen psikolojik savaşın "zengin" örnekleriyle doludur. Denilebilir ki Türkiye oligarşisi bu konuda sayısız psikolojik savaş metoduna imza atmış, bu savaş onyıllar boyu kesintisiz sürdürmüştür. Yeri gelmiş psikolojik savaş, "it dalaşı"nda, kendi iç çatışmalarında birbirlerine karşı da kullanmışlardır.

PSİKOLOJİK SAVAŞIN TARİHSEL GELİŞİMİ

Bir savaş ustası olan Sun Tzu, *"Düşmanını savaşmadan yenmek, ustalığın doruk noktasıdır"* diyerek, askeri zor dışında başvuru yöntemlerin nasıl belirleyici hale gelebileceğine dikkat çeker. *"Düşmanını savaşmadan yenmek"*, politik olarak şu veya bu şekilde teslim almaktır, düşmanını hile ve psikolojik savaş yöntemleriyle çökertmektir.

Önceki kölecî, feodal toplum dönemlerinde de, bugünkü biçimiyle psikolojik savaş yöntemleri kullanılmamış olsa da, savaşan taraflar, hileden yalan ha-

ber yaymaya kadar, aynı işlevi gören metodlara başvurmışlardır. Ve bunların sonucunda da bazen, ordular karşı karşıya gelmeden, kaleler kuşatılmadan ya da tek bir top atılmadan koskoca ülkeler ele geçirilmiştir.

Fakat psikolojik savaş, bugün kullandığımız haliyle asıl olarak kapitalizmle birlikte ortaya çıkmış ve faşist yönetimlerce terörün yanında temel yöntemlerden biri olarak kullanılmaya başlanmıştır.

Faşizmin Almanya ve İtalya'da iktidara geldiği yıllarda psikolojik savaşın nasıl kullanıldığını en somut örneklerini görebiliriz. Almanya ve İtalya'da faşistler iktidara gelirken ve iktidardayken, başvurdukları temel yöntem, faşist terördür. Mesela, Almanya'da Naziler infazlardan kaçırıp kaybetme-katletme yöntemlerine kadar faşist terörün her biçimine başvurmuş, iktidarlara döneminde de tüm muhalif güçleri toplama kamplarında imha etmişlerdir.

Almanya'da faşist terör öyle bir noktaya gelmiştir ki faşizme karşı çıkan herkes saldırıların hedefi olmuştur. "Faşizm kendinden olmayan herkese düşmandır" özlü deyişi, işte bu pratiğin sonucu ortaya çıkmıştır. Toplama kampları, Gestapo'nun işkencehaneleri, toplu idamlar, gaz odaları, insanların yakıldığı fırınlar, insanlar üzerinde yapılan insanlık dışı deneyler, bu terörün en somut göstergeleridir.

Almanya'da ve İtalya'da faşistler iktidara tüm toplumu sindirerek, pasifize ederek gelmişlerdir. Faşizm, önce devrimcileri, anti-faşistleri hedef almış, sonra tüm toplum faşist terörün hedefi olmuştur.

Bu ülkelerde faşist hareketler, iktidara gelirken de, iktidardayken de, bu açık faşist terörün yanı sıra son derece planlı bir şekilde psikolojik bir savaş da yürütmüşlerdir. Denilebilir ki, halka karşı psikolojik savaşın o güne kadarki en yetkin örneklerini faşistler yaratmıştır ve sonraki yıllarda emperyalistler, oligarşik diktatörlükler, bir çok açıdan Nazilerin psikolojik savaş anlayışını ve yöntemlerini taklit etmişlerdir.

Bir yandan halk terörle sindirilirken, Nazi ideolojisi temelinde, toplum yeni bir kalıba dökülmeye çalışılıyordu. Alman faşistleri bunun için özel bir bakanlık da oluşturdular. Adı, **Propaganda Bakanlığı** idi. Başında, tüm karşı-devrimciler tarafından psikolojik savaşın ustalarından biri olarak kabul edilen **Goebels**'in olduğu Propaganda Bakanlığı, aslında bir **"yalan bakanlığı"** idi. İş buydu.

Durmaksızın yalanlar üretildi bu mekanizmada. Alman halkı faşizmin propagandalarıyla zehirlendi. **"Ari ırkının üstünlüğü"** yalanlarıyla Alman halkı ade-

Bir savaş ustası olan Sun Tzu, 'Düşmanını savaştan önce yenmek, ustalığın doruk noktasıdır' diyerek, askeri zor dışında başvurulacak yöntemlerin nasıl belirleyici hale gelebileceğine dikkat çeker. 'Düşmanını savaştan önce yenmek', politik olarak şu veya bu şekilde teslim almaktır, düşmanını hile ve psikolojik savaş yöntemleriyle çökertmektir.

ta bir deney hayvanı muamelesine tabi tutuldu. Faşizme kölece bağımlılığın yolu böylece açıldı.

Naziler başta komünistler olmak üzere tüm anti-faşist güçleri tasfiye ederken sokaktaki egemenliklerini psikolojik savaşla pekiştirdiler. Alman halkına nasıl yaşayacaklarını, nasıl düşüneceklerini, neleri okuyacaklarını, neleri dinleyeceklerini, kısacası hemen her şeyi empoze ettiler.

Meydanlarda kitapları yaktılar. Bilime, kültür-sanata karşı savaş ilan ettiler. Halkları birbirlerine karşı kışkırtarak *"her kötülüğün altından Yahudiler çıkıyor"* yalanlarıyla suni düşmanlıklar yaratıp tekellerin egemenliğini sağladılar. Bu konudaki en somut örneklerden bir tanesi de Alman meclis binasının faşistler tarafından provokasyon amaçlı yakılarak komünistlere karşı yürütülen psikolojik savaşın boyutlandırılmasıydı.

Reichstag'taki yangın bu yanıyla bir başlangıçtı.

Psikolojik savaşın kurmaylarından faşist şef Dr. Josef Goebels hatıra defterindeki notlarında bu provokasyon için şu notu düşmüştü; *"Führer ile olan konuşmamızda sosyalistlere karşı başlatılacak mücadelenin ana hatlarını çizdik. Şimdilik doğrudan doğruya karşı önlemler almaktan kaçınacağız. Devrim girişimi daha önce alevlenmelidir. Uygun bir anda darbemizi indireceğiz"*. (Leipzig Duruşması, Ernst Fischer, Yar Yayınları, syf. 11)

"O uygun an" Reichstag provokasyonu ile yaratılıyordu. Naziler kendi yaktıkları Reichstag'ı komünistler yakıtı diye propaganda etmeye başladılar. Gerici Alman tekellerinin kuklası olan Naziler, komünistleri *"yabancıardan emir almakla"*, *"Alman halkının değerlerini yakmakla"* suçladılar. Günlerce süren bu yalan bombardımanı sonrası düzmece duruşmalar yapıldı. Dimitrov'un da aralarında bulunduğu dev-

rimcileri yargılamaya kalktılar.

Artık başta komünistler olmak üzere sırayla herke-
se saldırabilirlerdi. Reichstag yangınından sonra tam
onyıl boyunca Almanya sokaklarında oluk oluk kan
akıttı faşistler. Ve bu on yıl boyunca iktidarlarını pe-
kiştirerek, tüm ideolojik, kültürel araçları, psikolojik
savaş yöntemlerini kullanarak Alman halkını yeni bir
kalıba dökmeyi başardılar.

"SOĞUK SAVAŞ" TAN "MC CARTHY" ZME

2. Paylaşım Savaşı sonrası dünyada büyük bir
prestij kazanan sosyalizm, aynı zamanda ciddi bir
maddi güce de dönüşmüştür. Dünyanın birçok bölge-
sindeki sosyal ve ulusal kurtuluş savaşları zaferle so-
nuçlanmış ve dünyanın üçte biri emperyalist-kapita-
list sistemden koparak halk iktidarlarını kurup sosya-
lizme yönelmeye başlamıştır.

Haklı savaşlarla ciddi darbeler alan emperyalist-
kapitalist sistem, sosyalist sisteme karşı yeni saldırı
ve provokasyonlara girişmiştir. Başta atom bombası-
nı ve silahlanmayı sosyalist ülkelere karşı bir tehdit
olarak kullanırken öte yandan psikolojik savaş taktik-
lerini geliştirmiştir.

O kesitte çeşitli nedenlerle sosyalist sisteme karşı
açık bir askeri savaşa girişmeyi göze alamayan em-
peryalistler, adına "soğuk savaş" dedikleri psikolojik
savaşa daha çok ağırlık vermişlerdir.

Emperyalistlerin "soğuk savaş"ında belirleyici
yan, asıl olgu sosyalist ülkelerin kuşatılması, sosya-
list gelişimin yalan ve provokasyonlarla sekteye uğ-
ratılması, sosyalist insanın engellenmesi ve sosyaliz-
min prestijinin sarsılmasıdır.

Emperyalistler bu nedenle sayısız yalanlar üretti-
ler. CIA'nın finanse ettiği ve adına "yardım kuruluş-
ları" dedikleri, ajanlarla dolu saldırı kurumlarıyla sos-
yalizmi sabote etmeye çalıştılar. Sosyalist ülke halk-
larını zehirlemek için ve onları sosyalizmle karşı kar-
şıya getirmek için yayın yapan CIA'nın finanse ettiği
radyo istasyonları kurdular. Bürolarında sosyalizmi
karalamak için yüzlerce kiralık kaleme haberler yap-
tırdılar.

Radyolar, filmler, kitaplar, gazetelerle, sosyalist
sistemi "demirperde" adını verdikleri bir heyula gibi
gösterdiler. Orada her şey karanlıktaydı; orada her
şey diktatörlük altındaydı. Oradakiler baskı altında
inim inim inliyorlardı... Sosyalist ülkelere karşı bula-

bildikleri en küçük bir eksiklik, en küçük bir olum-
suzluk bile bu dev propaganda mekanizması tarafın-
dan devasa sorunlara dönüştürülüyordu. Emperyalist
psikolojik savaş mekanizması, "*pireyi deve yapabile-
cek*" bir mekanizma olarak örgütlendirilmişti. Tüm
dünyada anti-komünizmi körüklemek baş işleriydi.

Dünya halkları nezdinde sosyalizmin prestijini
sarsmak için psikolojik savaşa çok büyük bütçeler
ayırdılar. Dünya halklarına kan kusturan, kendi halk-
larını ezen ve özgürlükleri bir avuç tekel için düşünen
emperyalistler, sosyalist ülkelere özgürlük dersi ver-
meye kalkıyordu.

Emperyalistlerin, "soğuk savaş yılları" dedikleri
1950'lerden itibaren emperyalist kamp psikolojik sa-
vaşı alabildiğine yoğunlaştırdı.

Sosyalist ülke yöneticilerinin hepsinin "*dikta-
törler*", "*eli kanlı cellatlar*" olarak gösterildiği, tüm
iletişim araçlarından sosyalist ülkelere düşünen in-
sanların toplama kamplarına sürüldüğü yalanının ya-
yıldığı bir savaştı bu. Savaşın amacı, sosyalizmi kit-
leler için umut olmaktan çıkarmaktı. Çünkü, ne kadar
psikolojik savaş yürütülürse yürütsünler, sosyaliz-
min kazandığı başarılar da bir şekilde duyuluyordu.

Gerçekten de başta Sovyetler Birliği olmak üzere
sosyalist sistem içindeki tüm ülkelere, işsizlik ve aç-
lık ortadan kaldırılmıştı. Konut sorunu büyük ölçüde
çözülmüş, sağlık, eğitim, tüm halkın parasız ve eşit
yararlanabildiği haklar haline getirilmişti. Hem de 5-
10 yıl gibi kısa süreler içinde. Sporun, sanatın kitle-
selleştirildiği, herkesin yılda bir ay tatil yapabildiği,
kendi yöneticilerini seçebildiği toplumlar şekillen-
yordu adım adım.

Esrarla, uyuşturucuyla uyutulmuş, açlık ve yok-
sulluktan kırılan, kitlesel ölümlerin yaşandığı yarı sö-
mürge bir Çin sosyalizmle ayağa kalkmış, yirmi yılda
yüz yıllık bir gelişme kat etmişti. "*Buraya köpekler
ve Çinliler giremez*" denilerek, emperyalistler tara-
fından aşağılanan bir Çin, sosyalizm ile ulusal onuru-
nu kazanmıştı.

Emperyalistler, bu gerçekler bilinmesin istiyorlar-
dı. Sosyalizm halklar nezdinde umut olmasın diye
psikolojik savaşı alabildiğine tırmandırırlarken, bu-
nunla yetinmeyip, sosyalist ülkelere karşı provokas-
yonlara, sabotajlara, adam kaçırma gibi operasyonla-
ra da başvuruluyordu. Faşizme karşı yürütülen savaş-
ta, dünya halklarına büyük zaferler kazandıran ve fa-
şistlerin yenilgisinde önemli rol oynayan Stalin, em-
peryalizmin düşmanlığını kazanmış bir lider olarak,
psikolojik savaşın en önemli hedeflerinden biriydi ve

bu noktada, emperyalist psikolojik savaş mekanizması, bir yalan üretme mekanizması olarak çalışıyordu.

2. Paylaşım Savaşı sonrası, emperyalist kampın liderliğini ele geçiren ABD, sosyalizme karşı sürdürülen psikolojik savaşın da başını çekiyordu.

Emperyalist kampta saldırıları organize eden Amerika, psikolojik savaş, kendi ülkesinde de alabilmesine tırmandırdı bu dönemde. Amerika'da sosyalizmi savunan, sosyalizmden etkilenmiş aydınlara, ilericilere, komünistlere karşı, komplolarla, yalanlarla örülmüş kapsamlı bir saldırı başlatıldı. Emperyalistlerin Nazi döneminin ardından psikolojik savaşta en fazla "tecrübe" kazandıkları dönemlerden biri de bu dönem olmuştur. Amaç, ilerici, yurtsever, komünist aydınları sindirip etkisizleştirerek, Amerikan halkını "Sosyalizm hayaletinden" korumaktır.

Bu yıllar, psikolojik savaşla Amerikan toplumunun adeta zehirlendiği, savaşın en etkin, en kurnasız sürdürüldüğü yıllardır. Sonradan bu dönem, "**Mc Carthy'cilik**" veya "**Mc Carthy'izm**" olarak anılmıştır. Psikolojik savaşın baş suçlaması, "Sovyet casusu olmak"tır. Yalanlarla, düzmece davalarla aydınlar, "pişmanlık getirmeye" zorlanmışlardır.

Mc Carthy'cilik, dünya politika sözlüğüne bağnazlığın, şiddetin, komploculuğun, anti-komünizmin karşılığı olarak geçmiştir. Bu politikaya ismini veren kişi ise Amerikalı senatör Joseph Mc Carthy'dir. Mc Carthy, avukatlık ve yargıçlık yaptıktan sonra 1946 yılında senatör seçilmiş bir anti-komünistti. 1950 yılında yaptığı bir konuşmada elinde Dışişleri Bakanlığı'nda görevli "**205 komünistin listesinin bulunduğu**" iddia etmişti. Mc Carthy bu konuşmasıyla kendi adıyla anılacak olan bir dönemi, "gericilik yıllarını" da başlatmış oyuyordu. Sonrası geldi. Tüm Amerikan kurumlarında ve toplumda, "komünist avı" başlatıldı. Mc Carthy, bu av sayesinde emperyalist tekelin güvenini kazandı, "Amerikan Düşmanı Faaliyetler Komitesi Başkanlığı"na getirildi. 1954 yılına kadar komünistlerle ilişkilerinden kuşkulandığı(!) sayısız insanın sorgusunu yaptı, yürüttü.

Komünistlikle veya komünistlerle ilişki kurmakla suçlanan binlerce insan işinden çıkarıldı, işkencelerden, sorgulardan geçirildi. Fişlendi.

Mc Carthy, Amerikan toplumuna "**uyumlu yurttaşlar**" olmaya zorluyordu. Yaptığı Nazilerin yaptığıyla aynıydı. Tek fark, bunu faşizm koşullarında değil, "burjuva demokrasisi" altında yapıyordu... Emperyalizmin en kapsamlı psikolojik savaş operasyonlarından biri olan Mc Carthy'cilik döneminde, psiko-

Emperyalistlerin "soğuk savaş"ında belirleyici yan, asıl olgu sosyalist ülkelerin kuşatılması, sosyalist gelişimin yalan ve provokasyonlarla sekteye uğratılması, sosyalist insanın engellenmesi ve sosyalizmin prestijinin sarsılmasıdır.

lojik savaşın en büyük destekçisi de radyo, televizyon ve basındı.

Şüphesiz Mc Carthy'cilik tek başına Mc Carthy'nin yarattığı bir olay değildi. O ABD emperyalizminin içte ve dışta yürüttüğü "soğuk savaş" politikasının sürdürücüsüyü.

2. Paylaşım Savaşı sırasında dev boyutlara ulaşmış olan savaş sanayi elde ettiği tatlı karları bırakmak niyetinde değildi. Bu nedenle emperyalistler içerde ekonomisini askerileştirme, dışarıda ise bölgesel savaşlar çıkartma planları yapıyorlardı.

Ancak savaştan yeni çıkmış Amerikan halkı ve dünya halkları yeni savaşlara karşıydı. Emperyalistler halkları savaşın kaçınılmazlığına inandıracak suni gerekçeler yaratma yoluna gittiler. İhtiyaç duydukları bu gerekçeler "*Sovyetler Birliği ve komünizmin bütün dünyaya yayılma tehdidi*" yalanından başka bir şey değildi. Dış politikada saldırgan ve yeni sömürgeci bir siyaseti başlatan Amerikan emperyalizmi, iç politikada da "*komünist sızmaları ve faaliyetleri önlemek*" gerekçesiyle, ilerici-devrimci güçlere karşı saldırılarını sürdürdü.

Bu dönemde öyle bir kültür yarattılar ki, psikolojik savaşla halkı yönlendirerek Amerikan milliyetçisi kesimler içinde "**Nefret Grupları**" adıyla anılan gruplar oluşturuldu. Bu gruplar emek düşmanlığı, yabancılık düşmanlığı, Yahudi düşmanlığı, zenci düşmanlığı, komünist düşmanlığı gibi çeşitli özellikler taşıyorlardı. Mc Carthy'cilik döneminde bütün bu düşmanlıkların birleştiği nokta, "anti-komünizm"di.

1950'ler boyunca ABD başkanları değişse de bu politika sürdü; "Komünist tehlikesi"ne karşı savaşmak maskesi altında sendikalar, dernekler, çeşitli demokratik ve sosyalist kurumlar, "**yıkıcı örgütler listesi**"ne alındı. Sendikaların üye ve yöneticilerinin izlenmesi için yasalar bile çıkarıldı. Yabancı doğumlu- lar için "**sadakat yemini**" uygulaması başlatıldı. İs-

tenilen yer ve kişinin **dinlenmesi**, bu yolla elde edilen kayıtların mahkemelerde **delil olarak kabul edilmesi** yasallaştırıldı. Kişinin kendisini suçlamasını önleyen yasa yürürlükten kaldırıldı. Onbinlerce **kitap toplatılarak ateşe verildi**. Mc Carthy şahsında temsil edilen bu politikalar, bütün bu süreç boyunca **teknelci grupların daha palazlanması ve toplumu terörize etmesine hizmet etti**.

Mc Carthy'cilik büyük bir yalan üretme tekniğiydi. "**Dış ve iç kızıl tehdit**" nedeniyle, ülke güvenliğinin tehlikede olduğu yalanı etrafında halkta korku, dehşet ve yılgınlık yaratmak amaçlanmıştı. Bu Amerikan halkının ve dünya halklarının maruz kaldığı en önemli psikolojik savaş kampanyalarından biriydi.

"Mc Carthy'izm" üzerinde uzun uzadıya durmamızın bir nedeni var elbette.

Kontrgerillanın, psikolojik savaşın dünyadaki ağa babası, akıl hocası Amerikan emperyalizmi ve özel olarak CİA'dır. Amerikan emperyalizmi ve CİA'nın kontrgerilla savaşında, psikolojik savaşta **iki temel kaynakları** vardı: **Birincisi**, Nazilerden devraldıkları bilgi ve uzman birikimi; **ikincisi**, "Mc Carthy'izm" döneminin tecrübeleridir.

"Mc Carthy'izm" döneminin uygulamalarına bakalım. Hemen hepsi, bugün de, yani yarım asrı aşkın bir zaman sonra da hala psikolojik savaşın ana yöntemleri olmaya devam etmektedir:

Bir düşman yaratma

halkı hayali tehlikelerle yönlendirme

nefret grupları gibi örgütlenmeler yaratma

yıkıcı, bölücü, tehlikeli örgütler listeleri yapma

emek düşmanlığı,

yabancı düşmanlığı,

Yahudi düşmanlığı,

zenci düşmanlığı,

komünist düşmanlığı

düzene sadakat dayatma

dinleme, izleme faaliyetleri

yasadışı delillerin yasal kabul edilmesi

kitapların yakılması

dış mihraklı olmakla suçlama

dış güçlerden para almakla suçlama

yalanlar

komplolar

provokasyonlar

tenkil, takip, taciz operasyonları

milli güvenliğin tehlikede olduğu paranoyası

Kısa "Mc Carthy'izm" dönemi özetimizde geçen tüm bu yöntemler, bugün de yok mu? Bunlar bugün de psikolojik savaşın temel özelliklerini oluşturmuyor mu? Madde madde tekrar bakıldığında, her birinin günümüzde karşılıkları olduğu görülecektir. Ve elbette teknolojinin, iletişim araçlarının gelişmesini, karşı-devrimin tecrübelerine bağlı olarak bugün bunlara eklenen yeni, ince ve sinsi yöntemler de söz konusudur.

12 EYLÜL CUNTASI VE PSİKOLOJİK SAVAŞ

"Devrimci Hareketi karalamayı amaçlayan karşı-propagandanın başarıya ulaşabilmesi, propaganda araçlarının burjuvazi tarafından etkili kullanımıyla ilintiliydi. Genelkurmay Başkanlığı'nın 14 Eylül 1980'de TRT Haber Dairesi'ne gönderdiği "Haberde Uyulması Gereken Hususlar" başlıklı emirnameye değinelim.

"1- Dış Haberler

Aleyhimize olmayan her haber verilebilir.

2- İç haberler

a) Anarşiye ait hiçbir haber verilmeyecek.

b) MGK'nın sevk ve idare tarzına, yönetim ve Konsey bildirileriyle, sıkıyönetim tebliğlerine karşı tutum ve olaylar verilmeyecektir.

c) Herkesi ilgilendirmeyen (küçük yangın, trafik kazası vs.) gibi konular verilmeyecektir.

3) Diğer Hususlar

a) Aksi belirtilmedikçe MGK bildirileri üç defa, sıkıyönetim bildirileri iki defa (çok önemliyse üç defa) yayınlanacaktır.

b) 14 veya 15 Eylül'de TSK'nın yönetimine el koymasıyla ilgili olarak halk arasında röportaj yapılacaktır. (Röportaj yapılırken değişik semtlerde ve daha ziyade orta yaşlılarla yapılacak, yapılan röportaj için yayına girmeden evvel tasvip alınacaktır.)

c) Atatürk'le ilgili dialar yayınlarda yer alacak, kalma süresi uzun olmayacaktır." (aktaran H. Cemal, Tank Sesiyle Uyanmak)

Görüldüğü gibi, bu "emirname"de 12 Eylül faşist cuntasının kitle iletişim araçlarını yalan va demagoji furyasının aracı kullanmasının bütün ip uçları yer alıyor." (Haklıyız Kazanacağız, Syf. 33)

Ancak ülkeyi emir komuta ile yönetenlerin, toplumu bir kışla olarak görenlerin bu "emirname"leri de yeterli değildi. 12 Eylül faşizminin CIA diplomalı "psikolojik savaş" uzmanları, devrimcilerin nasıl karalanması gerektiğini daha net kavratılabilmek için TRT'ye talimname üzerine talimname gönderiyorlardı. İşte onlardan birinde de şöyle yazıyordu:

"Anarşist ve terörist, vatan haini yabancı ideolojinin maşasıdır. Masum sempatik görüntüler ile değil, aksine halka ve devlete karşı hasmane tutumu ile yansıtılmalıdır." (Eylül İmparatorluğu, Erbil Tuşalp, syf. 274)

Devrimcileri, vatanseverleri "anarşist ve terörist" olarak niteleyen halk düşmanları bu saldırıları nasıl ve hangi yöntemlerle yapacaklardı? Faşist cuntanın uzmanları, bu konuda ayrıntılı planlar ve yöntemler geliştirdiler. Psikolojik savaş, devrimcilerin tutsak edilmesiyle birlikte başlıyordu. Aylarca işkencehanelerde her çeşit işkenceden geçirilen devrimciler, saç sakal karışık, darmadağın bir halde bir masanın önüne getiriliyordu. Bu "ürkütücü" görünümdeki insanların önündeki masanın üzerine de silahtan kitaba, teksir makinasından daktilodan pankarta kadar bol bol "suç aletleri" sıralanıyor ve bu görüntüler televizyondan milyonlarca insana izlettirilerek devrimciler "perişan", "tutsak edilmiş" halde gösteriliyordu. Psikolojik savaş, bu görüntüler aracılığıyla devrimciler hakkındaki sempatiyi anti-patiye dönüştürmeye, anarşistler, caniler söylemini güçlendirmeye çalışıyordu.

Psikolojik savaş talimnamelerinde bunların reçetesi vardı. Talimname: *"Bu gibiler [devrimciler] 'mahcup', 'nadim', 'milletine ihanetten utanmış' tavırlarıyla görüntülenmelidir."* deniliyordu.

Bu savaşta tutsak düşen zayıf unsurların kullanılması da, psikolojik savaşın önemli yöntem ve araçlarından biridir. Bunların nedamet getirmiş görüntüleriyle devrimci hareketler ve devrimciler karalanmaya çalışıldı. Başrolünde bunların yer aldığı devrimcileri karalayan televizyon programları yapıldı. Devrimcileri aşağılayan ve devrimcilerin amaçları konusunda halkın kafasında kuşku uyandırmayı hedefleyen programlardı bunlar. Direniş ve savaşı sürdürdüğü için onlarca devrimci kentlerde, kırlarda, sokaklarda, hapishanelerde ve işkencehanelerde katledilirken, bir avuç hain, devrimcileri karalamak için tepe tepe kullanılıyordu. Devrimcilere olan güveni sarsmak için Mamak gibi, faşistlerle içiçe yaşamayı kabul etmiş durumdaki tutsakların görüntüleri televizyonlardan

Politikanın kontrgerilla tarafından belirlendiği, şekillendirildiği, halka karşı açık bir savaşın sürdürüldüğü yerde, psikolojik savaş yürüten tüm iktidarların ilk hedefi gerçeklerin susturulması ve gizlenmesidir. Gerçeği ortaya koyanlar susturulduğunda, kontrgerillanın yalanları, karalamaları gerçeğin yerine geçer.

tekrar tekrar yayınlanıyor, faşistlerle "barışıldı" mesajları verilmeye çalışılıyordu. Hapishanelerde kanıcanı pahasına direnen tutsaklar gösterilmezken, TV ekranlarını bu tür görüntüler dolduruyordu. (Elbette oligarşiye bu malzemeyi verenler de bu durumun tarihsel sorumluluğunu taşıyorlar.)

12 Eylül yıllarında, psikolojik savaş ile "her türden örgüt" düşüncesine savaş açılmıştı. **"Örgüt kötüydü"**, **"örgütlenme kötüydü"**, o nedenle hiç kimse örgütlenmemeliydi. Mücadeleyi, mücadele etmeyi suç sayan, örgütlenme düşüncesine karşı savaş açan cunta, hafızalardan örgüt düşüncesini de silmek istiyordu.

Psikolojik savaş, kaba ve ancak sürekliydi. Asıl hedefleri de elbette direniş ve savaşı sürdüren, Marksist-Leninist ideolojisine, devrim iddiasına ısrar ve kararlılıkla sahip çıkanlardı. Devrimci Sol, 12 Eylül'e karşı direnişin önderliğini üstlenip, direnişi güçlendirdikçe, oligarşinin temsilcileri, savcıları, cunta generalleri devrimci harekete yönelik saldırılarını gittikçe artırdılar. Aynı saldırı, oligarşinin kiralık kalemleri ve faşist basın organları aracılığıyla da sürdürüldü. Devrimci hareketin tutsak düşen önderi Dayı için, *"600 bin lira aylık alıyor"du*, *"Havuzlu villada yaşıyor"du*, *"Otomatik çamaşır makinesi vardı"*, *"Evinde viskiler, Marlboro sigaraları çıktı"...* gibi en pespaye, ama kitleler üzerinde etkili olabileceklerini düşündükleri iftira ve karalamaları, çeşitli biçimlerde sürekli gündem tutuyorlardı. Ancak tüm bu yalanlar ters tepti. Faşist cuntanın generalleri yalanlarıyla başbaşa kaldılar. Çünkü devrimci hareket önderliği, kadroları, sempatizanları ile halkın içindeydi. Yaşamlarını ve mücadelelerini en zor koşullarda sürdürdükleri bilinen bir şeydi. Fakat elbette, psikolojik savaşın rolü de burada ortaya çıkar. Bilen biliyordu, peki ya bil-

meyen kitleler... İşte orada, psikolojik savaş, kendine etkili olabileceği alanlar bulur.

PSİKOLOJİK SAVAŞIN HEDEFLERİ

İlk Hedef Gerçekler: Psikolojik savaşın ön önemli araçlarından biri de **SANSÜR**'dür. Bu hemen her dönem başvurulan bir yöntemdir. Cunta generallerinin çeşitli talimatlarında, "*anarşiye ait hiçbir haber verilmeyecek*" deniliyordu. Cuntaya karşı kimse'nin mücadele etmediği mesajı verilmek isteniyordu bu sansürle. Cunta ile sanki "her şey bitmişti". Cuntaya karşı büyük bir cüret ve özveri ile mücadeleyi sürdüren devrimcilerin varlığı, halktan, tarihten gizleniyordu adeta.

2000'li yıllarda F Tiplerine karşı sürdürülen direnişle ilgili sansürü hatırlayalım tam da bu noktada. İnsanlar ölüyordu ve televizyonlar, gazeteler tek kelime söz etmiyordu ölümlerden. F Tipi hapishaneler ve o hapishanelerde direniş yoktu sanki. Oysa devir cunta devri değildi. "Basın özgür"dü! Psikolojik savaşın bu boyutunun asıl önemli noktası budur işte. İster cunta koşullarında olsun, ister demokrasicilik oyununda, sansür her zaman psikolojik savaşın temel araçlarından biridir.

Politikanın kontrgerilla tarafından belirlendiği, şekillendirildiği, halka karşı açık bir savaşın sürdürüldüğü yerde, psikolojik savaş yürüten **tüm iktidarlara ilk hedefi** gerçeklerin susturulması ve gizlenmesidir. Gerçeği ortaya koyanlar susturulduğunda, kontrgerillanın yalanları, karalamaları gerçeğin yerine geçer. Klasik deyişle gerçek, devrimcilerin halka karşı savaşındaki ilk kurban olur.

İletişimin çok gelişmiş olması da bunu değiştirmez. Günümüzde en ücra köylere bile ulaşan televizyon ekranlarında, milyonlarca tiraja ulaşan günlük gazetelerde halk ve devrimciler ile iktidar arasında süregelen savaşa ait gerçekleri izlemek, okumak, görmek mümkün değildir. Yüzbinlerce işçinin, memurun eylemlerini haber yapmazlar, devrimcilere saldırıların, işkencelerin haberlerini yapmazlar, devrimcilerin anti-emperyalist mücadelelerinin haberini yapmazlar... Yaptıklarında da bu kendi inanılırlıklarını sürdürmek için gerekli olduğu kadardır. Egemenler en fazla sıkıştıkları durumlarda bile halka gerçekler çarpıtılarak yansıtılır. Egemenlerin gerçeklere tahammülü yoktur. Yenilgi zafer yapılır, zafer yenilgi gibi gösterilir. Devletin resmi güçleri yakıp yıkar, işkence ya-

par, ırza geçer, halka saldırır, gerçek tersyüz edilir, bunlar bazen devrimcilerin, yurtseverlerin üzerine yıkılır. Çürümüş, her tarafından pislik akan bu düzenin karşısında iyiyi, güzeli, doğruyu kim temsil ediyorsa o, psikolojik saldırıların boy hedefi haline gelir. Bunun için öncelikle örgütleriyle bütünleşmiş, halkın gözünde belli bir yere gelmiş devrimci önderler seçilir. Onlar nezdinde tüm örgüt, tüm devrimciler, tüm sosyalizm karalanıp mahkum edilmeye çalışılır.

Bilinçleri Bulandırmak: Egemenler askeri, ekonomik güçlerine karşın, halka karşı savaşta ideolojik-politik olarak güçsüz olduklarının, haksız, gayri-meşru ve adaletsiz olduklarının farkındadırlar. Hükmetsizliği sürdürebilmek için bu gerçekleri gizlemek, kitlelerin bunları açıkça görmesine engel olmak için bilinçleri bulandırmak zorundadırlar. Bilinçleri bulandırmak, gerçek bilgileri tersine çevirmek veya muğlaklaştırmak, bu anlamda psikolojik savaşın önemli yöntemlerinden bir başkasıdır.

"İletişim araçları gitgide yaygınlaşıyor ve bunlar domates salçası ve şiddetiyle birlikte batı demokrasisini yayıyorlar... Bu gücünün egemenliğini kabullenmeyi öğreten ya da bir sosisle mutluluğu bir sigara ile onuru, bir otomobil ile kişiliği birbirine karıştırmayı öğreten günlük mesajlar taşıyor bu araçların hepsi" (Aşkın ve Savaşın Gündüz ve Geceleri, Eduardo Galeano, syf. 110)

Amerika Irak'ı işgal ederken ve yüzbinlerce Iraklı'yı öldürürken bunu "**demokrasiyi götürmek**" adına yapmaktadır. Onyıllardır ve yeni sömürge ülkelerde demokrasi adına cuntalar yapılmaktadır. Uruguay'da bir hapishaneye "**Özgürlük**" adı verilmesi, ülkemizde tecrit üzerine kurulan F Tipleri için "**5 yıldızlı otel**" nitelenmesi yapılması, 19-22 Aralık'ta 28 tutsağın katledildiği operasyona "**Hayata Dönüş**" adı verilmesi, infazların "hukukun sınırları içinde kalmıştır" diye açıklanması, itirafçılık yasasının "**eve dönüş**" olarak lanse edilmesi, bilinç bulanıklığı yaratmanın tipik örneklerindendir. Şili'de bir yeraltı işkence karargahına "**Haysiyet Kolonisi**" adı verilmişti.

Kuşkusuz bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Ama görülebileceği gibi kavramlar hayasızca tersyüz edilmektedir. Bu tersyüz etme, 1990'ların başlarında, sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimler sırasında çok daha çarpıcı bir biçime bürünmüştü. Sosyalizmi savunanlar "muhafazakar", kapitalizmi restore etmeye çalışanlar ise "ilerici" olarak adlandırıldı uzun süre em-

peryalist medyada. Bir başka örnek; Turgut Özal, açık bir Amerikan işbirlikçisiydi, tüm politikalarıyla tekel-lerin hizmetinde olduğu da açıktı, ama onun bir "**devrim**" gerçekleştirdiği, "**devrimci**" olduğu yazılıp çizildi yıllarca. Şimdi aynı şeyi **Tayyip Erdoğan** için yazıp söylüyorlar. Aynı kesimler bağımsızlık için, faşizme karşı demokrasi için, sosyalizm için mücadele eden devrimcileri ise, "**taş devrinde**" kalmış olmakla suçluyorlardı... Devrimciye bakın, taş devrinde kalmakla suçlanana bakın; psikolojik savaşta kavramların nasıl ters yüz edilebildiğine, bunun hiçbir sınırı olmadığına çarpıcı bir örnektir.

Kapitalizmin ideolojisi, başkalarını ezerek, başkalarının sırtına basarak yükselmeyi, köşe dönmeyi yücelten, yoz ve bencil bir kültürü olabilecek tek yaşam biçimi olarak herkese empoze etmeye çalışıyor.

Halkın kültürü "*çağdaşlaşmak*", "*tabuları yıkmak*" adına silikleştirilmektedir. Toplumu en küçük hücre-sine kadar parçalayarak, bencilliği yücelterek, insan-ları tanınmaz hale getirmektedirler.

Devrime, devrimci mücadeleye, devrimci önderle-re saldırmak için uygun altyapı böyle sağlanmaktadır. Burada yürütülen psikolojik savaş asıl olarak insanla-rın bilinçlerini bulanıklaştırmayı, onları kavram kar-gaşasıyla etkilemeyi ve gerçekleri seçemez hale getir-meyi hedeflemektedir.

Psikolojik Savaşın Asıl Hedefi Devrim-cileri Yıpratmaktır: "*Kontrgerilla güçleri bü-tün görevlerinde psikolojik faaliyete yer vermeye ça-lışırlar... Psikolojik faaliyetler başlıca beş hedef gru-ba yöneliktir: İsyancılar, isyancıları destekleyen nü-fus, tarafsız nüfus, kamu personeli ve yabancı göz-lemciler...*" (Kontrgerilla Operasyonları, Haziran Ya-ynevi, syf. 262)

Alıntı yapılan kitap ABD Kara Kuvvetleri Komu-tanlığı tarafından hazırlanmıştır. Yeni sömürge ülke orduları ve polis teşkilatlarına da ders olarak okutul-maktadır. Yine ABD'nin Panama ve diğer bölgeler-de ki kimi okullarında eğittiği yeni sömürge ülkelerinin kontrgerillacılarına ders olarak öğretilmektedir.

Ülkemizdeki kontrgerillacılar da aynı eğitimler-den geçmişlerdir. Her şeyi ile emperyalizme bağımlı olan bir ülkede, MİT'in, ordunun, polis teşkilatının ABD'liler tarafından eğitilmesinde ve yönetilmesin-de şaşırtıcı bir yan yoktur.

Devrimci harekete karşı, ideolojik, kültürel, psiko-lojik ve fiili saldırılar oligarşi cephesinde her dönem

Oligarşinin askeri savaşı, devrimci, ilerici örgütlerin militanlarını bitirmeyi hedeflerken, psi-kolojik savaş, umudu bitirmeyi hedef-ler, ki ikincisi kuşku yok ki daha önemli ve daha tehlikelidir.

boş gündemdir. Bu ülkenin temel sorunlarını tartış-mak ve çözmek yerine, her şey devrimci mücadeleyi engellemek üzerine kurulmuştur.

Gecekondu sorunundan sağlık sorununa, üniversi-te reformundan, işsizliğin ortadan kaldırılmasına ka-dar her sorunda asıl dert bunları tartışmak ve çözmek değil, devrimci mücadelenin, halkın mücadelesinin engellenmesi açısından ele alınmaktadır. Bunun böy-le olduğunu herkes net olarak bilmelidir.

O nedenle İstanbul'un Gazi Mahallesi'nden Hak-kari'nin Yüksekova'sına kadar her yerde oligarşinin halkın sorunlarıyla bir ilgisi yoktur. Oligarşinin asıl sorunu, buralardan devrimcilerin nasıl sökülüp atıla-bileceği, nasıl silinebileceğidir... Oligarşi, Dersim'de yaptığı gibi, gecekondu semtlerinde yaptığı gibi, her yeri yozlaştırarak adeta "tanınmaz" hale getirmek, buralardaki devrimcilerin dinamiklerini öldürmek is-tiyor.

Devrimci Saflarda Umutsuzluk Yayıl-ması Hedeflenir: "*Psikolojik saldırının en önem-li hedefi isyancı birimin moralini bozmaktır... İsyan-cının hiçbir kesimden yüz bulamadığı, tecrit olduğu ve zor durumda olduğu gibi temalar işlenebilir.*" (Kontrgerilla Operasyonları, syf. 264)

Devrimcilerin zor durumda olduğu, öldürücü dar-beler aldığı, devrimcilere yönelik yapılan her saldırı sonrasında burjuva basın yayın organlarında yer alır. Devrimcileri yok edemeyeceklerini bildikleri halde bıkmadan usanmadan devrimci örgütlerin tükendikle-ri, köklerinin kazındığı açıklamalarını tekrarlayıp du-ru. "*Tüm bilgilerin ellerinde olduğu, örgütün tüm şif-relerinin çözüldüğü...*" gibi kontra haberleriyle dev-rimcilerde, halkta güvensizlik yaratılmaya çalışılır. Yakalanan, katledilen her devrimci mutlaka ya mer-kez komite üyesidir, ya il sorumlusudur, ya bölge ko-

mutanıdır ya da önemli bir eylemin failidir. Devrimcilerin her eyleminden sonra "failler" hemen belirlenir. "Devletin gücü" her şeye yetmektedir, her şeyi kontrol altında tutacak ve olayları çözecek kadar güçlüdür!.. Bu tür haberlerin ve propagandanın asıl amacı, devletin çok güçlü olduğu, hiçbir örgütün devlete karşı bir şey yapamayacağı, tüm örgütlerin devletin denetimi altında olduğu, zaten bitti bitiyor durumunda oldukları... düşüncelerini yayarak umutsuzluk yaratmaktır. Kitlelerin kafasında varolan tarihsel "güçle, yenilmez devlet" düşüncesi, bu savaşla pekiştirilmeye çalışılır.

Oligarşinin askeri savaşı, devrimci, ilerici örgütlerin militanlarını bitirmeyi hedeflerken, **psikolojik savaş, umudu bitirmeyi hedefler**, ki ikincisi kuşku yok ki daha önemli ve daha tehlikelidir.

PSİKOLOJİK SAVAŞ YÖNTEMLERİ

"Psikolojik faaliyetlerin başlıca hedefi isyancıyı gözden düşürüp halktan tecrit etmektir." (agy. syf. 264)

Emperyalistlerin yerli işbirlikçilerine verdikleri taktiklerden birisi budur. İsyancı bağımsızlık için mücadele eden devrimcilerdir. Devrimcileri halkın gözünden düşürmek için, halktan tecrit etmek için her şeyi yapacaklardır.

Gerek egemen sınıfların sözcü ve uşaklarının dilinde, gerekse de burjuva basının kiralık kalemlerinin yazılarında devrimci mücadeleyi, örgütleri karalamanın sınırı yoktur. Devrimci mücadeleyi karalamayı asıl uğraşları haline getirmişlerdir. Her şeyi karalamak kirletmek için canla başla çabalamaktadırlar.

O nedenle burjuva basında devrimci harekete karşı yalan haber üretimi sürekli. Bu yalan haberlerle devrimciler, orman yangınlarından uyuşturucu kaçakçılığına kadar kirli işlere bulaştırılmaya çalışılır.

Amaç "isyancıyı halkın gözünden düşürmek" olunca artık her yol mubah olmaktadır. Oligarşinin ahlakı yoktur. Sınıflar mücadelesinde acımasız ve kurnasız bir savaş yürütmektedir.

Psikolojik savaş devrimcilere karşı bir operasyonun, bir kontrgerilla cinayetin, devrimci hareketi karalamak için yapılan bir karşı-devrimci eylemin devrimcilerin üzerine atılması gibi çeşitli biçimlerde de karşımıza çıkmaktadır.

Psikolojik savaş kontrgerilla politikalarıyla yöne-

tilen ülkemizde günlük yaşamın bir parçasıdır. Türkiye de dev bütçelere sahip, özel örgütlenmiş kurumlar her gün her saat, her dakika düzenli yalanlar üretmektedir. Bu amaçla polis ve MİT içinde özel birimler kurulmuştur. Özel Harp Dairesi'ne bağlı olarak 1983 yılında kurulan "Toplumla İlişkiler Başkanlığı" (TİB) yıllardır ülkemizde halka karşı psikolojik savaşın kargahıdır.

2003 yılı Ağustos'unda basına yansıyan **MGK Genel Sekreterliği Gizli Yönetmeliği**, "Toplumla İlişkiler Başkanlığı" adı verilen kurumun, halka karşı bir savaş yürüttüğünü açıkça kanıtlıyordu. (27 Ağustos 2003, Radikal) Daha sonra TİB İçişleri Bakanlığı bünyesine alınmış ve 81 ilde valilere bağlı alt örgütlenmeler kurulmuştur. Artık psikolojik savaş bu örgütlenme aracılığıyla en ucra köylere kadar götürülmektedir.

Doğu ve Güneydoğu'da ise yıllardır bu amaçla oluşturulmuş özel örgütlenmeler aracılığıyla psikolojik savaş devam ettirilmektedir.

Psikolojik savaşta kontrgerillanın en büyük dayanağı düzenin basın yayın organlarıdır. Düzenin gazeteleri TV'leri ve radyolar devrimcileri ve yurtseverleri karalamakta adeta yarışmaktadırlar. Yalan haberler yayarak halkın bilincini dumura uğratmaktadır. Bunun en somut örneğini **"Ergenekon Operasyonu"**nda devrimcilere ve yurtseverlere yönelik olarak yapılan karalamalar oluşturmaktadır.

Ergenekon Operasyonu'nda ve bu operasyon sonucu hazırlanan iddianamede, bir yandan devlet aklanmaya çalışılırken, devrimciler bu pislığe bulaştırılmak, mafyacılara, katliamcılarla "ortak" gösterilmek istenmiştir.

Yine bilinçli olarak bilgi kirliliği yaratılarak ve her şey **magazinleştirilerek** gerçeklerin üstü kapatılmak istenmektedir. Burjuva basın yayın organları, bu süreçte de her zamanki gibi, bir yandan devrimcileri karalarken, karalanan devrimcilere cevap hakkı tanımamaktadır; devrimcilere yönelik iddialarının kaynakları ise, her türlü pislığe bulaşmış, devleti sığınmış, ihanet etmiş kişi ve kurumlardır. Saldırıları öylesine iğrenç boyutlara vardırılmıştır ki, bir halk düşmanı olan kontrgerilla şefi **Veli Küçük**'ün, 122 şehit verilen ölüm orucu ile bağlantısı(!) kurulmuştur. Psikolojik savaşta, yalan, iftira ve karalamanın sınırı yoktur. Herkesin bu noktada öğrenmesi ve asla unutmaması gereken şeylerden biri de budur.

Belki bu yalanlar, akıl almaz senaryolar birçok insanı ikna edemeyecektir. Ancak bu yalan bombardıma-

nının onyıllarca sürdürüldüğü göz önüne alınırsa yapılmak istenenin ne olduğu daha iyi anlaşılacaktır.

Halka yönelik bu saldırılarda basın tek araç değildir. Milli Eğitim Bakanlığı, MİT, YÖK, faşist öğretim üyeleri, "düşünce üretme kuruluşları", oligarşinin çeşitli vakıf ve dernekler bu savaşın araçlarıdır.

Ordunun siyasi süreçlere müdahalesinin araçları olarak ortaya çıkan "andıç" adlı belgeler de Psikolojik savaşın biçimleridir. 28 Şubat'ta olduğu bu yöntemleri birbirlerine karşı kullansalar da, oligarşinin psikolojik savaşının asıl hedefi, devrimciler ve yurt-severlerdir.

Psikolojik savaşın cephelerinden ikisi de işkencehaneler ve hapishanelerdir. Gözaltına alınan herkes işkencehanelerde mutlaka yalan bombardımanına tutulmaktadır. İşkenceciler günler boyu devrimci hareketi, önderliğini, kadrolarını karalamak için dil dökmektedirler. Bunun için yalan belgeler üretmekte, yalanlardan oluşmuş dosyaları okutmaya çalışmaktadırlar.

İşkencecilerin tek yöntemi, yalan, dedikodu ve spekülasyondur. Etkileyemedikleri insanları bu kez düzen içi çözümlerle "ikna" etmeye çalışırlar. Aslında işkencecilerin malzemeleri yıllardır, hep aynıdır. Öyle ki virgülüne, noktasına ve verdikleri örneklerle kadar hepsi tastamam kaba-saba, bayatlamış ve dökülen boş hikayelerdir.

Amaç işkencehanelerde baskı altında tuttukları herkesi etkilemek, devrimci harekete karşı güvensizlik ve kuşku yaratmak, umutsuzluk ve inançsızlık ekmektir. Hapishanelerde de psikolojik savaşın asıl amacı, en başta inançsızlık ve umutsuzluk yaymak, dört duvar arasında olunmasını kullanarak *"her şeyin bittiği"*, *"bir daha asla eskisi gibi olmayacağı"* düşüncesini yaratmaktır. Herkesin birbirinden şüphe etmesini sağlamak üzere dedikodular, spekülasyonlar üretmek, hareketin önderlerini, kadroların gözden düşürmek, tecrit altında zayıf unsurları kullanarak, devrimci hareket karşı güvensizlik yaratmak da hapishanelerdeki psikolojik savaş yöntemlerinin belli başlılarıdır.

HALKIN GÜVEN VE MORALİ PSİKOLOJİK SAVAŞIN HEDEFİDİR

"... İsyancının hiçbir kesimden yüz bulmadığı, tecrit olduğu, evine dönmek istediği ve zor durumda olduğu gibi temalar işlenebilir." (agy. syf. 264)

Bu büyük propaganda savaşının amacı kadroların, savaşçıların, taraftarların, bütün olarak halkın moralini bozmaktır. Ama ana halka, devrimci örgütün insanların moral gücünde bu sonucu almaktır. Psikolojik savaş ile devrimci hareketin saflarında bu moral bozma ya da zayıflama yaratıldığında, bu mücadeleye ve halka da yansımacaktır.

"Hiçbir destekleri yok", "İdeolojileri kalmadı", "Gençleri kandırıyorlar", "Örgüt bitti" ... masalları ve pespaye yalanları bunun için sık sık tekrarlanır.

Psikolojik savaş, devrimcileri "ahlak düşkünü", "halka zarar veren", "dış güçlerin maşası" olarak gösteren yalanlarla devam eder. Asıl hedefleri, Ölümü vatani ve halkı için tereddütsüz göze alan ve hapishanelerde tecrit altında en zor koşullarda yıllarca tutsaklık yaşayan devrimcilerin davranışlarındaki soyluluğu gölgelemektir.

Zira halk kitleleri devrimci kadrolarla, burjuva kadrolar arasındaki farkı gördükçe, devrimden yana saflarda yer alacaklardır. İşte bunu engellemek istir Psikolojik savaş. Düşününki tecrit politikasını oluşturan halka saldırının mimarlığını yapan kimi generaler iktidar çatışması sonucu "Ergenekon Operasyonu" nedeniyle tutuklanmış ve F Tiplerine konmuşlardır. Burada ayrıcalıkları olmasına rağmen F Tiplerine üç gün dahi dayanamamışlardır.

İşte farklar böylesine belirgindir. Devrimcilerin ahlakı ve adaleti de aynı türden özel saldırının hedefidir. Çünkü düşman devrimcileri bu noktalarda karalamadan, halkın gözünden düşüremeyeceğini bilir. Devrimci mücadelenin halkın bilincinde yarattığı etki ve devrimci kadroların halka güven veren tavırları, oligarşinin psikolojik savaşının asıl hedefidir.

Devrimci hareketin oligarşiye vurduğu, unutamayacağı bir tokatı olan Sabancı eylemi, tam da böyle bir saldırının hedefi olmuştur. Sabancı eylemini hazmedemeyen tekeli burjuvazi Sabancı eyleminin yarattığı etkiyi silebilmek için tam 13 yıldır yalanlar, komplo teorileri üretmektedir. Nitekim en son senaryoları da Sabancı eylemi-Ergenekon bağlantısıdır.

13 yılda o kadar çok senaryo ürettiler ki yine kendileri kendi senaryolarını çürütmüş oldu. Örneğin ilk saçmalıkları içinde Sabancı eylemiyle Japon tekelleri arasında bağ kurmuşlar ve "**örgüt ihaleyle aldı**" gibi saçmalıklarla devrimci eylemi karartmaya çalışmışlardır.

Güneş nasıl ki, balçıkla sıvanamazsa, gerçekler de karartılamaz. Sabancı eylemini üstlenen devrimci hareket eylemi niye yaptığını da açıklamıştı. Bu gerçek ortada iken, tam 13 yıldır senaryo üstüne senaryo oluşturuldu Sabancı eylemi konusunda...

Psikolojik savaşın boyutlarının kavranması açısından Sabancı eylemi öğretici bir örnek oluşturmaktadır. Oligarşi psikolojik savaş için dev bütçeler ayırmakta onlarca kurumu seferber edip, yüzlerce elemanını çalıştırmaktadır.

Asıl hedefleri devrimci mücadeledir.

Bu büyük propaganda savaşının amacı kadroların, savaşçıların, taraftarların, bütün olarak halkın moralini bozmaktır. Ama **ana halka**, devrimci örgütün insanlarının moral gücünde bu sonucu almaktır. Psikolojik savaş ile devrimci hareketin saflarında bu moral bozma ya da zayıflama yaratıldığında, bu mücadeleye ve halka da yansacaktır. Oligarşinin psikolojik savaşı içerisinde en çok işledikleri konulardan birisi de düşmanın "**örgüt bölündü**", "**örgüt bitti**" yalanlarıdır. Aslolarak bu propaganda ile devrimci hareketin saflarında inançsızlık ve güven bunalımı yaratılmaya çalışılmıştır.

Yine bu "kara propaganda" içerisinde devrimcileri güçsüz göstermek, devleti ise güçlü göstermek asıl amaçlanandır. Karşı-devrim güçlerinin moral olarak güçlendirilmesi, psikolojik savaşın bir yanıdır.

Tüm bu saldırılar devrimci hareketi kuşatmak içindir. Devrimci hareketin meşruluğunun ortadan kaldırılması ve halk kitleleri ile olan bağlarının zayıflatılması asıl güdülen amaçtır.

PSİKOLOJİK SAVAŞ İLE SÜREKLİ MÜCADELE İÇİNDE OLMALIYIZ

Oligarşinin onyıllardır halklarımıza karşı kuralsız bir savaş yürüttüğü ortadadır. İktidarını korumak için her yola başvurmuş ve başvurmaktadır. Faşizm ilkesiz, ahlaksız, kuralsız savaşın ustasıdır. En önemli silahı yalan, demagoji ve karalama kampanyalarıdır. Böyle olduğu içindir ki, "psikolojik savaş" adı verilen savaş türü, faşizmin halka karşı savaşının en önemli

yanlarından biridir. Ancak halka karşı sürdürdükleri bu savaş haksız bir savaştır. Oligarşi böylesi bir savaşta inanmış, irade ve inançla yoğrulmuş insan faktöründen yoksundur.

Nitekim, oligarşinin 1990'lı yıllarda kullandığı kadrolarının hali ortadadır. Her pisliğin içinden onlar çıkmaktadır. Para ve iktidarın nimetleri için bu savaşın içinde yer alan kadrolar, para için her şeylerini satarlardı doğallıkla.

Açık ki psikolojik savaşla sürekli mücadele içinde olacağız. Bulduğumuz her alanda bunu bir eğitime dönüştürerek her zaman, ve her koşulda uyanıklık ve duyarlılık yaratmaya devam edeceğiz.

Değerlerimize, geleneklerimize, kültürümüze yönelik her saldırıya karşı duyarlı olacak, bu saldırıları boşa çıkaracağız. Bu noktada, her devrimcide, her devrimci örgütlenmede, her demokratik kitle örgütünde mutlaka olması gereken, oligarşinin psikolojik savaş saldırıları karşısında **ideolojik netliğe sahip bir refleks** göstermektir. Düşmanın, devrimciler hakkında, örgütümüz hakkında, yoldaşlarımız hakkında, eylemlerimiz hakkında "acaba?" sorusunu yaratmak istediği her psikolojik savaş saldırısında, o soruyu sormadan, **SORMAYA GEREK BİLE DUYMADAN**, oligarşiye gereken refleksi göstermeli, saldırılarını etkisiz kılacak cevapları vermeliyiz.

Gerçekleri bıkmadan usanmadan anlatmaya devam edeceğiz. Unutmayalım ki, kendi gerçeğimizi biz anlatmadığımızda bu boşluğu oligarşinin psikolojik savaş kurmayları dolduracaktır. İktidar mücadelesinin zorlu ve engellerle dolu olduğunu bilerek yürüyüşümüzü sürdürürken oligarşinin "zehirli ok"larının daha çok üstümüze geleceğini bilerek, çizgimizde ısrarlı olmaya devam edeceğiz.

Psikolojik savaşın panzehiri mücadelenin yükseltilmesi ve halkın örgütlenmesidir. Devrimci hareket en zor koşullarda dahi bu perspektifi hayata geçirmeye çalışmıştır.

Tarihimiz ve yarattığımız değerler psikolojik savaşın yalanları ile kirletilemeyecek kadar açıktır. Tartışmasızdır. Çürüyen ve her şeyiyle dökülen oligarşinin çarpık kapitalist düzeni psikolojik savaş yalanları ile kendini gizleyemez, kurtaramaz. Oligarşinin yöneticileri de dahil olmak üzere tüm kadroları bu pisliğin içine boğazlarına kadar batmışlardır.

Devrimcilere ve halka ahlak dersi, fazilet dersi veremezler. Bu ülkeyi karış karış satan işbirlikçiler ve halka karşı savaşan generaller, devrimcilere ve halka vatanseverlik, yurtseverlik dersi hiç veremezler.

Baştarafı 108. Sayfada (Arka Kapak'ta)

veya çarpık, yanlış düşünüp bu yanlışları başkalarına taşımak, başkalarına yanlış yaptırmak demektir. Devrimi yanlış yöne kanalize etmektir. Hedef saptırmaktır. Enerjimizi ve olanaklarımızı boşa kullanmak demektir. İnsanları değerlendirememektir. Yanlış düşünmek veya düşünmemek bir yöneticinin gerekçesi olamaz. Okumayan, araştırmayan, soru sormayan, soruların yeterince cevabını almayan yönetici insanın yanlış ve eksik düşüneceği bilinmelidir. ... Düşünmedim, düşünemedim demek, bir açıklama olamaz. Niye düşünmedim, niye düşünemedim sorusunun cevabı bulunmalıdır.

Yirmi dört saatini devrim için harcayan, devrimden başka bir işi olmayan bir insanın düşünmemesi mümkün değildir. Düşüncede ve eylemde yoğunlaşan insan, soru sormaya başlayan insandır. Sorular cevapları ortaya çıkartacak, cevaplar eksik ve yanlışları gösterecektir. Soru sormayan yönetici düşünmeyen, üretmeyen, yasak savan, gerçekte profesyonel devrimci olmayan insandır. Devrimci yaşam biçimini gerçek anlamda uygulamayan, bir yanıyla düzende yaşayan insandır. Yönetici insan yönettiği ihsanların, aldığı sorumluluğun bilincinde, kendinden bekleneni bilen ve bu sorumluluk duygusuyla önce kendisine karşı acımasız ve radikal olmak zorundadır. Kendi kişiliklerinde gerçek anlamda devrim yapmayanlar veya yapmak için kesin kararlar almayanlar, bu kararların takipçisi olmayanlar devrimciliği, savaşı haz duyarak, özveri göstererek, yaratıcılığını katarak uzun vadeli sürdüremezler. Kendi kişiliğini dönüştürmemiş, düzen alışkanlıklarını bırakmamış, ülke ve halk sevgisini, düşmana karşı büyük bir öfkeyi her şeyiyle hissetmeyenler, devrimci iktidar hırsını ve coşkusu yaşayamaz ve yaşatamazlar. Yönetici insan, kadrolar ve kitleler içerisinde, ama onların hep bir adım ilerisinde devrimci iktidarın, geleceğin taşıyıcısıdır, öncüsüdür.

Bir yerde her şey, parti nezdinde, onun kişiliğinde simgeleşir. Parti gelecektir, devrimci iktidardır. Yönetici insan bulunduğu her yerde partiyi temsil edendir. Kitleler, kadrolar, savaşçılar, dostlarımız ve düşmanlarımız yöneticilerimizde, partimizin kişiliğini, ahlakını, yaşam biçimini ve geleceğini görme-lidirler...

Bugünün yöneticileri, Devrimci Halk İktidarı-

nın yöneticileri olacağı bilinç ve anlayışla hareket etmek zorundadırlar. Devrimci Halk İktidarı, işbirlikçi ve hainler dışında, ülkesindeki birçok milliyetten sınıf ve tabakalardan oluşmuş halkı yönetmek, ekonomik ve politik zaferi kazanmak, yeni insanı yaratmak gibi büyük görevlerle karşı karşıyadır. Düşman güçlerin, bütün manevralarını boşa çıkartacak, sabotör faaliyetleri engelleyecek, halkı örgütlü bir şekilde onların karşısına çıkartacak, oyunlarını bozacak, uluslararası düzeyde ülkesinin çıkarlarını savunacak yetenekte olmak zorundadır. Bugünün yöneticisi yarının devlet yöneticisi gibi düşünmezse ve kendi düşünce ve pratiğinin gelişmesinin devrimci iktidarı yakınlaştıracığını, tersinin gerileteceğini görmezse, düşünmeme, yoğunlaşmama, kısırlık, karamsarlık ve giderek tükeniş kaçınılmazdır. Yönetici insanın "*yoruldum, sıkıldım, yumuşadım, öfkem azaldı*" deme hakkı yoktur. Bunu söylemeye başladığı noktada, yöneticilik misyonunu yitirmiş, sıradanlaşmaya başlamış demektir. Sıradanlaşma, doludizgin düzene dönüş demektir.

... Sabır ve inatla emek vermeyi sevmeyen, özverili olmayan, herkesten çok çalışmayan, başarıma tutkusunda ısrarlı olmayan bir yönetici, başkalarından aynı şeyleri isteyemez, istememelidir. Yöneticilik ve önderlik yukarıdan aşağıya verilen yetkilerle kazanılmaz. Gerçek önderler, pratik içerisinde yetenekleriyle, özverileriyle, cesaret ve inançlarıyla, yönetme sanatıyla, yöneticiliklerini kanıtlar ve insanlara güven verir. Bu kanıtlamanın pratikte henüz gerçekleşmediği durumlarda, partiye duyulan güvenle, kadrolar ve savaşçılar yöneticinin emir ve talimatlarını dinler ve uygularlar. Ama bu, asla o yöneticinin kitleler tarafından her şeyiyle kabul edildiği anlamına gelmez. Kitleler onu yaşamda, pratikte, kararlar, eğitimde, insan ilişkilerinde hemen her şeyde sessizce sınava tabi tutarlar. Bir yönetici kitlelerin güvenini kazanmak istiyorsa, gerçek bir önder olcaksa, her türlü hak-hukuk ve yetkiden öte, bu sınavı kazanmalıdır. Bu sınavdan korkanlar, kendi yeteneklerine güvenmeyen, inançları zayıf kişilerdir. ... Bu tarz yönetici, kitlelerin öğretmeni ve öğrencisi olmak anlayışından ve mütevazılığından yoksundur. O, öğretmenlikten sadece emir vermeyi anlar. Özenle, emek vererek kadro ve kitleleri, yapılması gerekenleri, eksikliklerimizi iyi bilerek ve hazırlanarak çok çeşitli biçimlerde kısa ve uzun vadeli süreçlere yayılacak eğitim programlarından kaçınır. Bizzat eğitime ve emek vermeye hiç yanaşmaz. Kendi altı-

na verdiği çoğu zaman ne olduğu pek de anlaşılmayan talimatlarla, "yapın, edin" diyerek görevlerini layıkıyla yaptığını sanır. Hesap sorulduğunda, "ben söyledim, yapmadılar" gerekçesi her zaman elinin altında hazırdır. Kitlelerin öğrencisi olmak onun küçük burjuva kişiliğine aykırıdır. Çünkü kitleleri sevmiyordur. Onların sorunlarıyla yanıp tutuşmuyordun Kendini hep en çok ve en iyi bilen olarak görüyordur. Seçkinci ve müşkülpesenttir. Kendini çok sever ve beğenir. Bu nedenle kimseyi sevmez, kimse ondan üstün olamaz, daha doğru düşünemez. Doğal ki, böyle bir kişiliğin başkalarını dinleyerek öğrenmesi gereken bir şey yoktur. Bu tür yöneticiler devrimcileşememiş, ama şu veya bu şekilde örgüt içerisinde belirli konumlara gelebilmiş, ama asıl olarak faaliyet örgütleyen değildirlere, örgütlenme misyonunu objektif olarak üstlenmemişlerdir. Bu unsurlara karşı önlemler alınmaz ve tırmanmaları devam ederse, örgüt faaliyetlerini dağıtma ve sabote etmede önemli roller oynayabilirler. Özellikle partili çalışma sürecinde bu tür unsurlara karşı çok daha duyarlı olmak zorundayız. Partiyi, parti birliğini ve mücadeleyi sabote etmeye yönelik her faaliyet sürekli savaşı geri çekmeye çalışan, ısrarla gelişmenin önüne engeller çıkartan davranış biçimleri izlenmeli, nedenleri açığa çıkartılmalı ve önlemler alınmalıdır.

Devrimci bir yönetici tarihsel ve siyasal misyonunun farkında olup, bunun gereklerini yerine getirebilme cesaret, inanç ve özveriye sahip olmalıdır. Bu sorumluluğu taşıyan yönetici her şeyden önce, düşündüklerini yaşama geçirme ahlakını taşımalıdır. Düşüncelerini hayata geçirmeyen, sadece konuşan, hayata geçirmek için her türlü çabayı harcamayan yönetici, yönetici konumunu korumak için savaşın ihtiyaçları ve gelişmesiyle orantılı olarak, çok çeşitli gerekçelerle partinin karşısına çıkan ve sürekli savunma içerisinde bulunup, partiyi kendisini anlamamak, nesnel koşulları görememekle suçlar. ... Ama yol yoktur. Ya zaaflarına yenilip savrulacak, ya da kendisiyle ciddi bir hesaplaşmaya girip yenilenecektir. Parti, o savaş cephesini, ne yapıp edip yenilemek zorundadır. Bu çatışma parti içerisinde savaşı geliştirip, geliştirememeye çatışmasıdır.

Düşmana karşı sürdürdüğümüz savaş politik askeri olup, her alanda çok farklı biçimlerde sürmektedir. Her yöneticimiz bulunduğu alanı ve bölgeyi, sorumlu olduğu her birimi, bu savaşın bir cephesi olarak kabul edip, yönetmek zorundadır. Savaşı yönetmek, önce savaşı bilmeyi zorunlu kılar. Savaşı-

mız nasıl bir savaştır?.. Kime karşı ve nasıl verilecektir, düşman kimdir, biz kimiz, düşmanın ve kendimizin güçlü ve zayıf yanları nelerdir, savaşı sürdürme araçlarımız nelerdir, düşmanın ordusu kimdir, bizim ordumuz kimdir?.. Devrimci ordu en genel anlamda halk kitleleridir. Halk kitlelerini nasıl savaştıracacağız, nasıl ordulaştıracacağız, vb... onlarca sorunun cevabını, savaşı sürdüren bir komutan bularak, savaş planını ve taktiklerini belirlemek zorundadır. Bunlar savaş biliminin bilinen basit kurallarıdır. Bilmek zorundayız. Savaş alanı tanınmadan, savaşan orduların güçleri ve taktikleri bilinmeden savaş planı oluşturulamaz. Plansız, programsız bir savaşın ise zafer şansı yoktur. Zaferi elde etmek istiyorsak, önce planlı ve programlı olmasını öğreneceğiz. Planlı ve programlı olmayan, programın takipçisi olmayan yönetici, yönetici değil sıradan bir askerdir. Askerin görevi savaş planı yapmak değil, sadece uygulamaktır. Ama planlı, programlı olmayan bir savaşta, askerin özverisi ve cesareti zaferi getiremez.

Partili yönetici, parti kararlarını, emir ve talimatları harfiyen uygulamak ve uygulatmakla yükümlüdür. "Benim alanımın nesnel gerçeği, sorunlarım, olanaklarım" diyerek kararları yumuşatamaz, değiştiremez, erteleyemez ve bu düşünceleri alta mal ettiğinde de suç işlemiş olur. Partili yönetici karar iletildiğinde neden ve niçin tartışması dahi yapmadan, tüm gücü ve olanaklarıyla parti kararlarını uygulamak için seferber olur. Kararın tartışılmaya başlandığı, olmazların öne çıkarılmaya çalışıldığı durumda kararın uygulanma şansı azalır. Motivasyon ve yaratıcılık giderek geriler ve örgütsel suç oluşmaya başlar. Birinci dereceden sorumlu, Kararı tartışan yöneticidir. Kararın tartışılmasına engel olmayan, tartışmaya katılan herkes şu veya bu oranda suç işlemiş olur. Saflarımızda kararlara, emir ve talimatlara uyma bilinci önce yöneticilerde gelişmek zorundadır. Sürekli kararların tartışıldığı bir örgüt, devrimci bir örgüt değildir, dernek bile olamaz. Her kademedeki parti örgütü de kendi karar ve talimatlarına bu anlayışla yaklaşmalı ve pratiğe geçirmekte ısrarlı olmalıdır.

(Yukarıdaki metin, Kongre'nin "Yönetici Önder İnsan Kimdir?" Başlıklı 12 No'lu Kararından alınmıştır.)

(Kongre Kararları'ndan) Cephelilere!

Yönetici, önder insan, kavramın içeriği gereği bir topluluğu, kitle-sel veya askeri eylemi programla-yan, planlayan, bunu hayata uy-gulayan, sonuç alan ve bu so-nuçlar üzerinde tekrar değer-lendirmeler yaparak, sürekli olarak üreten, kitlelere ve kadrolara hep bir adım ilerisini gösteren, küçük küçük zafer-lerden büyük zaferler elde et-mesini bilen... insandır.

Kendi savaş ve devrim gerçeğimiz içerisinde... devrim davasına her şeyiyle kendisini adanmış, onun dı-şında herhangi bir uğraşı ol-mayan bir insandır.

Kendini ve dünyayı çö-zümlemiş, kendisini ülkesi-nin ve dünya halklarının kurtuluşu için feda etmeyi göze almış, emperyalizmin ve oligarşinin Marksist-Le-ninistleri yok etme saldırı-larına karşı, her ne pahasına olursa olsun, bulunduğu her yerde halk kitlelerine önder-lik etmeyi, devrimci savaş doğrultusunda parti örgütleri yaratmayı, devrimin çıkarları için çalışmayı yaşam biçimi haline getirmiş, bunları yap-madığı veya yapamadığı za-man kendine ihanet ettiğini bilen insandır.

O, sabrın, kararlılığın önemini, gerektiğinde hiç kimsenin cesaret edemeyeceği anda tereddütsüz ken-disini de feda ederek cüretli olabilmenin gerektiğini bilmek durumundadır. Kişisel korkular, düzen öz-lemleri, aile bağları, özel ahabap ilişkileri, onun için geri, devrime inançsızlığı gösteren, devrim gerçeği karşısında çok basit kalan ilkel duygulardır. **O, kit-lelerin insanıdır.** Attığı her adımda, yaşadığı her yerde politikada, taktikte, örgütlenmede kitleleri dü-

şünür. O, düzenin bozduğu bencil, çıkarıcı, yoz hale getirdiği insan türlerini tanır, kendi duygularını ve tepkilerini bilinciyle aştığında, onlara da nasıl ve hangi yöntemlerle yaklaşacağını bilir ve sabırlıdır. O, gerektiğinde bir tarihçi, gerektiğinde sosyolog, gerektiğinde pedagog ve öğret-mendir. Komutandır, askerdir. Onun konum, karizma, yetki sorunu yoktur. Çünkü o, dev-rim için yola çıkmış, kitleleri eğittikçe, kadrolaşma yaptıkça, parti kararlarını uygulayıp so-nuç aldıkça, haz duyan ve ya-şama gerekçesi devrimin geliş-mesi olan insandır.

O, devrim geliştikçe, küçük zaferlerle büyük zaferler elde ettikçe devrime biraz daha yak-laşıldığını hisseden, onun coş-ku ve sevincini yaşayan ve tam da bu noktada isimsiz kahra-man olmayı yeğleyen, müteva-zılıkta bilge bir kişiliktir. Kitle-ler içerisinde, yeraltı faaliyetin-de milyonlarcası gibi sıradan bir insan, savaşta kararları ke-sin olan komutan, düşman kar-şısında bir kaplan gibidir.

Sabrın ne demek olduğunu bilen ve öğreten kişidir. Üç gün oturma sabrını gösteremeyen, kendini göstermeden durama-yan, özünde zayıf ve popülist tipler, devrimci yaşam biçimini uygulayamazlar. Gerçek birer partili gibi çalışamazlar. Parti kararını uygulayamazlar. Çün-kü onlara, bireysel dürtüleri yön vermektedir. Yönetici in-san, bireysel dürtülerinden uzaklaşmış insandır.

İnsanla ilgili, devrimi ilgilendiren, ülkesi ve dün-ya ile ilgili her şey önem derecelerine göre bir yö-ne-ticiyi ilgilendirmek zorundadır. **Okumayan, araş-tırmayan, izlemeyen** bir yönetici düşünemez veya yanlış ve çarpık düşünür. Okumamak, izlememek...

Savaşımız nasıl bir savaştır?.. Kime karşı ve nasıl verilecek-tir, düşman kim-dir, biz kimiz, düşmanın ve kendimizin güçlü ve zayıf yanları nelerdir, savaş sürdürme araç-larımız nelerdir, düşmanın ord-usu kimdir, bizim ordumuz kimdir?.. Bilmek zorun-dayız. Savaş alanı tanınma-dan, savaşan orduların güçleri ve taktikleri bil-inmeden savaş planı oluşturula-maz. Plansız, programsız bir savaşın ise zafer şansı yoktur.

Devamı 106. Sayfada